

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΔΙΟΧΟΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

ΚΑΙ ΆΛΛΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

2023

Το σκίτσο του εξωφύλλου σχεδιάστηκε από τον Γιάννη Οιχαλιώτη στο πλαίσιο της παράστασης του έργου *Η επανάσταση μπορεί να περιμένει* για το Φεστιβάλ Βαλίτσας που διοργανώθηκε τον Ιούνιο του 2022 στο θέατρο 104 στο Γκάζι (Ευμολπιδών 41, Αθήνα).

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Πρόσωπα

Σοφία, 35 ετών, στέλεχος πολυεθνικής

Στέλλα, 35 ετών, μέλος αντιεξουσιαστικής οργάνωσης

Ψυχοθεραπευτής, 60 ετών

Διευθυντής πολυεθνικής, 50 ετών

Χώροι

Σπίτι Σοφίας

Γραφείο ψυχοθεραπευτή

Γραφείο διευθυντή

Περιγραφή

Η Σοφία είναι μια τριανταπεντάχρονη ανερχόμενη μάνατζερ ανθρώπινων πόρων σε μια μεγάλη εταιρεία. Ο διευθυντής της την πιέζει να κάνει μαζικές απολύσεις και την ίδια στιγμή την προσεγγίζει ερωτικά ενώ εκείνη προσπαθεί να τον αποφύγει. Από την άλλη η σχέση της με τον σύντροφό της δεν την ικανοποιεί ενώ εκείνος δεν δείχνει κατανόηση για τους ψυχαναγκασμούς και την σεξουαλική της ψυχρότητα. Επιπλέον, νιώθει πως οι συνεδρίες με τον ψυχοθεραπευτή της δεν την βοηθούν ιδιαίτερα και υποψιάζεται ότι κι εκείνος την βλέπει ερωτικά. Ξαφνικά στη ζωή της εμφανίζεται η Στέλλα, μια παλιά της συμμαθήτρια που της ζητά να την φιλοξενήσει για λίγο γιατί έχει σοβαρές οικονομικές δυσκολίες. Με τη Στέλλα μοιάζουν να τη χωρίζουν πολλά, από την εξωτερική εμφάνιση μέχρι τη νοοτροπία. Ωστόσο, η Σοφία δεν θα μπορούσε να υποψιαστεί ότι η Στέλλα είναι μέλος αντιεξουσιαστικής οργάνωσης με ειδίκευση σε επιθέσεις κατά μεγάλων επιχειρήσεων που εφαρμόζουν αντεργατικές πολιτικές. Ούτε βέβαια πως η οργάνωσή της πλέον έχει βάλει στόχο τη δική της εταιρεία μετά από το τελευταίο κύμα απολύσεων.

ΣΚΗΝΗ 1

Γραφείο ψυχοθεραπευτή

Η Σοφία κάθεται σε μια πολυθρόνα και κοιτά ψηλά αφηρημένη. Στο γραφείο απέναντί της κάθεται ο ψυχοθεραπευτής.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ Λοιπόν Σοφία, θα ήθελες να μιλήσουμε;

ΣΟΦΙΑ: *(Δείχνει ψηλά.)* Συγγνώμη, αλλά αυτός ο πίνακας μου φαίνεται πάλι στραβός.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Δεν νομίζω. Ίσως φταίει η γωνία που τον κοιτάζεις.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, όχι, είναι κρεμασμένος στραβά.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Εντάξει, ας υποθέσουμε ότι είναι κρεμασμένος λίγο στραβά. Γιατί δίνεις τόση σημασία σ' αυτό;

ΣΟΦΙΑ: Έχετε δίκιο. Είναι πολύ χαζό να κολλάω συνέχεια μ' αυτά τα πράγματα, το ξέρω.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Θέλεις να μου πεις πώς ήταν η εβδομάδα σου;

ΣΟΦΙΑ: Καλά... Σε γενικές γραμμές.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Συζητήσατε καθόλου με τον Παύλο;

ΣΟΦΙΑ: Όχι ιδιαίτερα. Όπως σας έχω πει, δεν έχει όρεξη να συζητάει πολύ για την σχέση μας. Εγώ προσπάθησα βέβαια. Του είπα όσα με ενοχλούν σε εκείνον και του ζήτησα να μου πει τι τον ενοχλεί σε μένα.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Και τι σου απάντησε;

ΣΟΦΙΑ: Ότι γενικά έχω μανία να αναλύω υπερβολικά τα πράγματα κι αυτό τον κουράζει. Για αυτό κι έχω γίνει, λέει, ψυχαναγκαστική. Δεν βλέπω πώς μπορεί να προχωρήσει αυτή η σχέση.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Μάλιστα. Πώς είναι η σεξουαλική σας ζωή τελευταία;

ΣΟΦΙΑ: Καλά... Σε γενικές γραμμές. Απλά, ώρες ώρες... πώς να το πω;

Αφαιρούμαι. Δεν είναι ότι το κάνω επίτηδες. Να, ας πούμε τις προάλλες, λίγο προτού ολοκληρώσουμε κοιτούσα εκείνο το σκίσιμο που έχει στο ταβάνι από την υγρασία.

Είναι πραγματικά μεγάλο, απορώ πώς δεν τον ενοχλεί. Και μόλις τελείωσε και με ρώτησε αν ήταν καλό του το είπα. Δηλαδή, σκεφτείτε το λίγο, μ' έναν δυνατό σεισμό δεν είναι και το πιο απίθανο πράγμα του κόσμου να πέσει. Λέτε να υπερβάλω λίγο;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Ποια ήταν η αντίδρασή του;

ΣΟΦΙΑ: Τσαντίστηκε! Πετάχτηκε πάνω λες και τον είχε χτυπήσει ρεύμα. Δεν το καταλαβαίνω... Δε φτάνει, δηλαδή, που νοιάζομαι ακόμα και για το ταβάνι του σπιτιού του... Κι ύστερα, τι είναι αυτό το πράγμα να με ρωτάει κάθε φορά αν ήταν καλό; Πείτε μου εσείς τώρα, αυτό δεν είναι έλλειψη αυτοπεποίθησης; Ή μήπως τελικά ισχύει αυτό που λένε, ότι οι άντρες μόνο για αυτό ενδιαφέρονται πραγματικά; Δηλαδή εντάξει... κι εσείς άντρας είστε. Δεν θέλω να πω ότι όλοι οι άντρες /

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Έχεις έρθει ποτέ σε οργασμό όταν κάνετε έρωτα;

ΣΟΦΙΑ: Τι να σας πω... Ούτε κρύο ούτε ζέστη. Όπως ξέρετε, μέχρι τώρα είχα ελάχιστες εμπειρίες κι αυτή είναι η πρώτη κανονική σχέση που κάνω. Όσο μπορεί να την ονομάσει κάποιος κανονική βέβαια. Σκέφτομαι, δηλαδή, μήπως γενικά έτσι είναι οι σχέσεις όταν αρχίζεις να συνηθίζεις τον άλλον. Ή μπορεί να φταίει που έκανα την πρώτη μου σοβαρή σχέση στα τριάντα πέντε. Εσείς τι νομίζετε;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Δεν θα συμφωνούσα. Εξάλλου δεν είσαι τόσο μεγάλη, αν και αυτό δεν έχει καμιά σημασία στην προκειμένη.

ΣΟΦΙΑ: Ναι, δίκιο έχετε. Εδώ, θα μου πείτε, το κάνουν ακόμα και κάτι εξηνταπεντάρες... Απορώ πώς δεν έχουν βαρεθεί ακόμα... Αλήθεια, αν δεν είμαι αδιάκριτη, εσείς με τη σύζυγό σας... συνεχίζετε;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Δεν νομίζω ότι η περιγραφή της σεξουαλικής μου ζωής θα βοηθούσε.

ΣΟΦΙΑ: Ναι, έχετε δίκιο. Πολύ χαζή ερώτηση. Συγγνώμη.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Δεν πειράζει. Έχεις να μου πεις κάτι άλλο για τον Παύλο;

ΣΟΦΙΑ: Α ναι! Μου είπε και κάτι άλλο που με πείραξε. Κάτι για σας. Ότι οι ψυχοθεραπευτές, στην καλύτερη περίπτωση, βγάζουν τελείως αυθαίρετα συμπεράσματα σαν τον Φρόντ και στην χειρότερη φτιάχνονται με τις όμορφες ασθενείς τους. Δηλαδή, αν είναι δυνατόν... Σαν να υπονοεί ότι ζηλεύει εσάς! Πείτε μου πραγματικά, θα μπορούσατε εσείς ποτέ να με δείτε ερωτικά;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: *(Προσποιητό βήξιμο.)* Αυτό που είπε για τον Φρόντ θα έλεγα πως έχει μια δόση αλήθειας, αλλά θα πρέπει να τον ενημερώσεις ότι οι περισσότεροι συνάδελφοι, εδώ και πολλές δεκαετίες, έχουν αναθεωρήσει ή και εγκαταλείψει ακόμα τις περισσότερες από τις θεωρίες του. Τώρα, όσο για το δεύτερο, αυτό που ισχύει ορισμένες φορές στη σχέση γιατρού και ασθενούς είναι το αντίστροφο. Παρατηρείται, δηλαδή, μια τάση η ασθενής να νιώθει έλξη για τον

γιατρό της εφόσον είναι ένα πρόσωπο που της γεννά εμπιστοσύνη και αν υπάρχει διαφορά ηλικίας μπορεί να είναι κάτι σαν πατρική φιγούρα για εκείνη.

ΣΟΦΙΑ: *(Ξεσπά σε νευρικό γέλιο.)* Μα αυτό είναι αδύνατον! Είστε πολύ μεγάλος για να σας δω ερωτικά! *(Σταματά απότομα το γέλιο.)* Συγγνώμη, τώρα σας προσέβαλα. Ήταν πολύ χαζό αυτό που είπα.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Δεν πειράζει. Θέλεις να μιλήσουμε για κάτι άλλο; *(Την παρατηρεί να χαζεύει.)* Σοφία;

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη, αφαιρέθηκα. Απλά, κοιτούσα το πουκάμισό σας. Έχει μια στάμπα από κέτσαπ εδώ. Είναι πολύ ωραίο πουκάμισο κι είναι κρίμα να έχει τέτοιο λεκέ. Κι αν μου επιτρέπετε, είμαι σίγουρη ότι λερωθήκατε τρώγοντας πάλι κανένα σουβλάκι από απέναντι. Κι αν έχω δίκιο, τότε συγγνώμη αλλά κάνετε μεγάλο κακό στον εαυτό σας. Καταλαβαίνω βέβαια πως κι εσείς δεν έχετε χρόνο για μαγείρεμα αλλά ξέρω ένα πολύ καλό εστιατόριο με υγιεινή διατροφή που είναι σχετικά κοντά από 'δω και /

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Ευχαριστώ για τον ενδιαφέρον σου. Αλλά αν δεν σε πειράζει, όπως έχουμε ξαναπεί, σε αυτές τις συνεδρίες θα ήθελα να επικεντρώνεσαι στον εαυτό σου. *(Κοιτά το ρολόι του.)* Έχουμε ακόμα ένα τέταρτο. Θέλεις να συζητήσουμε κάτι άλλο; Πώς είναι τα πράγματα στη δουλειά σου;

ΣΟΦΙΑ: Καλά... Σε γενικές γραμμές. Αν εξαιρέσουμε μερικά μικρά ατυχή περιστατικά. Κατά τα άλλα, τώρα που είμαι μάνατζερ ο μισθός είναι πολύ ικανοποιητικός.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Θα ήθελες μήπως να μιλήσουμε για αυτά τα μικρά ατυχή περιστατικά; Θυμάμαι ότι τα είχες αναφέρει, αλλά όταν σε ρώτησα πιο συγκεκριμένα δεν είχες απαντήσει.

ΣΟΦΙΑ: Τι να σας πω... Προχθές, για παράδειγμα, κάλεσα στο γραφείο έναν εργάτη για να του αναγγείλω την απόλυσή του κι εκείνος με έβρισε με τον χειρότερο τρόπο. Εντάξει, καταλαβαίνω ότι ήταν μια δύσκολη στιγμή για εκείνον αλλά δεν νομίζω ότι άξιζα τέτοια συμπεριφορά. Κι εγώ αυτή τη φορά ακολούθησα πιστά τις κατευθύνσεις της διεύθυνσης όσον αφορά σ' αυτό το θέμα. Δηλαδή δεν του είπα φράσεις όπως σας καταλαβαίνω και τέτοια που θα μπορούσαν να ακουστούν κάπως υποκριτικές. Ήμουν απλά τυπική και αποστασιοποιημένη όπως έπρεπε. Εξάλλου, δεν ευθύνομαι εγώ για την απόφαση να απολυθεί ένας ακόμα εργάτης από αυτό το τμήμα. Απλά έπρεπε να

κάνω μια επιλογή. Πώς θα μπορούσα να ξέρω ότι η γυναίκα του συγκεκριμένου είναι έγκυος και δεν δουλεύει εδώ και δύο χρόνια;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Θα μπορούσες ίσως να συζητούσες λίγο μαζί του πριν πάρεις κάποια απόφαση.

ΣΟΦΙΑ: Μα και πάλι δεν θα μπορούσα να κάνω αλλιώς. Ήταν ο νεότερος με τη λιγότερη προϋπηρεσία στο τμήμα του. Να ακούγατε τι βρωμόλογα μου είπε... Αλλά έτσι είναι δυστυχώς τα πράγματα με αυτή τη θέση. Είσαι το εύκολο θύμα. Εκείνος που πρέπει να κάνει τη βρώμικη δουλειά, καταλάβατε;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Μίλησες καθόλου με τον προϊστάμενό σου;

ΣΟΦΙΑ: Όχι βέβαια. Μου έχει ξεκαθαρίσει ότι δεν μπορούμε να συζητάμε για αυτά. Στεναχωρήθηκα πολύ εκείνη τη στιγμή. Πήγα στην τουαλέτα και ήμουν έτοιμη να κλάψω. Πιστεύετε πως το πήρα λίγο βαριά;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Όχι, δε νομίζω. Κάποιες φορές είναι καλό να εκδηλώνουμε τα συναισθήματά μας.

ΣΟΦΙΑ: Όχι αν είσαι στη θέση μου. Αν δουν ότι είσαι ευάλωτη την πάτησες. Να φανταστείτε ότι τώρα τελευταία μερικοί με κοροϊδεύουν πίσω απ' την πλάτη μου, ακόμα και για τα πιο ασήμαντα θέματα. Όπως, ας πούμε, επειδή τσεκάρω αρκετές φορές αν κλείδωσα το αυτοκίνητο ή επειδή βάζω τα μπιγκ και τα πάιλοτ σε διαφορετικές μολυβοθήκες. Μακάρι να μπορούσα να ήμουν πάντα τόσο σοβαρή όπως εσείς. Ακόμα κι όταν σας είπα ότι είστε πολύ μεγάλος για να... φάνηκε να μην σας πειράζει καθόλου.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: *(Προσποιητό βήξιμο και ματιά στο ρολόι.)* Έχουμε ακόμα δέκα λεπτά. Θα ήθελες να συζητήσουμε κάτι άλλο;

ΣΟΦΙΑ: Δεν νομίζω. Α! Προχθές με πήρε τηλέφωνο μια παλιά μου συμμαθήτρια απ' το λύκειο και με ρώτησε αν μπορώ να την φιλοξενήσω για μια δύο μέρες επειδή, λέει, είναι σε δύσκολη φάση τελευταία. Είχα να τη δω κάτι χρόνια, απορώ πού με θυμήθηκε. Εγώ της έκανα τη δύσκολη και τελικά είπε ότι μάλλον θα μπορέσει να μείνει σε έναν φίλο της. Ευτυχώς, γιατί δεν είχα όρεξη για επισκέψεις τώρα. Αν και στη συγκεκριμένη χρωστάω μια χάρη από παλιά... Τέλος πάντων... *(Κοιτάζει ψηλά.)* Το ταβάνι σας έχει υγρασία, το έχετε προσέξει;
Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 2

Σπίτι Σοφίας

Σαλόني ευκατάστατου διαμερίσματος όπου επικρατεί τάξη και καθαριότητα. Η Σοφία μπαίνει μέσα, βγάζει τα παπούτσια της, φορά παντόφλες, τακτοποιεί προσεκτικά το παλτό και την τσάντα της και κάθεται στον καναπέ. Κοιτά το κινητό της.

ΣΟΦΙΑ: Α, ώρα για φαγητό! *(Βγάζει το κινητό της και πληκτρολογεί.)* Ναι, βίγκαν μάστερ σεφ εκεί; Η Ηλιοπούλου είμαι! Α με καταλάβατε! Καλά εσείς; Μάλιστα, το συνηθισμένο! Ωραία, σας ευχαριστώ πολύ!

Καλό σας βράδυ!

Ανοίγει την τηλεόραση και παρακολουθεί τις ειδήσεις. Ακουγεται ρεπορτάζ για επίθεση μιας αντιεξουσιαστικής οργάνωσης σε αστυνομικούς.

ΣΟΦΙΑ: Τσ τσ... Όλο φασαρίες... *(Χαμηλώνει τον ήχο και χτυπά το κινητό της. Κοιτάζει την οθόνη με δυσaréσκεια.)* Ναι; Τι θέλεις; Το είχα στο αθόρυβο, ήμουν στον γιατρό. Όχι, δεν γίνεται να 'ρθεις τώρα. Περιμένω να φέρουν φαγητό, μετά θα κάνω μπάνιο και στις δέκα και μισή θα πέσω για ύπνο. Σάββατο; Όχι, κοίτα... Καλύτερα να μην έρχεσαι εδώ. Γιατί; Γιατί είσαι τσαπατσούλης ρε Παύλο! Κάθε φορά που έρχεσαι θέλω δυο ώρες να συμμαζέψω. Όχι, εγώ δεν υπερβάλλω καθόλου, εσύ δεν προσέχεις. Μη μιλάς για πράγματα που δεν ξέρεις. Η υστερία δεν έχει καμιά σχέση με αυτό. Έλεγα στον γιατρό αυτό που είπες για τον Φρόντ και με το ζόρι συγκρατούσε τα γέλια του ο άνθρωπος. Τι είπες; Όχι σε άκουσα! Για ξαναπέστο αν τολμάς! Έτσι ε; Τρελός είσαι και φαίνεσαι, τ' ακούς; Άντε γεια τώρα!

Κατεβάζει το τηλέφωνο, κοπανά το χέρι της στον καναπέ και τακτοποιεί το κάλυμμα.

ΣΟΦΙΑ: Άντε και απαντώσου παλιό... *(Βάζει το χέρι της στο στόμα.)* Όχι, όχι, δεν θα συγχυστείς εσύ για αυτόν! *(Χτυπά το κουδούνι.)* Τι έγινε; Τόσο γρήγορα ήρθε η παραγγελία

Σηκώνεται και προχωρά προς την πόρτα. Όταν ανοίγει βλέπει έκπληκτη μπροστά της τη Στέλλα ντυμένη με παρδαλά πολύχρωμα ρούχα, που έρχονται σε αντίθεση με το δικό της συντηρητικό ντύσιμο, γυαλιά ηλίου, πορτοκαλί μαλλιά. Η Στέλλα ανοίγει τα χέρια της και την αγκαλιάζει σφιχτά ενώ η Σοφία παραμένει ακίνητη και αμήχανη.

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα...

ΣΤΕΛΛΑ: Που 'σαι ρε σπασικλάκι! Χρόνια και ζαμάνια! Το ξέρω, σου 'χα πει ότι θα έρθω αύριο, αλλά προέκυψε θέμα. Πήρα και τον άλλον μήπως με φιλοξενήσει αλλά

δεν απάντησε καν. Ομόρφωνα ε; Κι εσύ δεν πας πίσω όμως! Κυρία! *(Μπαίνει στο σπίτι, πετάει το μπουφάν της στον καναπέ και κοιτά τριγύρω.)* Αλλά και το σπιτάκι βλέπω κουκλί! Καλά ε, το φυσάς το παραδάκι!

Η Στέλλα πάει να κάτσει στον καναπέ.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, όχι, περίμενε!

ΣΤΕΛΛΑ: Τι έπαθες;

Η Σοφία τρέχει, πιάνει ένα σκαμπό και το αφήνει μπροστά στη Στέλλα.

ΣΟΦΙΑ: Εδώ, αν δεν σε πειράζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει ρε φιλενάδα, δεν δούλευα και οικοδομή...

ΣΟΦΙΑ: Χθες έπλυνα το κάλυμμα.

ΣΤΕΛΛΑ: Καλά, οκεί σπίτι σου είναι.

Η Στέλλα κάθεται στο σκαμπό και η Σοφία πιάνει με τις άκρες των δακτύλων της το μπουφάν και το κρεμά. Ύστερα παίρνει ένα ζευγάρι παντόφλες και επιστρέφει δίπλα στη Στέλλα.

ΣΟΦΙΑ: Μπορείς να τις φορέσεις αν δεν σε πειράζει;

ΣΤΕΛΛΑ: Οκεί... Η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά. *(Φοράει τις παντόφλες.)* Δεν σε αδικώ πάντως. Κι εγώ αν είχα τέτοια σπιταρόνα θα την πρόσεχα σαν τα μάτια μου.

ΣΟΦΙΑ: Λοιπόν πώς κι από δω;

ΣΤΕΛΛΑ: Πώς κι από 'δω... Κοίταξε ρε παιδί μου... Καμιά φορά η ζωή στα φέρνει ανάποδα. Πολύ ανάποδα δηλαδή. Πώς είσαι εσύ τώρα ας πούμε; Καμιά σχέση.

ΣΟΦΙΑ: Δεν σε καταλαβαίνω.

ΣΤΕΛΛΑ: Ε να ρε παιδί μου... Έχω μείνει ταπί, ρέστη, πώς το λένε; Ήμουνα με νοίκι στη Χαλκίδα, αν θυμάσαι που σου 'λεγα τότε στο ριγιούνιον, δούλευα από 'δω κι από 'κει. Τέλος πάντων, μη στα πολυλογώ. Το τελευταίο τρίμηνο δεν έπαιζε τίποτα κι ο νοικοκύρης μου 'κανε έξωση. Καλά, πιο μαλάκα άνθρωπο δεν έχεις ξαναδεί... Έτσι και ήταν κανένας κωλοτραπεζίτης θα 'χε ξεσπιτώσει κόσμο και ντουινιά.

ΣΟΦΙΑ: Ο πατέρας σου;

ΣΤΕΛΛΑ: Καλά αν περίμενα απ' αυτόν σώθηκα... Αυτός με το που πέθανε η μάνα μου σπίτωσε τη γκόμενα, της έκανε και δυο μωρά και ποιος τη χέζει τη Στελλίτσα... Τον πήρα βέβαια τηλέφωνο έτσι για το γαμωτο και μου 'πε βγάλτα πέρα μόνη σου, εγώ άλλα λεφτά δε σου δίνω. Κι ύστερα λένε, εδώ είμαστε της οικογένειας, δεν

είμαστε αμερικανάκια... Ε μετά δεν είχα και πολλές επιλογές. Μόνο κάτι συγγενείς, ψιλομαλάκες κι αυτοί.

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα, εγώ παρότι όντως έχω μια καλή δουλειά, συμβαίνει να έχω και αρκετά έξοδα και /

ΣΤΕΛΛΑ: Μα δεν σου ζητάω λεφτά. Απλά κάπου να μείνω θέλω για λίγες μέρες μέχρι να βρω καμιά ψευτοδουλειά.

ΣΟΦΙΑ: Καταλαβαίνω, αλλά εδώ δεν είναι εύκολο να μείνεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Γιατί; Παίζει τίποτα γκομενικό;

ΣΟΦΙΑ: Όχι δεν /

ΣΤΕΛΛΑ: Μην ανησυχείς για τίποτα! Εγώ εδώ, στον καναπέ μου θα βολευτώ κι όποτε θέλετε να... πετάγομαι για καμιά βόλτα κι ούτε γάτα ούτε ζημιά! Για πες τώρα, τι λέει το παλικάρι;

ΣΟΦΙΑ: Δεν μένει κανείς εδώ. Μόνη μου είμαι.

ΣΤΕΛΛΑ: Α κρίμα. Καλά κι εγώ, μη νομίζεις, καιρό έχω να /

ΣΟΦΙΑ: Το θέμα είναι ότι απλά δεν έχω συνηθίσει να μένω με άλλον. Σίγουρα δεν υπάρχει κάποιος άλλος να σε φιλοξενήσει;

ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρω 'γω, χλωμό το βλέπω... Δεν μπορείς να μου κάνεις μια χάρη για αυτό το σουκού; Μετά θα πάρω έναν πρόην μου μπας και έχει χώρο. Έλα, ρε συ! Ευκαιρία να θυμηθούμε τα παλιά! Θυμάσαι τον μπάφο που είχα φέρει να δοκιμάσουμε στις τουαλέτες του σχολείου;

ΣΟΦΙΑ: Δεν θέλω να το θυμάμαι...

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει, εγώ έφαγα την αποβολή. Αλλά είχα μπει μπροστά για να βγεις λάδι, το θυμάσαι. Οι δικοί σου βέβαια φάγανε χοντρή φρίκη τότε! Κόρη μεγαλοδικηγόρου και γιατρίνας να κάνει τέτοια πράγματα...

ΣΟΦΙΑ: Ναι, ο πατέρας μου ακόμα το θυμάται...

ΣΤΕΛΛΑ: Εσύ όμως τότε γούσταρες που πήγαινες κόντρα στα καθώς πρέπει.

ΣΟΦΙΑ: Ε τότε ήμασταν στην εφηβεία, ήταν αλλιώς. Εσύ βέβαια, δεν έχεις αλλάξει και πολύ απ' ότι βλέπω.

ΣΤΕΛΛΑ: Μα γιατί το λες αυτό;

Χαχανίζουν.

ΣΟΦΙΑ: Οκέι, μπορείς να μείνεις για το σαββατοκύριακο. Αλλά θέλω να μου υποσχεθείς κάποια πράγματα.

ΣΤΕΛΛΑ: *(Ενώνει τα δάχτυλά της σε σταυρό και τον φιλάει.)* Ό,τι θέλει η κολλητή μου.

ΣΟΦΙΑ: Δεν θα περπατάς με παπούτσια εδώ μέσα και θα τακτοποιείς τα πράγματά σου στον καλόγερο.

ΣΤΕΛΛΑ: Ειπαμε, η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά!

ΣΟΦΙΑ: Θα προσέχεις γενικά να μην κάνεις θόρυβο γιατί οι γείτονες ενοχλούνται εύκολα.

ΣΤΕΛΛΑ: Τάφος!

ΣΟΦΙΑ: Και... Αυτά προς το παρόν.

ΣΤΕΛΛΑ: It's a deal!

Ανταλλάσσουν χειραψία και χτυπάει το κουδούνι.

ΣΟΦΙΑ: Το φαγητό που είχα παραγγείλει.

Προχωρά προς την πόρτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Α τέλεια! Κι είχα μια πείνα... Αστειεύομαι ρε!

ΣΟΦΙΑ: Μπορείς να φας αν θέλεις. Δεν πεινάω πάρα πολύ. Ευχαριστώ, καλό βράδυ.

(Παραλαμβάνει το φαγητό. Προχωρά προς το τραπέζι.)

ΣΤΕΛΛΑ: Άμα πήρες σουβλάκια τσίμπαγα ένα.

ΣΟΦΙΑ: Καμία σχέση, είμαι βίγκαν.

ΣΤΕΛΛΑ: Α καλά, τότε μην στα στερήσω... Μπορώ να ανοίξω τηλεόραση;

ΣΟΦΙΑ: Ναι, αλλά όχι δυνατά.

ΣΤΕΛΛΑ: *(Πατά το κοντρόλ. Παίζει ρεπορτάζ για ένα εργατικό ατύχημα στα διυλιστήρια.)* Οι μαλάκες... Κάθε λίγο και λιγάκι σκοτώνεται κι ένας εργάτης από ατύχημα, όλως τυχαίως... Διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και ευέλικτες αγορές εργασίας βλέπεις...

ΣΟΦΙΑ: Ναι αλλά δεν ήταν σωστό αυτό που έκαναν πάλι οι αντιεξουσιαστές.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι σιγά, μπήκανε μέσα οι εργοστασιάρχες... Άσε μας ρε Σοφία...

ΣΟΦΙΑ: Ο καθένας έχει δικαίωμα να διαμαρτύρεται, αλλά όχι με αυτόν τον τρόπο.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, ο καθένας έχει δικαίωμα να διαμαρτύρεται αλλά με τον τρόπο που θέλουν αυτοί... Αλήθεια, δεν μου είπες, τι δουλειά κάνεις;

ΣΟΦΙΑ: Δουλεύω σε μια κατασκευαστική, την MEGA Engineering. Στη διοίκηση.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι ε;

ΣΟΦΙΑ: Την ξέρεις;

ΣΤΕΛΛΑ: Μπα...

ΣΟΦΙΑ: Εσύ πού δουλεύεις; Θέλω να πω... πού δούλευες μέχρι τώρα;

ΣΤΕΛΛΑ: Τώρα τελευταία δούλευα dj σ' ένα κλαμπ. Ξέρεις, σαν αυτά που πηγαίναμε τότε, αλλά πιο τρανς φάση, πολύ πιτσιρικάρια. Το γούσταρα πολύ κι έπαιρνα και καλά λεφτάκια.

ΣΟΦΙΑ: Και γιατί έφυγες;

ΣΤΕΛΛΑ: Μεγάλη ιστορία, πού να σου εξηγήσω τώρα...

Το κινητό της Στέλλας χτυπάει, πετάγεται απ' τη θέση της και προχωρά προς τα μέσα.

ΣΤΕΛΛΑ: Σόρρυ, είναι προσωπικό. Πάω λίγο μέσα έτσι; *(Χαμηλόφωνα.)* Έλα ρε. Ναι, έχω φύγει.

ΣΟΦΙΑ: *(Παίρνει τα παπούτσια της Στέλλας και τα βάζει δίπλα στην είσοδο.)* Ελπίζω μόνο να μην μου κουβαλήσει κανέναν γκόμενο...

Η Στέλλα επιστρέφει.

ΣΤΕΛΛΑ: Ένας φίλος μου...

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει, εγώ τώρα θα πάω μέσα να φάω, θα κάνω μπάνιο και μετά θα πέσω για ύπνο γιατί έχω να σηκωθώ νωρίς αύριο.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι ρε, κάνε δουλειά σου.

ΣΟΦΙΑ: Α, να σου βγάλω καθαρά σεντόνια για να κοιμηθείς.

ΣΤΕΛΛΑ: Μην ανησυχείς, θα τα πάρω εγώ. Στη ντουλάπα δεν είναι; Χαλάρωσε, δεν θα στα ανακατέψω.

ΣΟΦΙΑ: Στο πρώτο συρτάρι είναι.

ΣΤΕΛΛΑ: Έγινε!

Η Σοφία κάνει να απομακρυνθεί και σταματάει απότομα.

ΣΟΦΙΑ: Χαμήλωσε λίγο την τηλεόραση αν δεν σε πειράζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Σόρρυ αλλά με πειράζει. Αστειεύομαι ρε! *(Χαμηλώνει τον ήχο.)* Εντάξει τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει. Καληνύχτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Όνειρα γλυκά. *(Η Σοφία φεύγει.)* Τι μιζέρια ρε πούστη... *(Αράζει στον καναπέ.)*

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 3

Σπίτι Σοφίας

Η Στέλλα είναι ζαπλωμένη στον καναπέ και καπνίζει ακούγοντας δυνατά μουσική τρανς απ' το κινητό της. Δίπλα της είναι ένα πιάτο με αποφάγια κι ένα κονσερβοκούτι μπύρας.

Η Σοφία μπαίνει στο σπίτι και την παρατηρεί για λίγο δείχνοντας θυμωμένη. Μόλις η Στέλλα τη βλέπει ανασηκώνεται, σβήνει το τσιγάρο και κλείνει τη μουσική.

ΣΤΕΛΛΑ: Καλώς την!

ΣΟΦΙΑ: Κάπνιζες;

ΣΤΕΛΛΑ: Ε βασικά... ναι, κάτι ψιλά. Πειράζει;

ΣΟΦΙΑ: Εσύ τι λες;

ΣΤΕΛΛΑ: Σόρρυ ρε συ, δεν το ήξερα. Κάτσε, θα ανοίξω το παράθυρο.

Η Στέλλα σηκώνεται βιαστικά και η Σοφία ψηλαφίζει τον καναπέ.

ΣΟΦΙΑ: Πώς έκανες έτσι τον καναπέ; Τι λαδιές είναι αυτές;

ΣΤΕΛΛΑ: Α μου 'πεσε απ' το σουβλάκι. Οκέι, μη φρικόρεις. Άμα έχεις κανένα τάνιτ μπορώ να στο πλύνω στο χέρι. Τόσο καιρό έτσι το 'κανα από τότε που πούλησα το πλυντήριο. Γαμιέσαι λιγο στο τρίψιμο, αλλά μιλάμε οι λεκέδες κάνουνε φτερά.

Η Σοφία σηκώνει στον αέρα τις σφιγμένες γροθιές της και αφήνει μια θυμωμένη κραυγή. Η Στέλλα στέκεται δίπλα της και την κοιτά αμήχανη.

ΣΤΕΛΛΑ: Φιλενάδα; Σοφάκι; Μήπως... λέω μήπως... το παίρνεις λίγο βαριά;

Η Στέλλα κάνει να την αγγίξει και η Σοφία αποτραβιέται και κάθεται στον καναπέ κρύβοντας το πρόσωπό της στις παλάμες της. Η Στέλλα στέκεται όρθια και την κοιτά αμήχανη.

ΣΤΕΛΛΑ: Οκέι... Έκανα μαλακία, δε λέω. Έπρεπε να σε ρωτήσω αν μπορώ να καπνίσω. Πάντως, ρε παιδί μου, εγώ νομίζω ότι δεν πρέπει να χαλάμε τις καρδιές μας για τέτοια πράγματα. Θέλω να πω δηλαδή, αν σε έδιωχναν απ' τη δουλειά χτύπα ξύλο, τι θα έκανες; Θα έκοβες φλέβα ας πούμε; Δεν πρέπει να χάνουμε τόσο εύκολα την ψυχραιμία μας. Εγώ ας πούμε... Ή μάλλον άστο καλύτερα, κακό παράδειγμα.

(Χαμογελώντας.) Όταν με έδιωξε ο άλλος απ' το σούπερ μάρκετ ετοιμαζόμουν να του ρίξω μολότοφ!

ΣΟΦΙΑ: Δεν το πιστεύω πως έγινε αυτό το πράγμα.

ΣΤΕΛΛΑ: Οκέι, θα φύγω για λίγο μέχρι να ηρεμήσεις.

Σηκώνεται και προχωρά προς τα έξω.

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα, μη φεύγεις!

Η Σοφία σηκώνεται και προχωρά προς το μέρος της.

ΣΤΕΛΛΑ: Σίγουρα δεν κρατάς μαχαίρι;

Η Σοφία πέφτει πάνω της και την αγκαλιάζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Αυτό τώρα τι πάει να πει; Εντάξει, συγχωρεμένη; *(Η Στέλλα φέρνει το κεφάλι της Σοφίας μπροστά της και την κοιτάει.)* Σοφία τι έγινε; Μην μου πεις ότι σε απέλυσαν απ' τη δουλειά...

ΣΟΦΙΑ: *(Επιστρέφει στον καναπέ.)* Όχι, αλλά εκείνη τη στιγμή ένιωσα πραγματικά σαν να με απολύουν και να παίρνει κάποιος άλλος τη θέση μου μπροστά στα μούτρα μου. Πραγματικά, ευχήθηκα να γίνει σεισμός και να πέσει όλο το ταβάνι πάνω του!

ΣΤΕΛΛΑ: *(Κάθεται κοντά της.)* Τόσο πολύ ε; Και ποιος είναι ο λεγόμενος; Πες μου, ποιος πείραξε τη φιλενάδα μου να πάω να καθαρίσω!

ΣΟΦΙΑ: Το πρωί λίγο πριν φύγω για το γραφείο κατάλαβα ότι είχα ξεχάσει το φουλάρι μου στο σπίτι του. Κι έτσι είπα μετά τη δουλειά να περάσω να το πάρω.

ΣΤΕΛΛΑ: Ώπα κάτσε! Τελικά παίζει πρόσωπο;

ΣΟΦΙΑ: Δεν του τηλεφώνησα ότι θα περάσω. Παρότι πάντα ήθελε να τηλεφωνιόμαστε προτού βρεθούμε στο σπίτι του. Τώρα ξέρω γιατί... Και δεν βρήκα ούτε το φουλάρι. Θα το βούτηξε αυτή η...

ΣΤΕΛΛΑ: Κατάλαβα... Ήταν καμιά καλή τουλάχιστον; Έλα αστειεύομαι... Εντάξει μωρέ, δεν χάθηκε κι ο κόσμος. Όλες τα 'χουμε περάσει αυτά.

ΣΟΦΙΑ: Δίκιο έχουν τελικά. Οι άντρες είναι γουρούνια!

ΣΤΕΛΛΑ: Ε καλά, ας μην είμαστε και τόσο απόλυτες.

ΣΟΦΙΑ: Σου 'χε τύχει κι εσένα ε;

ΣΤΕΛΛΑ: Οουου... Μία και δύο... Απλά, ας πούμε, από άλλη οπτική γωνία.

ΣΟΦΙΑ: Τι εννοείς;

ΣΤΕΛΛΑ: Ε να, όπως ήταν το δωμάτιο, να φανταστείς ότι εγώ ήμουν απ' την μεριά του κρεβατιού και είχα οπτική γωνία προς την πόρτα. *(Κατεβάζει λίγο την λαιμόκοψη της μπλουζά της.)* Αυτή τη νυχιά που νομίζεις την κονόμησα; *(Η Σοφία αρχίζει να γελά νευρικά.)* Μη γελάς, δεν ήταν καθόλου αστείο. Ο άλλος ο μαλάκας καθόταν σαν βρεγμένη γάτα κάτω απ' τα σεντόνια κι εγώ έτρεχα να της εξηγήσω ότι εκείνη γουστάρει πραγματικά και απλώς μεθύσαμε και πηδηχτήκαμε.

ΣΟΦΙΑ: *(Χασκογελώντας.)* Α ρε Στέλλα, έχεις πολλή πλάκα! Να σου πω, έχεις κανένα τσιγάρο;

ΣΤΕΛΛΑ: Πώς σου 'ρθε αυτό τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Έτσι μου 'ρθε, θέλω να κάνω ένα τσιγάρο!

ΣΤΕΛΛΑ: Οκέι... *(Βγάζει ένα τσιγάρο και της το ανάβει.)* Απλά είναι λίγο βαριά ε...
Η Σοφία κάνει μια ρουφηξιά και ξεροβήχει. Η Στέλλα την χτυπά ελαφρά στην πλάτη και της παίρνει το τσιγάρο.

ΣΤΕΛΛΑ: Όπα, κράτα λίγο τον καπνό μέσα σου. Σιγά σιγά. Κοίτα.

Της δείχνει και της ξαναδίνει το τσιγάρο. Η Σοφία ξαναδοκιμάζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Έτσι μπράβο! Να 'χαμε κι έναν μπάφο τώρα ε...

ΣΟΦΙΑ: Περίμεν

Χαχανίζουν, η Σοφία της δίνει πίσω το τσιγάρο, σηκώνεται και προχωρά προς τα μέσα.

ΣΤΕΛΛΑ: Πλάκα μου κάνεις τώρα!

Η Σοφία επιστρέφει κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί και δυο ποτήρια.

ΣΟΦΙΑ: Μου το είχανε φέρει στα γενέθλια μου.

ΣΤΕΛΛΑ: Α, είπα κι εγώ...

Η Σοφία γεμίζει τα ποτήρια και τσουγκρίζουν.

ΣΟΦΙΑ: Στην υγεία μας!

ΣΤΕΛΛΑ: Άντε, να πάνε κάτω τα φαρμάκια!

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 4

Σπίτι Σοφίας.

Η Σοφία και η Στέλλα χαχανίζουν αραχτές στον καναπέ.

ΣΟΦΙΑ: Εκείνο το ψώνιο τον φιλόλογο που το έπαιζε και εικαστικός τον θυμάσαι;

Πώς τον λέγανε να δεις...

ΣΤΕΛΛΑ: Τον Πολυδωρόπουλο λες.

ΣΟΦΙΑ: Ναι, ναι αυτόν! Που μια μέρα μπήκε στην τάξη και είδε κάτι θρανία που είχανε σπάσει τα αγόρια, το ένα πάνω στο άλλο και σκάλωσε. *(Σηκώνεται και περπατά σαν να έχει λόρδωση, σταματά και δείχνει σ' ένα σημείο μιλώντας με τα δάχτυλά της να πιέζουν τα ρουθούνια της.)* Τι είναι αυτό εκεί; Ποιος το έφτιαξε; Αυτό θυμίζει κατασκευή πρώιμου μεταμοντερνισμού! Για δώστε του ένα όνομα! Εκτός φυσικά από κάτι σεξουαλικό, αυτή είναι η εύκολη λύση. Ηλιοπούλου λέγε! *(Κατεβάζει τα δάχτυλα.)* Ε... ραγισμένα όνειρα! *(Ξανά με τα δάχτυλα στα ρουθούνια.)* Πολλές σαπουνόπερες βλέπεις παιδί μου...

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, ναι γαμάτο! Το άλλο το σκηνικό με τον Καρατζά στην τρίτη γυμνασίου το θυμάσαι;

ΣΟΦΙΑ: Τον Καρατζά;

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι ρε τον θεολόγο, το καραφλό βουνό! *(Σηκώνεται και περπατά καμπουριαστά μιλώντας με κοροϊδευτική βαριά φωνή.)* Καλημέρα παιδιά! Είμαστε όλοι καλά; Κι από κάτω ξαφνικά ακούγεται: *(Τραγουδιστά.)* Γλυκέ μου φαλάκρα για σένανε φτάνω στα άκρα! *(Ξανά με βαριά φωνή.)* Τι είναι αυτό; Ποιος το έβαλε; Κωστελέτου γιατί γελάς; Πήγαινε αμέσως στον διευθυντή!

ΣΟΦΙΑ: Τώρα που το είπες, ξέρεις ποιος μου θυμίζει τον Καρατζά; Ο ψυχοθεραπευτής μου. Τις προάλλες μου είπε ότι συνηθίζεται οι ασθενείς να ερωτεύονται τον γιατρό τους. Κι αν υπάρχει διαφορά ηλικίας μπορεί να τον βλέπουν σαν πατρική φιγούρα.

ΣΤΕΛΛΑ: Οιδιπόδειο ε;

ΣΟΦΙΑ: Όχι, μην τα μπερδεύεις. Αυτό λέγεται σύμπλεγμα της Ηλέκτρας.

ΣΤΕΛΛΑ: Υπάρχουν ανωμαλίες κι ανωμαλίες...

ΣΟΦΙΑ: Κι εγώ του λέω... *(Χαχανίζει.)* Του λέω όχι εγώ δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να σας ερωτευτώ! Είστε πολύ γέρος για μένα! Να 'βλεπες πως ξίνισαν τα μούτρα του!

ΣΤΕΛΛΑ: Άμα ήταν σαν τα μούτρα του Καρατζά φαντάζομαι... Ωστε πας σε ψυχίατρο ε; Καλά, την έχεις κι εσύ τρέλα σου.

ΣΟΦΙΑ: Ψυχοθεραπευτή. Και δεν χρειάζεται να είναι κανείς τρελός για να πηγαίνει... Όλους μπορούν να τους βοηθήσουν μερικές επισκέψεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Αν έχεις καλούς φίλους δεν χρειάζεσαι κανέναν τέτοιο.

ΣΟΦΙΑ: Αυτά είναι στερεότυπα. *(Πίνει και χαχανίζει.)* Πάντως, άμα είχα καμιά μίνι φούστα θα πήγαινα να τον τεστάρω. Ξέρεις, όπως κάθομαι έτσι ξαπλωμένη απέναντί του μπορώ να βλέπω τον καβάλο του παντελονιού του.

ΣΤΕΛΛΑ: Έχω εγώ να σου δώσω μίνι, αλλά κρίμα δεν είναι να πέσεις σε επίπεδο Καρατζά;

ΣΟΦΙΑ: Πάντως αυτός που με γουστάρει σίγουρα είναι ο διευθυντής μου. Προχθές μου ζήτησε να πάμε για ποτό να συζητήσουμε για φλέγοντα ζητήματα της δουλειάς. Κρίμα που δεν πήγα. Αν είχα προλάβει να τον κερατώσω προτού τον πιάσω στα πράσα δεν θα έδινα δεκάρα τώρα για αυτόν. Αυτόν τον... *(Σηκώνεται τρεκλίζοντας και σηκώνει ψηλά τα χέρια της.)* Τον... τον παλιομαλάκα! Τον γαμημένο!

ΣΤΕΛΛΑ: Ωπα, αγρίεψαν τα πράγματα...

ΣΟΦΙΑ: Το... το κλαπαρχίδι! Καλό ε;

ΣΤΕΛΛΑ: Αψογη κυρία! Καλά εσύ είσαι του Χάρβαρντ ε...

ΣΟΦΙΑ: Με την σκατοπουτάνα του! Την ψωλομούρα! Την...

ΣΤΕΛΛΑ: *(Σηκώνεται και την πλησιάζει.)* Έλα, έλα, είναι αργά. Πάμε για ύπνο τώρα.

ΣΟΦΙΑ: Ένα τελευταίο! *(Πιάνει το μπουκάλι.)*

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι, αρκετά για σήμερα! Έλα, έχεις δουλειά αύριο. *(Τη σηκώνει και την τραβάει προς το υπνοδωμάτιο.)*

ΣΟΦΙΑ: Καλά λες. Σιγά να μην συγχυστώ εγώ για αυτό *(Φωνάζοντας.)* το... το μουνόσκυλο!

ΣΤΕΛΛΑ: Σταμάτα μώρη! Θα σηκώσουμε όλη τη γειτονιά στο πόδι!

ΣΟΦΙΑ: Να σε ρωτήσω, τελικά έριξες τη μολότοφ σε εκείνον που σε απέλυσε απ' το σούπερ μάρκετ;

ΣΤΕΛΛΑ: Μπα, με πιάσανε κάτι μπάτσοι στο δρόμο. Την είχανε στήσει σ' έναν μετανάστη που μου πούλαγε αλβανό και με πήρανε κι εμένα μαζί.

ΣΟΦΙΑ: *(Την αγκαλιάζει χαχανίζοντας.)* Α ρε Στέλλα, έχεις πολλή πλάκα! Κρίμα που χαθήκαμε τόσα χρόνια. Αλήθεια δεν μου πες, γιατί έφυγες από εκείνο το κλαμπ που

δούλευες dj; Αφού σου άρεσε και έπαιρνες και καλά λεφτά. Πρέπει να πάμε σε κανένα

τέτοιο να θυμηθούμε τα παλιά!

ΣΤΕΛΛΑ: Γιατί, σκέφτεσαι να το γυρίσεις στα τεκνά; Πάμε τώρα για νάνι και βλέπουμε.

Την πηγαίνει μέσα και μόλις επιστρέφει τακτοποιεί το κάλυμμα του καναπέ.

ΣΤΕΛΛΑ: Τσ τσ... Κοίτα 'δω ακαταστασία...

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 5

Γραφείο διευθυντή.

Ο διευθυντής είναι καθισμένος στο γραφείο του, βάζει κολόνια και κοιτάζει το πρόσωπό του σ' ένα μικρό καθρέφτη. Ακούει ένα χτύπημα στην πόρτα, κρύβει τον καθρέφτη και την κολόνια και κάνει πως πληκτρολογεί σκουθρωπός στον υπολογιστή.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι;

Εμφανίζεται η Σοφία.

ΣΟΦΙΑ: Με ζητήσατε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Έλα Σοφία, πέρασε. Κάθισε.

Κάθεται απέναντί του και την κοιτάζει αυστηρά.

ΣΟΦΙΑ: Συμβαίνει κάτι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν ξέρω. Εσύ θα μου πεις. Τις τελευταίες μέρες αργείς να έρθεις, φαίνεσαι κουρασμένη, αφηρημένη...

ΣΟΦΙΑ: Ε όχι, απλά...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι;

ΣΟΦΙΑ: Έχετε δίκιο. Συγγνώμη, δεν θα επαναληφθεί.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία, θέλω να ξέρω αν μπορώ να βασίζομαι πάνω σου.

ΣΟΦΙΑ: Μπορείτε. Να είστε σίγουρος για αυτό.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ξέρεις τι λένε οι κακές γλώσσες... Ότι αν ήσουν λιγότερο εμφανίσιμη μάλλον δεν θα έπαιρνες αυτή τη θέση.

ΣΟΦΙΑ: Ναι, το είχα υποψιαστεί αυτό.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και προφανώς εν μέρει έχουν δίκιο. *(Σηκώνεται και την πλησιάζει.)*

Στο ότι φυσικά είσαι εμφανίσιμη. Πράγμα που ασφαλώς, από την άλλη, δεν είναι αντιστρόφως ανάλογο με τις ικανότητές σου.

ΣΟΦΙΑ: Ευχαριστώ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα δεν το λέω σαν κοπλιμέντο. Όπως θα 'χεις καταλάβει, προσπαθώ πάντα να είμαι δίκαιος στις κρίσεις μου. Και ακριβώς επειδή το αντικείμενο που χειρίζομαι είναι οι άνθρωποι προσπαθώ, όσο μπορώ, να δημιουργήσω μια σχέση εμπιστοσύνης. Αυτό βέβαια ισχύει πολύ περισσότερο όταν μιλάμε για μια σχέση σαν τη δική μας. Θέλω να πω πως τώρα πια είναι καιρός εμείς οι δύο να μιλάμε περισσότερο. Σαν δυο άνθρωποι που εμπιστεύονται ο ένας τον άλλο.

Εσύ τι λες για αυτό;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΔΙΟΧΟΣ

ΣΟΦΙΑ: Συμφωνώ. Κι εγώ, για παράδειγμα, θα ήθελα να είχαμε συζητήσει περισσότερο τον τρόπο που πρέπει να χειρίζομαι κάποιες καταστάσεις όπως... τέλος πάντων.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι, Πες μου Σοφία.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, δεν πειράζει

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μη φοβάσαι να εκφράσεις το παράπονό σου. Έτσι χτίζονται οι πραγματικές σχέσεις.

ΣΟΦΙΑ: Όπως τις ανακοινώσεις των απολύσεων. Θέλω να πω πως... αν είχα, ας πούμε, κάποιες πιο σαφείς κατευθυντήριες /

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (Ξανακάθεται στη θέση του.) Αν σου έλεγα πώς ακριβώς να ανακοινώσεις σ' αυτόν τον εργάτη την απόλυσή του δεν θα σ' έστελνε στον αγύριστο, αυτό θέλεις να πεις. Δυστυχώς όμως, όσο ευγενική και να ήσουν απέναντί του, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο. Δεν μπορώ να σε διδάξω πώς να είσαι η καλή προϊσταμένη που όλοι αγαπούν σαν την μαμά τους. Πάντα όλοι αυτοί θα σε αμφισβητούν, θα σε βρίζουν, θα φαντάζονται πως σε ταπεινώνουν, σε χτυπούν και σε ρίχνουν. Έτσι είναι χτισμένη αυτή η κοινωνία. Μισεί τον δημιουργικό, τον ξεχωριστό, τον άριστο. Απαιτεί την εξίσωση προς τα κάτω, την αναρχία, την καταστροφή. Για αυτό λοιπόν, αν θέλεις να φτάσεις ψηλότερα, όσο σκληρό κι αν ακούγεται, πρέπει να συμπεριφέρεσαι όπως ένας καλός θηριοδαμαστής: καρότο όταν πρέπει και μαστίγιο όταν επιβάλλεται. Τι λες για αυτό; Σου ακούγεται κάπως... σκληρό;

ΣΟΦΙΑ: Ναι, έχετε δίκιο. Απλά νομίζω πως δεν ξεκινάμε όλοι από την ίδια αφετηρία κι έτσι δεν είναι σίγουρο ότι κάποιοι μπορούν να φτάσουν στο τέρμα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή;

ΣΟΦΙΑ: Για παράδειγμα, τώρα τελευταία συνάντησα μια φίλη μου απ' το σχολείο που είχα να τη δω χρόνια. Την απέλυσαν από τη δουλειά της και μου ζήτησε να την φιλοξενήσω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι δουλειά έκανε αν επιτρέπεται;

ΣΟΦΙΑ: Τώρα τελευταία ήταν dj σε ενα κλαμπ. Η συγκεκριμένη δεν προέρχεται από ευκατάστατη οικογένεια, όπως εγώ και δεν είχε την ευκαιρία να /

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να συμφωνήσω μαζί σου. Κι εμένα ο πατέρας μου είχε ψαράδικο κι η μάνα μου κομμωτήριο. Και παρόλα αυτά έφτασα εδώ

που βρίσκομαι. *(Κοιτά το φουλάρι, ξανασηκώνεται και την πλησιάζει.)* Συγγνώμη, δεν σ' έχω ξαναδεί μ' αυτό το παλαιστινιακό φουλάρι. Πώς και το έβαλες σήμερα;

ΣΟΦΙΑ: *(Περιεργάζεται έκπληκτη το φουλάρι της.)* Παλαιστινιακό; Απλά... είχε λερωθεί το δικό μου και μου το δάνεισε η φίλη μου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μάλιστα, κατάλαβα. Παραδόξως πάντως, ακόμα κι αυτό δεν αφαιρεί τίποτα από την γοητεία σου.

ΣΟΦΙΑ: *(Γυρνά ελαφρώς το κεφάλι της από την άλλη.)* Θέλετε να συζητήσουμε κάτι άλλο ή να επιστρέψω στην εργασία μου;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι μπορείς να πηγαίνεις, δεν θέλω να σε καθυστερώ από την εργασία σου. Θα ήθελα να συζητήσουμε και κάποια άλλα πράγματα αλλά αυτό μπορούμε να το κάνουμε και μετά τη δουλειά, σε ένα πιο χαλαρό περιβάλλον. Ξέρω ένα εξαιρετικό πιάνο μπαρ στη Κηφισιά που /

ΣΟΦΙΑ: *(Σηκώνεται.)* Συγγνώμη, αλλά έχω πολλή δουλειά. Αφού δεν με χρειάζεστε κάτι άλλο..

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Είπα κάτι που σε πείραξε;

ΣΟΦΙΑ: Όχι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ξαφνικά μου φάνηκες κάπως ταραγμένη. Νομίζω πως είσαι αγχωμένη αυτή την περίοδο και πρέπει να χαλαρώσεις. *((Την πλησιάζει και της χαϊδεύει το φουλάρι.)* Αυτό το μέρος που σου λέω είναι ότι πρέπει για αυτό. Έχει καταπληκτικό φαγητό, υπέροχη θέα και /

ΣΟΦΙΑ: *(Οπισθοχωρεί απότομα.)* Δεν θέλω να κάνω σεξ μαζί σας! Είστε κοντός και μυρίζετε άσχημα! *(Καλύπτει με το χέρι της το στόμα.)* Συγγνώμη, δεν ήθελα να /

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: *(Γυρνώντας της την πλάτη.)* Μπορείς να γυρίσεις στην εργασία σου τώρα.

Η Σοφία φεύγει βιαστικά. Ο διευθυντής κοπανά τη γροθιά του στο γραφείο και μυρίζει τη μασχάλη του.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Βρε άι στο διάολο που θα μου πεις ότι μυρίζω άσχημα! Ε βέβαια...

Πού να ξέρεις εσύ από Vetiver Pour Homme ηλίθια...

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 6

Σπίτι Σοφίας

Η Σοφία μπαίνει στο σπίτι, κρεμά την τσάντα και το παλτό της, βγαζει τις παντόφλες της και κοιτά με περιέργεια την ανοιχτή τηλεόραση που παίζει ρεπορτάζ για την αναζήτηση από την αστυνομία των δραστών της αντιεξουσιαστικής οργάνωσης που είχαν επιτεθεί στα διυλιστήρια.

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα!

Κοιτά στα μέσα δωμάτια και κλείνει την τηλεόραση.

ΣΟΦΙΑ: Φεύγει κι αφήνει την τηλεόραση ανοιχτή. Θα τ' ακούσει κι αυτή τώρα...

Προχωρά και πάλι προς τα μέσα. Μετά από λίγο η Στέλλα μπαίνει στο σπίτι μιλώντας στο κινητό και κάθεται στον καναπέ.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι ρε, μην ανησυχείς, έχω κρυφτεί καλά εγώ. Εξάλλου όλοι είχαμε καλυμμένα τα πρόσωπα έξω απ' τα διυλιστήρια, σιγά μη μας βρούνε. Εγώ βέβαια θα λουφάξω για λίγο εδώ καλού κακού και... *(Η Σοφία εμφανίζεται στην άκρη του δωματίου και κρυφακούει.)* Τι πράγμα; Σοβαρά μιλάς τώρα; Γιατί να τους χτυπήσουμε αυτούς; Θέλω να πω, ρε παιδί μου, δεν είναι και κανένα πρώτο όνομα για να κάνουμε σούσουρο. Γιατί να μην την πέσουμε σε καμιά πιο γνωστή φίρμα; Ώπα κάτσε, εδώ χοντραίνει το πράγμα. Όχι ρε παιδί μου, δεν είναι ότι φοβάμαι, αλλά... *(Κοιτά την τηλεόραση.)* Κάτσε μια στιγμή ρε! Την είχα κλείσει την τηλεόραση; *(Ρίχνει μια ματιά πίσω της και η Σοφία κρύβεται καλύτερα.)* Να σου πω, πρέπει να σε κλείσω τώρα, τα λέμε αργότερα. *(Σηκώνεται και κοιτά διακριτικά προς τα μέσα ενώ η Σοφία απομακρύνεται.)* Σοφία; Είσαι εδώ;

Η Σοφία εμφανίζεται.

ΣΟΦΙΑ: Α, γύρισε;

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, τώρα ήρθα.

ΣΟΦΙΑ: Είχες αφήσει ανοιχτή την τηλεόραση.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, σόρρυ.

ΣΟΦΙΑ: Πού είχες πάει;

ΣΤΕΛΛΑ: Εδώ κοντά, μια βόλτα. Τι κάνεις εσύ; Πώς πήγε η δουλειά;

ΣΟΦΙΑ: Καλά. Εσύ; Πώς πας με το ψάξιμο;

ΣΤΕΛΛΑ: Ποιο ψάξιμο;

ΣΟΦΙΑ: Για να βρεις δουλειά. Για αυτό δεν σε φιλοξενώ;

ΣΤΕΛΛΑ: Α ναι. Ε ξέρεις τώρα, είναι δύσκολα τα πράγματα.

ΣΟΦΙΑ: Ειδικά για κάποια σαν κι εσένα φαντάζομαι.

ΣΤΕΛΛΑ: Γιατί, τι έχω εγώ δηλαδή; Στο πηγάδι κατούρησα;

ΣΟΦΙΑ: Εννοώ... ότι είναι πιο δύσκολο να βρει κανείς κάτι αν δεν έχει κάποιο πτυχίο.

ΣΤΕΛΛΑ: Α... Ε καλά, ούτως ή άλλως εγώ δεν κοιτάζω για λουσατές θέσεις σαν τη δικιά σου.

ΣΟΦΙΑ: Ή, ας πούμε, αν κάποιος έχει λερωμένο ποινικό μητρώο....

ΣΤΕΛΛΑ: Πώς σου 'ρθε αυτό τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Παράδειγμα λέω.

ΣΤΕΛΛΑ: Πεινάς καθόλου; Θες να παραγγείλουμε τίποτα; Αλλά όχι πάλι κολοκύθια νερόβραυστα...

ΣΟΦΙΑ: Όχι, δεν πεινάω ιδιαίτερα. Λέω να χαζέψω λίγο τηλεόραση. Πριν λίγο που είχες βγει έπαιξε ένα ρεπορτάζ για την επίθεση στα διυλιστήρια. Η αστυνομία βρίσκεται στα ίχνη των δραστών. Πιστεύεις ότι θα τους πιάσουν;

ΣΤΕΛΛΑ: Πού θες να ξέρω εγώ; Ούτε και με νοιάζει.

Η Σοφία της δείχνει το φουλάρι της.

ΣΟΦΙΑ: Γιατί δεν μου είπες ότι αυτό το φουλάρι είναι παλαιστινιακό;

ΣΤΕΛΛΑ: Και λοιπόν; Νόμιζα ότι σου άρεσε. Είπες ότι σου πηγαίνει. Άμα το ήξερα θα σου έδινα και μια μπλούζα Τσε Γκεβέρα για να τους τσιτώσεις κι άλλο!

Η Στέλλα χαχανίζει αλλά η Σοφία παραμένει σοβαρή.

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα να σε ρωτήσω κάτι;

ΣΤΕΛΛΑ: Και δε ρωτάς; Τσάμπα είναι.

ΣΟΦΙΑ: Με περνάς για ηλίθια;

ΣΤΕΛΛΑ: Τι εννοείς;

ΣΟΦΙΑ: Σε άκουσα να μιλάς στο κινητό. Πες μου ότι δεν είσαι μέλος αυτής της τρομοκρατικής οργάνωσης!

ΣΤΕΛΛΑ: (Γελώντας.) Πώς σου ήρθε αυτό τώρα; Εγώ μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης; Όχι βέβαια! Αντιεξουσιαστική είναι!

ΣΟΦΙΑ: Γιατί μου το έκανες αυτό; Γιατί δεν μου είπες τίποτα;

ΣΤΕΛΛΑ: Άμα στο 'λεγα θα με φιλοξενούσες;

ΣΟΦΙΑ: Με εκμεταλλεύτηκες.

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει, έχεις δίκιο. Αλλά σ' αυτή τη φάση δεν είχα άλλη επιλογή.

ΣΟΦΙΑ: Έχει δίκιο ο κοντός. Παράσιτα είστε! Έχετε μάθει να ζείτε εις βάρος των άλλων.

ΣΤΕΛΛΑ: Τουλάχιστον εγώ δεν ξεπλένω αυτούς που έχουν λερωμένη τη φωλιά τους. Ένας εργάτης σκοτώθηκε πέρσι στην εταιρεία σου και ο πρόεδρος σου δεν έδωσε δεκάρα στην οικογένειά του. Για αυτόν ήταν απλά μια παράπλευρη απώλεια.

ΣΟΦΙΑ: Δεν είχα θέση ευθύνης πέρσι. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Και τώρα τι κάνεις;

ΣΟΦΙΑ: Δεν σου πέφτει λόγος. Και τώρα είναι ώρα να πηγαίνεις. Δεν θέλω να κατηγορηθώ για υπόθαλψη εγκληματία.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα φύγω. Αλλά πρώτα πρέπει να σου πω και κάτι άλλο.

ΣΟΦΙΑ: Δεν θέλω να ακούσω τίποτα άλλο!

ΣΤΕΛΛΑ: Οι δικοί μου σκοπεύουν να χτυπήσουν την εταιρεία σου!

ΣΟΦΙΑ: Τι πράγμα; Μου κάνεις πλάκα τώρα!

ΣΤΕΛΛΑ: Έχουν μάθει από μέσα ότι θα κάνετε μαζικές απολύσεις και θέλουν να την πέσουν σε κάποιους από τη διεύθυνση.

ΣΟΦΙΑ: Τι... τι εννοείς να την πέσουν;

ΣΤΕΛΛΑ: Να την πέσουν ρε παιδί μου, πώς το λένε... Να πέσει βρωμόξυλο!

ΣΟΦΙΑ: Σε ποιον; Σε μένα;

ΣΤΕΛΛΑ: Σε όποιον βρουν πρόχειρο! Δεν θα κάνουν διακρίσεις... Τους είπα ήδη ότι δεν συμφωνώ με αυτό. Άρχισε να χοντραίνει το παιχνίδι και δεν γουστάρω. Γιατί 'ντάξει, άντε να γράφουμε κανα σύνθημα στον τοίχο, να σπάμε κάνα τζάμι και στο τσακίρ κέφι να καίμε και κανένα κάδο. Αλλά όχι να παίζουμε και ξύλο. Είπαμε επανάσταση, αλλά μην το γαμήσουμε κιόλας... Η βία στη βία της εξουσίας δεν είναι λύση! Είμαι παιδί του Γκάντι εγώ, μη με βλέπεις έτσι!

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα, αν πάθω ο,τιδήποτε θα σε θεωρήσω υπεύθυνη!

ΣΤΕΛΛΑ: Ηρέμησε ρε παιδί μου, θα πάω να βρω τον αρχηγό. Έχω τρόπο εγώ, θα τον πείσω, γκόμενος μου ήταν. Εξάλλου για χάρη του μπήκα στην οργάνωση, μη νομίζεις.

ΣΟΦΙΑ: Τους έχεις πει ότι είσαι εδώ;

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι ρε, είσαι καλά; Να τους πω ότι κρύβομαι στο σπίτι του ταξικού εχθρού; Έλα πλάκα κάνω. Πάρε ένα τσιγάρο να ηρεμήσεις. *(Της δίνει ένα πακέτο κι η Σοφία δεν το παίρνει.)*

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα σήκω φύγε τώρα αλλιώς παίρνω την αστυνομία!

ΣΤΕΛΛΑ: Καλά, καλά, χαλάρωσε. Φεύγω κι όταν έχω νέα ξαναμιλάμε.

ΣΟΦΙΑ: Ξέχνα το, δεν πρόκειται να ξαναμιλήσουμε!

Η Στέλλα φεύγει βιαστικά και η Σοφία κοπανάει το χέρι της στον καναπέ.

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 7

Γραφείο διευθυντή

Ο διευθυντής κάθεται στο γραφείο και μιλά στο τηλέφωνο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κοιτάζετε, όπως σας είπα, η θέση της προϊσταμένης προσωπικού είναι από τις πλέον απαιτητικές στην εταιρεία μας. Ωστόσο, αφού μελέτησα προσεχτικά το βιογραφικό σας, μπορώ να πω ότι διαθέτετε όλα τα απαιτούμενα τυπικά προσόντα. Πείτε μου σας παρακαλώ, ασχολείστε καθόλου με τα κοινωνικά δίκτυα, facebook, twitter και τα λοιπά; Τίποτα, πληροφοριακά ρωτάω για να δω αν είστε εξοικειωμένη. Α μια χαρά, έχετε λογαριασμό στο facebook. Με το όνομά σας, να υποθέσω; Στα αγγλικά, μάλιστα. *(Πληκτρολογεί στον υπολογιστή του και χαζεύει για λίγο την οθόνη.)* Μάλιστα, πολύ ωραία! Λοιπόν κυρία Αυγερινού μπορούμε να κανονίσουμε άμεσα μια συνέντευξη. Πείτε μου, πότε θα μπορούσατε; *(Ακούγεται δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.)* Με συγχωρείτε. Δεν μπορώ τώρα! Ναι, σας ακούω. Αύριο κιάλας; Μια χαρά! Τι ώρα θα σας βόλευε; *(Τα χτυπήματα στην πόρτα δυναμώνουν.)* Είπα, δεν μπορώ τώρα!

ΣΟΦΙΑ: *(Ανοίγει απότομα την πόρτα, μπαίνει και κάθεται.)* Θέλω να μιλήσουμε!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Με συγχωρείτε, μπορώ να σας καλέσω σε λίγο γιατί έτυχε κάτι επείγον. Ευχαριστώ. Τα λέμε! *(Κατεβάζει το κινητό.)* Τι θέλεις τώρα Σοφία; Δεν τα είπαμε προηγουμένως;

ΣΟΦΙΑ: Νόμιζες ότι πείστηκα τόσο εύκολα πως ξαφνικά αποφάσισες να με υποβιβάσεις επειδή ξαφνικά διαπίστωσες πως δεν έχω τα προσόντα και την εμπειρία για τη θέση της προϊσταμένης;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία, σε παρακαλώ! Δεν έχει νόημα να το συζητήσουμε άλλο. Καταλαβαίνω ότι σου ήρθε ξαφνικό, φταίω φυσικά κι εγώ που δεν εκτίμησα σωστά την κατάσταση, αλλά πιστεύω ότι δεν είσαι ακόμα έτοιμη για...

ΣΟΦΙΑ: *(Προχωρά κοντά του και γυρίζει το λάπτοπ προς το μέρος της.)* Αυτή είναι η διάδοχός μου; Μπράβο, πολύ καλή επιλογή! Υποθέτω ότι αυτή η φωτογραφία με το ξώπλατο θα έπαιξε κομβικό ρόλο στην επιλογή της.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία, πέρασε έξω σε παρακαλώ!

ΣΟΦΙΑ: Πάω στοίχημα ότι για τη συνέντευξη θα την πας σ' εκείνο το εξαιρετικό πιάνο μπαρ στη Κηφισιά, με το καταπληκτικό φαγητό και την υπέροχη θέα που μου έλεγες. Θα 'ναι ότι πρέπει για νόου ας μπέτε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία, μην παίζεις με την υπομονή μου! Δεν θα ανεχτώ άλλη ανάρμοστη συμπεριφορά, το κατάλαβες;

Η Σοφία οπισθοχωρεί και κοιτά σκεφτική το πάτωμα.

ΣΟΦΙΑ: Έχετε δίκιο. Σας ζητώ συγγνώμη. Η συμπεριφορά μου ήταν εντελώς ανάρμοστη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εντάξει Σοφία, μπορούμε να το αφήσουμε πίσω μας και να προχωρήσουμε. Ξέρεις πόσο σε εκτιμώ και όπως σου είπα καταλαβαίνω ότι σου ήρθε ξαφνικό και όφειλα να χειριστώ καλύτερα την κατάσταση.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, επιτρέψτε μου να διαφωνήσω. Εσείς ήσασαν εντάξει, εγώ έσφαλα. Έχετε απόλυτο δίκιο. Απλά δεν είμαι καθόλου επαρκής για αυτή τη θέση. Εσείς μου κάνατε την τιμή να μου δώσετε μια τέτοια ευκαιρία κι εγώ απλά την πέταξα στα σκουπίδια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μην είσαι τόσο αυστηρή με τον εαυτό σου. Έχεις όλες τις προοπτικές να πας μπροστά, απλά χρειάζεσαι λίγο χρόνο για να...

ΣΟΦΙΑ: Όχι, όχι, πάλι κάνετε λάθος. Δεν έχω καμία προοπτική και δεν πρόκειται ποτέ να πάω μπροστά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε τώρα έχεις αφήσει την απογοήτευση να σε πάρει από κάτω.

ΣΟΦΙΑ: Αυτό ακριβώς. Μεγάλη απογοήτευση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Όλοι τα έχουμε περάσει αυτά. Όταν ήμουν τζούνιορ μάνατζερ στην electrica energetic, πάνω κάτω στην ηλικία σου /

ΣΟΦΙΑ: Μεγάλη απογοήτευση που έφαγα οκτώ χρόνια απ' τη ζωή μου να δουλεύω για έναν... έναν μαλάκα σαν κι εσένα!

Σηκώνονται σχεδόν ταυτόχρονα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία πρόσεξε τα λόγια σου! Απαιτώ μια συγγνώμη τώρα!

ΣΟΦΙΑ: Θα έπρεπε να σε είχα στείλει στο διάολο και να είχα φύγει απ' την πρώτη μέρα που έκανες ν' απλώσεις χέρι πάνω μου!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πήγαινε έξω τώρα αλλιώς θα καλέσω την ασφάλεια! Και αύριο μπορείς να περάσεις για την αποζημίωσή σου.

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει, θα φύγω. Αλλά πρώτα θα ήθελα να σου δώσω ένα μικρό δώρο. Έτσι για ενθύμιο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν θέλω να ακούσω τίποτα άλλο! Βγες έξω τώρα!

ΣΟΦΙΑ: *(Βγάζει απ' την τσέπη της ένα αποσμητικό και τον ραντίζει στα μούτρα.)* Βάλε επιτέλους ένα αποσμητικό της προκοπής ρε μαλάκα!

Ακουμπά το αποσμητικό στο γραφείο του και φεύγει βιαστικά ενώ εκείνος τρίβει τα μάτια του βογγώντας. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 8

Γραφείο ψυχοθεραπευτή

Η Σοφία είναι ζαπλωμένη στην πολυθρόνα και κοιτά αφηρημένη ψηλά. Φοράει μίνι φούστα κι ο ψυχοθεραπευτής την παρατηρεί επίμονα.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Λοιπόν Σοφία, πώς ήταν η εβδομάδα σου;

ΣΟΦΙΑ: Καλά... Σε γενικές γραμμές. Αν εξαιρέσετε ότι έπιασα τον Παύλο με άλλη, με απέλυσαν απ' τη δουλειά και έμαθα ότι η παλιά μου συμμαθήτρια που φιλοξενώ ανήκει σε τρομοκρατική οργάνωση.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Αυτό είναι... κάποιου είδους αστείο που δεν αντιλαμβάνομαι;

ΣΟΦΙΑ: Ας τα αφήσουμε καλύτερα. Δεν θέλω να τα συζητήσω. Κοιτάζατε τη φούστα μου προηγουμένως;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Ορίστε;

ΣΟΦΙΑ: Ξαφνιαστήκατε που σήμερα έβαλα μίνι ε; Δεν το περιμένατε.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Το παρατήρησα αλλά δεν με ξάφνιασε ιδιαίτερα.

ΣΟΦΙΑ: Εγώ πάντως άλλο βλέπω... *(Κοιτά το παντελόνι του.)*

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Τι εννοείς; Τι κοιτάζεις τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Τίποτα. Απλά έχετε έναν λεκέ στο παντελόνι σας. *(Ξεσπά σε νευρικό γέλιο.)*

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Ομολογώ πως δεν σε καταλαβαίνω σήμερα.

ΣΟΦΙΑ: Γιατί, μήπως με καταλαβαίνετε τις άλλες φορές;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Είσαι δυσαρεστημένη από την θεραπεία;

ΣΟΦΙΑ: Ξέρετε τι σκέφτομαι τώρα; Εσάς σκέφτομαι. Είστε υποχρεωμένος για σχεδόν όλη σας τη ζωή να κάθεστε στριμωγμένος πίσω από ένα γραφείο και να ακούτε τις ασυναρτησίες του καθενός. Ειλικρινά, απορώ πώς το αντέχετε!

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Αυτή είναι η δουλειά μου. Και δεν θα χαρακτηρίζα ποτέ τα λόγια των ασθενών μου ασυναρτησίες.

ΣΟΦΙΑ: Καταλαβαίνω. Ωστόσο, δεν μπήκατε ποτέ σε πειρασμό να ξεπεράσετε λίγο τα όρια; Να κάνετε τη μικρή σας επανάσταση, ας πούμε.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Δηλαδή;

ΣΟΦΙΑ: Να δηλαδή, όταν για παράδειγμα κοιτούσα και ξανακοιτούσα αυτόν τον πίνακα και σας έλεγα συνέχεια ότι είναι στραβός δεν μπήκατε ποτέ στον πειρασμό να

μου πείτε σκάσε επιτέλους μωρή ηλίθια, μια χαρά είναι ο πίνακας, εσύ είσαι η ανισόρροπη;

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Κι αν υποθέσουμε ότι σου το έλεγα, τι όφελος θα είχε κάτι τέτοιο στη θεραπεία σου;

ΣΟΦΙΑ: Δεν ξέρω. Αλλά σίγουρα θα νιώθατε λίγο καλύτερα.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Δεν είναι όμως αυτή η δουλειά του γιατρού, όπως καταλαβαίνεις. Η δουλειά του είναι να κάνει τον ασθενή να νιώθει καλύτερα.

ΣΟΦΙΑ: Εγώ πάντως τις τελευταίες μέρες νιώθω καλύτερα. Όπως σας είπα, δεν κοιτάζω κανέναν πίνακα για να δω αν είναι στραβός, δεν φοβάμαι να περπατήσω έξω απ' τα πλακάκια του πεζοδρομίου ούτε να βάλω μαζί τους μπιγκ και τους πάιλοτ.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Χαίρομαι για αυτό. Και ομολογώ πως ξαφνιάζομαι για αυτήν την ξαφνική αλλαγή και θα ήθελα πολύ να μάθω πώς προέκυψε.

ΣΟΦΙΑ: Τι να σας πω... Ας πούμε ότι ξαφνικά κατάλαβα πόσο μικρά κι ασήμαντα είναι όλα αυτά. Και πόσο μικροί και ασήμαντοι είμαστε κι εμείς οι ίδιοι.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Μάλιστα. Σε κάθε περίπτωση, ελπίζω ότι η θεραπεία σε βοήθησε.

ΣΟΦΙΑ: Νομίζω πως ναι. Και τώρα, για να σας το ανταποδώσω, θα ήθελα να σας κάνω ένα μικρό δώρο.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Δεν είναι ανάγκη. Το δώρο για μένα είναι η επιτυχία της θεραπείας μου.

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη, αλλά θα επιμείνω. Εξάλλου, αυτό το δώρο δεν μου κοστίζει τίποτα. Θέλω απλά να σας απελευθερώσω από ένα βάρος.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Και ποιο είναι αυτό το βάρος;

ΣΟΦΙΑ: Αυτό που έχετε στον καβάλο του παντελονιού σας όταν με βλέπετε.

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Ορίστε;

ΣΟΦΙΑ: *(Σηκώνεται όρθια και τον πλησιάζει.)* Θέλω να παραδεχτείτε ότι θέλετε να κάνετε σεξ μαζί μου!

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Μα... πώς σου πέρασε αυτό απ' το μυαλό;

ΣΟΦΙΑ: *(Φωνάζοντας.)* Παραδεχτείτε το επιτέλους κι αφήστε τις υπεκφυγές!

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: Ηρέμησε! Είναι αλήθεια πως είσαι μια... πολύ ελκυστική γυναίκα. Αλλά η θέση μου δεν θα μου επέτρεπε ποτέ να /

ΣΟΦΙΑ: *(Ξαπλώνει χαμογελαστή στον καναπέ.)* Ωραία! Λοιπόν, νιώθετε καλύτερα τώρα;

Την κοιτά παγωμένος. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 9

Σπίτι Σοφίας

Το σαλόνι είναι ακατάστατο με φαγητά εδώ κι εκεί . Η Σοφία παρακολουθεί τηλεόραση αραχτή στον καναπέ. Το κουδούνι χτυπάει, σηκώνεται με δυσκολία και σέρνει τα βήματά της προς την πόρτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Σοφία, εγώ είμαι! Κοίτα, το καταλαβαίνω αν δεν θες να μου ανοίξεις. Το ξέρω ότι τα ‘χεις πάρει μαζί μου και πολύ καλά κάνεις δηλαδή. Αλλά, πίστεψέ με, δεν ήθελα να φτάσουν εκεί τα πράγματα ρε συ.

ΣΟΦΙΑ: *(Της ανοίγει.)* Έχεις κάνα τσιγάρο;

Επιστρέφει στον καναπέ.

ΣΤΕΛΛΑ: Άκου, ήρθα να σε προειδοποιήσω. Μίλησα με τον δικό μου και μου είπε ότι συμφωνούν όλοι εκτός από μένα στην επίθεση και το σχέδιο δεν αλλάζει. Τα σπάσαμε και του είπα ότι την κάνω από την οργάνωση. Αύριο κατά τις πέντε θα την έχουν στημένη έξω απ’ το πάρκινγκ της εταιρείας. Πες στους δικούς σου να βάλουν τίποτα φουσκωτούς να σας φυλάνε ή καλύτερα, καλού κακού, παίξτε άρρωστη. Αν και... τώρα που σε βλέπω φαίνεσαι ήδη άρρωστη.

ΣΟΦΙΑ: Δε βαριέσαι... Την Τετάρτη ο κοντός με απέλυσε επειδή δεν του έκατσα και τον έβρισα. Οπότε, όπως και να ‘χει, το ξύλο το γλιτώνω.

ΣΤΕΛΛΑ: Α τόσο καλά... *(Παρατηρεί την ακαταστασία τριγύρω.)* Σου ‘ρθα για λίγες μέρες και σου ‘χω γαμήσει τη ζωούλα ε;

ΣΟΦΙΑ: Κάνα τσιγάρο έχεις τελικά;

ΣΤΕΛΛΑ: *(Την πλησιάζει.)* Τσιγάρο-τσιγάρο όχι... Έχω απ’ το άλλο το καλό! Αλλά μην το τερματίσουμε κιόλας ε;

ΣΟΦΙΑ: Άναμέ το!

ΣΤΕΛΛΑ: Τόσο καλά ε...;

Η Στέλλα κάθεται δίπλα της και ανάβει τον μπάφο και κάνουν εναλλάξ ρουφηξιές. Η Στέλλα χασκογελάει.

ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρεις τι θυμήθηκα τώρα; Εκείνο το φλωράκι τον Κωνσταντινίδη ρε, που σου κόλλαγε στην τρίτη λυκείου. Που σου ‘χε δώσει στα γενέθλιά σου ένα πενηντάευρο και μετά τον κυνήγαγες να του το δώσεις πίσω.

ΣΟΦΙΑ: Πού τον θυμήθηκες αυτόν; *(Χαχανίζει.)* Ναι είχε, πολλή πλάκα! Κι εσύ του είπες, α ρε Γιαννάκη... Αν της έδινες εκατό θα την έριχνες. *(Χαχανίζουν.)* Κι εμένα

μου 'ρθε το άλλο το μυθικό τώρα. Εκείνον τον ξανθό που σου 'χε πει ότι είδε τον δικό σου με άλλη. Και μετά βρήκε ο δικός σου τον αδερφό του, του είπε ότι άμα τον πετύχει θα του κόψει τ' αρχίδια κι ο ξανθόψειρας είχε χεστεί απ' τον φόβο του και παραδέχτηκε ότι σου είπε ψέματα.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, ο μαλάκας ο Σταμπουλόπουλος. Τον είχα πετύχει πριν λίγο καιρό και του 'κανα καζούρα. Βέβαια, χωρίς να το ξέρει, είχε πέσει μέσα. Μετά από λίγο καιρό πέτυχα τον δικό μου να φιλιέται με άλλη.

ΣΟΦΙΑ: Δεν μου το 'χες πει αυτό. Νόμιζα ότι ήσουν πάντα από... την αντίθετη οπτική γωνία.

ΣΤΕΛΛΑ: Από τότε ναι. Αν δεν τους τη φέρω πρώτη εγώ θα μου τη φέρουν αυτοί, οπότε...

ΣΟΦΙΑ: Κάπως εγωιστικό μου ακούγεται αυτό. Τελικά δεν πιστεύεις καθόλου στην καλές προθέσεις των άλλων;

ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρω 'γω... Ο δρόμος για την κόλαση είναι στρωμένος με καλές προθέσεις, έτσι δε λένε; Απ' την άλλη, βέβαια, ίσως να υπάρχουν κάποιοι ελάχιστοι που αξίζουν μια θυσία. Τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις από δουλειά; Θα ψάξεις για καμιά άλλη εταιρεία;

ΣΟΦΙΑ: Δεν ξέρω. Εσύ;

ΣΤΕΛΛΑ: Μπορώ να γυρίσω στο κλαμπ άμα θέλω. Είχα πει στον τύπο ότι θα λείγω λίγο για μια επέμβαση. Αλλά δεν ξέρω... Η νύχτα με έχει κουράσει. Μάλλον θα ψάξω για κάτι άλλο.

ΣΟΦΙΑ: Μπορείς να μείνεις εδώ αν θέλεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι, ξέχνα το! Αρκετά μπλεξίματα σου φόρτωσα. Πραγματικά δεν ξέρω πως θα μπορούσα να επανορθώσω για αυτό.

ΣΟΦΙΑ: Υπάρχει τρόπος να επανορθώσεις, αν θέλεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Δηλαδή;

ΣΟΦΙΑ: Έχω αϋπνίες τελευταία.

ΣΤΕΛΛΑ: Και λοιπόν;

ΣΟΦΙΑ: Πώς γίνεται κανείς dj;

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει, μόλις το τερματίσαμε...

Χασκογελάνε. Μουσική τρανς και σκοτάδι.

ΤΕΛΟΣ

ALL SUMMER LONG

Πρόσωπα

Ζωή

Αλέξης

Αντώνης

Σπύρος

Χώροι

Σπίτι (σαλόνι & δύο υπνοδωμάτια)

Παραλία

Περιγραφή

Η Ζωή, ο Αλέξης, ο Αντώνης και ο Σπύρος είναι φίλοι και συμμαθητές που μόλις τελείωσαν το λύκειο και αποφασίζουν να πάνε εκδρομή στο εξοχικό του Σπύρου για το σαββατοκύριακο. Λίγο πριν την αρχή της ενηλικίωσης, συζητούν τους προβληματισμούς τους σχετικά με το παρόν και το μέλλον και παράλληλα αφήνονται στην ανεμελιά του καλοκαιριού. Κάποια στιγμή, πίνουν λίγο παραπάνω, ο Αλέξης προσεγγίζει ερωτικά τη Ζωή και ο Σπύρος κατηγορεί τον Αλέξη ότι την βίασε. Έπειτα, ο Σπύρος ρωτά πιεστικά τη Ζωή τι συνέβη, εκείνη επιχειρεί να φύγει, τραυματίζεται σοβαρά και πέφτει σε σύντομο κώμα. Τότε οι υπόλοιποι προσπαθούν να καταστρώσουν ένα σχέδιο συγκάλυψης, ώσπου ξαφνικά η Ζωή συνέρχεται, κρυφακούει την συνομιλία τους και προσποιείται ότι δεν θυμάται τίποτα από ό,τι συνέβη.

ΣΚΗΝΗ 1

Σπίτι-σαλόνι

Ευρύχωρο δωμάτιο με καλαίσθητη επίπλωση και διακόσμηση που υποδηλώνει ευκατάστατους ιδιοκτήτες. Ακούγεται δυνατά το “all summer long” του Kid Rock και ήχος μηχανής αυτοκινήτου που πλησιάζει και παρκάρει. Ξαφνικά, η μουσική σταματά μαζί με την μηχανή του αυτοκινήτου, ακούγονται πόρτες που ανοίγουν και κλείνουν κι έπειτα κλειδιά που στριφογυρίζουν. Ο Σπύρος μπαίνει πρώτος και τον ακολουθούν ο Αντώνης, ο Αλέξης και η Ζωή κουβαλώντας τις αποσκευές τους.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα ρε, γρήγορα φτάσαμε! Ούτε μία δεν είναι ακόμα!

ΑΛΕΞΗΣ: Ε, άμα έχεις γαμάτο οδηγό Αντωνάκη!

ΖΩΗ: Σιγά ρε Αλέξη Σουμάχερ! Πάλι καλά που δεν μας έριξες σε κάνα χαντάκι έτσι που πήγαινες!

ΑΛΕΞΗΣ: Άσε ρε Ζωούλα τώρα... Αφού γουστάρεις αδρεναλίνη! Καλά δε λέω ρε Σπυράκο;

ΣΠΥΡΟΣ: Η αλήθεια είναι πως έτρεχες πολύ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Πιάνοντας τον απ' το σβέρκο.)* Χέστη!

Ο Σπύρος τραβιέται απότομα, προχωρά προς τα μέσα, αφήνει την τσάντα του και αρχίζει να τακτοποιεί το τραπεζάκι και τον καναπέ. Η Ζωή τον ακολουθεί, αφήνει τα πράγματά της και κοιτάζει τα μαλλιά της στον καθρέφτη. Ο Αλέξης με τον Αντώνη περιεργάζονται τον χώρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπιταρόνα, ε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, γαμάτο!

ΑΛΕΞΗΣ: Σπυράκο, έχεις τέτοιο εξοχικό και δεν μας είχες πει τίποτα ε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε μαλάκα! Στους φίλους σου;

ΑΛΕΞΗΣ: Μόνο η Ζωή έχει έρθει.

ΖΩΗ: Αφού σας είχε πει πέρσι, ρε, να 'ρθετε κι εσείς τον γράψατε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πότε μας είχε πει μωρέ;

ΑΛΕΞΗΣ: Α, ναι ρε μαλάκα! Δίκιο έχει. *(Χτυπώντας στην πλάτη τον Σπύρο.)* Μας το 'χε πει το παιδί!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, σόρρυ δεν το θυμόμουν.

Ο Αλέξης με τον Αντώνη ακουμπούν κάτω τις τσάντες τους και ετοιμάζονται να καθίσουν, όταν ο Σπύρος τους κάνει νόημα να περιμένουν.

ΣΠΥΡΟΣ: Μια στιγμή! Να αλλάξω το κάλυμμα γιατί είναι σκονισμένο.

ΑΛΕΞΗΣ: Χαλάρωσε ρε! Δεν παρεξηγούμε εμείς.

Ο Αλέξης με τον Αντώνη κάθονται στον καναπέ κι ο Σπύρος στην μία πολυθρόνα απέναντί τους. Η Ζωή πλησιάζει και κάθεται στην άλλη πολυθρόνα δίπλα στον Σπύρο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε! Τι; Γκόμενες είμαστε;

ΖΩΗ: Πολύ αστείο...

ΑΛΕΞΗΣ: Αντώνη, τι λόγια είναι αυτά; Δεν μιλάνε έτσι σε μια κυρία! Η Ζωή δεν είναι γκόμενα. Είναι γκομενάρα!

Ο Αλέξης με τον Αντώνη “κολλάνε πέντε” χασκογελώντας.

ΖΩΗ: Τι κάφροι που είστε!

ΣΠΥΡΟΣ: Θέλετε νερό;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε φίλε, στο μυαλό μου είσαι!

ΣΠΥΡΟΣ: Θα ανάψω και air condition.

Ο Σπύρος σηκώνεται και προχωρά προς το βάθος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο, μη φέρεις απ’ το πηγάδι, ε! Μαλάκα, πως πίνανε παλιά απ’ τα πηγάδια;

ΖΩΗ: Γιατί, απ’ τη βρύση που πίνουμε πιο καθαρό είναι νομίζεις;

ΑΛΕΞΗΣ: Σωστό κι αυτό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Βασικά, να δούμε τι θα κάνουμε και με το φαγητό.

ΖΩΗ: Ε καλά, νωρίς είναι ακόμα.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε φίλε! Μη σκέφτεσαι όλο το φαγητό... Γίνε και λίγο fit! Θα πάμε στην παραλία, θα σε δουν οι κοπέλες και θα ρουφάς συνέχεια την κοιλιά...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, στ’ αρχίδια μου οι γκόμενες...

ΑΛΕΞΗΣ: *(Σφίγγοντας τον ώμο του.)* Χαλάρωσε ρε μαλάκα! Να περάσουμε καλά ήρθαμε εδώ. Γάμα τη την άλλη, μην τη σκέφτεσαι! Καλά δε λέω ρε Ζωή;

ΖΩΗ: Ε ναι. Αυτά δεν πρέπει να τα πιέζεις.

ΑΛΕΞΗΣ: Ε ναι, ρε μαλάκα. Όπως η Ζωή, εδώ πέρα, που λιώνει για πάρτη μου, να πούμε, αλλά εμένα με εξιτάρουν οι πιο δύσκολες... Τι να κάνει... Πρέπει να με ξεπεράσει!

ΖΩΗ: Ναι, τι να γίνει... Θα κάνω την καρδιά μου πέτρα μήπως σε ξεπεράσω...

Ο Σπύρος φτάνει κρατώντας ένα δίσκο με ένα μπουκάλι νερό, τέσσερα ποτήρια και τρία κονσερβοκούτια μπύρες.

ΣΠΥΡΟΣ: Βρήκα και μερικές μπύρες που είχε αφήσει ο πατέρας μου.

ΑΛΕΞΗΣ: Είσαι ωραίος!

Ο Σπύρος βάζει νερό στα ποτήρια και κάθεται στη θέση του. Οι υπόλοιποι ανοίγουν τις μπύρες και πίνουν. Ο Σπύρος πίνει μόνο νερό.

ΖΩΗ: Δεν έφερες μπύρα για σένα;

ΣΠΥΡΟΣ: Ε δεν μ' αρέσει μωρέ...

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε μαλάκα! Για την παρέα, να πούμε...

Ο Αλέξης βάζει μπύρα στο ποτήρι του Σπύρου κι έπειτα σηκώνει το χέρι του κάνοντας πρόποση.

ΑΛΕΞΗΣ: Άντε γεια μας ρε!

ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ: Γεια μας!

Τσουγκρίζουν και πίνουν. Ο Αντώνης απλώνει τα πόδια του πάνω στο τραπεζάκι.

ΣΠΥΡΟΣ: Ε! Όχι τα πόδια στο τραπέζι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σιγά ρε φίλε! Τι θα πάθει;

ΑΛΕΞΗΣ: Ρε μαλάκα Αντώνη... Σπίτι του είναι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Κατεβάζοντας τα πόδια.)* Καλά...

ΑΛΕΞΗΣ: *(Τεντώνεται προς τα πίσω.)* Πω ρε φίλε! Τέρμα το κωλοσχολείο, τέρμα κι οι γαμωπανελλήνιες! Δεν το 'χω συνειδητοποιήσει ακόμα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε μαλάκα, επιτέλους! Δεν ξανάνοιγα βιβλίο τώρα με την καμιά!

ΑΛΕΞΗΣ: Ο Σπύρος, βέβαια, παίζει να 'χει πάρει μαζί τα μαθηματικά κατεύθυνσης και ν' αρχίσει, από συνήθεια, τώρα να διαβάζει!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε φίλε! Κάτω στη παραλία που θα κάνει ηλιοθεραπεία, ξέρεις...

ΖΩΗ: Τι κάφροι που είστε μωρέ... Άμα δεν σας βοήθαγε ο Σπύρος, ούτε την τάξη δεν θα περνάγατε!

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε συ, πλάκα κάνουμε. Και τώρα Σπύρο, νομική Κομοτηνής, αράζεις μόνος σου εκεί πάνω και στ' αρχίδια σου όλα φίλε! Ούτε γονείς πάνω απ' το κεφάλι σου ούτε τίποτα. Ζωάρα θα κάνεις!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε φίλε, ο καλύτερος! Εμένα μόλις έμαθε ο πατέρας μου ότι περνάω ΤΕΙ οινολογίας μου 'ριξε ένα χέσιμο... Και θα μ' έχει κι εδώ πέρα, γάμα τα... Δεν πέρναγα τουλάχιστον σε κανένα Μεσολόγγι, ξέρω 'γω...

ΑΛΕΞΗΣ: Οινολογία όμως φίλε! Φαντάζεσαι να γινόσουν επαγγελματίας δοκιμαστής κρασιών; Είχα δει αγγελία για μια τέτοια θέση που ταξιδεύεις τον κόσμο,

πας σε πολυτελή εστιατόρια και σε πληρώνουν να κάνεις αυτό το πράγμα μαλάκα!
(*Παίρνει κοροϊδευτικό ύφος πλησιάζοντας το ποτήρι στο στόμα του, σουφρώνοντας τα χείλη του και πλαταγίζοντας τη γλώσσα του.*) Μμμμ, θαυμάσια, απαλή επίγευση και αισθαντικό άρωμα... (*Οι υπόλοιποι χασκογελάνε.*) Αυτές είναι δουλειές ρε μαλάκες!

ΣΠΥΡΟΣ: Καλά και για μένα δεν ήταν και τόσο εύκολο να πω στους δικούς μου ότι πέρασα Κομοτηνή. Ο πατέρας μου είχε στο μυαλό του ότι αν περνούσα Αθήνα κι έφτανα τρίτο έτος, θα μ' έβαζε κάτι σαν ασκούμενο στο γραφείο του ν' αρχίσω να παίρνω εμπειρία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πω ρε φίλε σαπίλα...

ΣΠΥΡΟΣ: Αλλά δεν είναι τόσο αυτό, το ξέρω. Πιο πολύ ήθελε να περάσω Αθήνα για/

ΖΩΗ: Για να 'χει να το λέει γύρω γύρω ότι ο γιος του βγήκε πρώτος.

ΑΛΕΞΗΣ: Ακόμα πιο σαπίλα αυτό... Εσένα Ζωή, πως το πήραν οι δικοί σου με την αισθητική;

ΖΩΗ: Ε, όχι και τόσο κουλ... Η μάνα μου έπιασε τη φιλόλογο στο φροντιστήριο και την έκραξε. (*Παίρνει κοροϊδευτικό ύφος κουνώντας διδασκαλίστικα τον δείκτη του χεριού της.*) Σου έφερα την κόρη μου για να την κάνεις φιλόλογο κι εσύ μου την έβγαλες κομμώτρια!

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι μαμά, πες, αλλά άμα πιάσω αμέσως δουλειά και βγάλω φράγκα με τα μανικιούρ πεντικιούρ, θα λες πάλι καλά που δεν πέρασα φιλόλογος να πηδιέμαι μια ζωή με τα φροντιστήρια... Φίλε, φαντάζεσαι να έκανες φροντιστήριο σε κάτι τύπους σαν κι εμάς;

ΖΩΗ: Όχι, αυτό δεν μπορώ να το φανταστώ... Εσένα, τι είπαν οι δικοί σου που δεν πέρασες κάπου;

ΑΛΕΞΗΣ: Καλά, η μάνα μου ούτε καν θυμόταν ότι δίναμε... Της λέω θα γραφτώ σε κάνα δημόσιο ΙΕΚ και μου κάνει καλά, δεν πετάγεσαι τώρα στο φαρμακείο γιατί μου 'χουν τελειώσει τα ζάναξ;

ΖΩΗ: Με τον πατέρα σου δηλαδή τέλος, ε;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε... Και πολύ την άντεξε. Το ξέρω, μάνα μου είναι, δεν πρέπει να μιλάω έτσι, αλλά... (*Βγάζει χύμα καπνό κι έναν αναπτήρα απ' τη τσέπη του.*)

ΣΠΥΡΟΣ: Τι; Θα καπνίσεις;

ΖΩΗ: Μου στρίβεις και μένα ένα; Αν, βέβαια, δεν έχει πρόβλημα ο Σπύρος να καπνίσουμε μέσα, αλλιώς.../

ΣΠΥΡΟΣ: Εεε... Όχι εντάξει, δεν υπάρχει πρόβλημα. Ούτως ή άλλως, θα αερίσουμε το σπίτι πριν φύγουμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μου στρίβεις κι εμένα ένα ρε Αλέξη;

ΑΛΕΞΗΣ: *(Αρχίζοντας να στρίβει.)* Έλα ρε μαλάκα! Βαριέμαι να στρίβω εκατό τσιγάρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά... *(Βγάζει ένα πακέτο απ' τη τσέπη του κι αρχίζει να στρίβει.)*

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν ήξερα ότι καπνίζεις.

ΖΩΗ: Ε, 'ντάξει, μια φορά στο τόσο...

ΑΛΕΞΗΣ: Την φάγαν οι κακές παρέες... Ορίστε κυρία μου! *(Δίνει στη Ζωή το τσιγάρο.)*

ΖΩΗ: Ευχαριστώ κύριε!

ΑΛΕΞΗΣ: *(Συνεχίζοντας να στρίβει.)* Σπύρο, θες κι εσύ ένα ρε;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι ρε, εγώ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, όχι μακριά από μένα! Αυτά είναι του διαβόλου!

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε μαλάκα, τσίμπα ένα να δοκιμάσεις! Ρίχτο λίγο έξω να πούμε! Σε λίγο αρχίζουν οι ευθύνες... Θα γίνεις ένας ασκούμενος χασοδίκης!

ΖΩΗ: Αφήστε τον ήσυχο ρε! Άμα θέλει θα πάρει από μένα! *(Απλώνει το χέρι της προς τον Σπύρο.)* Θες να κάνεις μια ρουφηξιά έτσι για τη φάση;

Ο Σπύρος την κοιτά χαμογελώντας αμήχανος κι ο Αλέξης σκουντά τον Αντώνη κι αρχίζουν να χασκογελάνε.

ΣΠΥΡΟΣ: Οκέι.

Ο Σπύρος παίρνει το τσιγάρο κάνει μια ρουφηξιά, ξεροβήχει και της το δίνει πίσω.

ΑΛΕΞΗΣ: Α ρε πούστη... Ό,τι θέλουν μας κάνουν οι γυναίκες...

ΖΩΗ: Είστε κοπρίτες!

ΑΛΕΞΗΣ: Σπυράκο, επειδή σε βλέπω ετοιμοπόλεμο, να ξέρεις, έχω φέρει κι απ' τα άλλα τα καλά για μετά!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα ρε, έφερές τελικά; Γαμώ!

ΖΩΗ: Έ! Μαζευτείτε! Μην το ξεφτιλίσουμε κιόλας! Λοιπόν, εγώ πάω πάνω να κάνω ένα μπάνιο και τα λέμε μετά.

ΑΛΕΞΗΣ: Έγινε κούκλα! Σε θέλω να λάμπεις απόψε!

ΖΩΗ: Λάμπω ήδη ξέρεις!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μαλάκα, σε τάπωσε!

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή θέλεις βοήθεια με τη βαλίτσα;

ΖΩΗ: Όχι 'ντάξει Σπύρο, ευχαριστώ.

ΣΠΥΡΟΣ: Οκέι, στα δεξιά είναι το δωμάτιο. Τα λέμε.

ΖΩΗ: Έγινε Σπύρο μου.

Η Ζωή παίρνει τη βαλίτσα της και προχωρά προς τα μέσα καθώς οι άλλοι την παρατηρούν. Έπειτα, ο Αλέξης με τον Αντώνη κοιτούν τον Σπύρο και γελάνε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ζωή, να σου ανεβάσω τη βαλίτσα όπως εσύ μου ανεβάζεις κάτι άλλο;

ΣΠΥΡΟΣ: Πολύ αστείο...

ΑΛΕΞΗΣ: Τι έγινε ρε; Κάνεις παιχνίδι με τη Ζωούλα; Έλα ρε, για πλάκα το λέω! Να σου πω... Σίγουρα δεν παίζει τίποτα με κάναν άλλο;

ΣΠΥΡΟΣ: Που θες να ξέρω 'γω;

Ο Αντώνης σηκώνεται απότομα, παίρνει τη βαλίτσα του και προχωρά προς τα μέσα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά, εγώ πάω μέσα ν' αράξω.

ΑΛΕΞΗΣ: Έγινε ρε! *(Στρέφεται πάλι στο Σπύρο.)* Δε σου 'χει πει τίποτα δηλαδή; Με 'κείνον τον Διονύση απ' το Γ2 που πηγαίνανε μαζί φροντιστήριο... /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αριστερά είπαμε είναι το δικό μας δωμάτιο. έτσι;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε Αντώνη! Δεν το 'παμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Καθώς απομακρύνεται.)* Καλά...

ΑΛΕΞΗΣ: Λοιπόν, μ' αυτόν τον μαλάκα παίζει τίποτα;

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν ξέρω, δε νομίζω. Να σου πω, επειδή θέλω κι εγώ να ξαπλώσω λίγο...

ΑΛΕΞΗΣ: Έγινε ρε! Πήγαινε άραξε και τα λέμε αργότερα.

Ο Σπύρος σηκώνεται, παίρνει τη βαλίτσα του κι αρχίζει να απομακρύνεται.

ΑΛΕΞΗΣ: Και που 'σαι! Πριν μπεις χτύπα πρώτα γιατί μπορεί να 'ναι γυμνή ε!

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, μην ανησυχείς...

ΑΛΕΞΗΣ: Εγώ, πάντως, στη θέση σου δε θα χτύπαγα!

ΣΚΗΝΗ 2

Δωμάτιο Σπύρου-Ζωής

Ο Σπύρος στέκεται μπροστά στην είσοδο του δωματίου και χτυπά την πόρτα.

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή να περάσω; Ζωή μ' ακούς;

Ο Σπύρος ανοίγει διακριτικά την πόρτα, μπαίνει, κοιτά προς το μπάνιο και αφήνει την βαλίτσα του δίπλα στο κρεβάτι του. Έπειτα, κοιτά το κρεβάτι της Ζωής, προχωρά διστακτικά προς τα κει, απλώνει το χέρι του στην μισοανοιγμένη βαλίτσα, πιάνει ένα κιλοτάκι, το φέρνει στο πρόσωπό του και το μυρίζει. Ξαφνικά, ακούγεται η πόρτα του μπάνιου κι ο Σπύρος αφήνει βιαστικά το κιλοτάκι και τρέχει στο κρεβάτι του.

ΖΩΗ: Α! Νόμιζα ότι ήσουν ακόμα κάτω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, χτύπησα αλλά δεν με άκουσες.

ΖΩΗ: *(Τακτοποιώντας τα ρούχα της.)* Είπα να κάνω ντους, αλλά αφού θα πάμε για μπάνιο τώρα, απλά, έβαλα μαγιό να 'μαι έτοιμη.

ΣΠΥΡΟΣ: Να σου πω... Σόρρυ, για τις καφρίλες που έλεγαν. Ελπίζω να μην σε πείραξε κάτι.

ΖΩΗ: Όχι μωρέ, αφού τους ξέρω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ξέρεις... Όταν είναι κι οι δυο μαζί...

ΖΩΗ: Οργιάζουν... Ο Αλέξης βέβαια, δεν είναι τόσο ανώριμος όσο θέλει να δείχνει. Έτσι νομίζω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι...

ΖΩΗ: Πως και γίνατε παρέα εσείς, πάντως, ποτέ δεν το κατάλαβα... Πραγματικά, τελείως άλλοι κόσμοι.

ΣΠΥΡΟΣ: Στο γυμνάσιο έλεγαν ότι τους κάνω παρέα για να με προστατεύουν.

ΖΩΗ: Να σε προστατεύουν; Γιατί; Χρειάζεσαι προστασία; Εγώ φοβάμαι μήπως σε εκμεταλλεύονται λίγο.

ΣΠΥΡΟΣ: Δηλαδή;

ΖΩΗ: Ε, δηλαδή με τα μαθήματα... Όπως τότε, που πήγες να δώσεις την κόλλα σου στον Αλέξη και κόντευαν να σε τσακώσουν.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, είναι αλήθεια. Μου ζήτησε συγγνώμη πάντως.

ΖΩΗ: Εντάξει, αλλά γενικά όσα δίνεις πρέπει και να παίρνεις.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, όντως. Όσα δίνεις πρέπει και... Αν δηλαδή ο Αλέξης έδειχνε, ας πούμε, κάπως πιο ευαίσθητος, θα... θα σου κινούσε, ας πούμε, το ενδιαφέρον;

ΖΩΗ: Γιατί ρωτάς; Μήπως σ' έβαλε να με ψαρέψεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, όχι, καμία σχέση.

ΖΩΗ: Αλλά τι λέω... Αυτός ό,τι είναι να πει το λέει χύμα... Κοίτα, δε λέω, ωραίο παιδί είναι. Στις περισσότερες αρέσει, το ξέρω, αλλά δε νομίζω.. Αν δεν ήταν συνέχεια τόσο ... Αν δεν έλεγε συνέχεια αυτό που σκέφτεται...

ΣΠΥΡΟΣ: (*Χαμηλόφωνα.*) Αν... Αν δεν έλεγε ποτέ αυτό που σκέφτεται;

ΖΩΗ: Τι;

ΣΠΥΡΟΣ: Τίποτα.

ΖΩΗ: Όλα καλά; Σε βλέπω λίγο...

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, εντάξει είμαι. Πάω κι εγώ να βάλω μαγιό.

ΖΩΗ: Οκέι.

Ο Σπύρος προχωρά προς το μπάνιο κι η Ζωή τον παρατηρεί σκεπτική.

ΣΚΗΝΗ 3

Δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη

Ο Αλέξης κάνει κάμψεις στο πάτωμα κι ο Αντώνης διαβάζει κόμικς ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Ο Αλέξης σταματά, σηκώνεται, σκουπίζεται και ξαπλώνει στο δικό του κρεβάτι.

ΑΛΕΞΗΣ: Μαλάκα, η Ζωή έχει γίνει τούμπανο ε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σιγά μωρέ...

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι μαλάκα, άμα σου καθότανε σένα... Τι διαβάζεις εκεί ρε; Μίκυ Μάους; Δεκαοκτώ χρονών είσαι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Manga λέγονται ρε μαλάκα! Μίκυ Μάους τα ‘λεγε ο παππούς μου, έλεος...

ΑΛΕΞΗΣ: Τζάμπα μάγκα... Με κάτι τέτοια μας τρώει η μαλακία...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άμα πιάσει η μαλακία τύφλα να ‘χει το γαμήσι!

ΑΛΕΞΗΣ: Ο παππούς το ‘λεγε κι αυτό; *(Απλώνεται περισσότερο στο κρεβάτι.)* Σιγά ρε μαλάκα... Σ’ έφτυσε μια καριόλα και το ‘ριξε στο κλαψομουόνη να πούμε... Τόσα γκομενάκια κυκλοφορούνε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Να πάνε να γαμηθούνε όλες! Μουνόδουλος εγώ δεν ξαναγίνομαι.

Ο Αλέξης τον πιάνει χαμογελαστός απ’ το μπράτσο.

ΑΛΕΞΗΣ: *(Τραγουδιστά σε ρυθμό ραπ.)* Είσαι μουνόδουλος! Είσαι μουνόδουλος! Είσαι μουνόδουλος! Μουνόδουλος! Μουνόδουλος! Μουνόδουλος!¹

Χασκογελάνε και ο Αντώνης αφήνει κάτω το manga.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μιας και λέμε για μουνόδουλους, ο Σπυράκος λες να το γλεντάει μέσα με τη Ζωή;

ΑΛΕΞΗΣ: Άσε ρε φίλε... Ο Σπυράκος... Ο Σπυράκος και να του ‘κανε η άλλη έλα να με γαμήσεις, αυτός θα της έλεγε ξέρεις, δεν είμαι ακόμα έτοιμος, χρειάζομαι χρόνο...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είμαι κατά των προγαμιαίων σχέσεων...

ΑΛΕΞΗΣ: Ε, ναι... Και γαμώ τα παιδιά είναι, αλλά, μέχρι να πιάσει βυζί έχει πολλά ψωμιά ακόμα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ, να σου πω την αλήθεια, μέχρι πέρσι τον είχα για γκέι.

¹ Στίχοι από το τραγούδι του Tus “Μουνόδουλος”.

ΑΛΕΞΗΣ: Όχι ρε μαλάκα! Εσύ δεν τον ξέρεις καλά. Μια χαρά παιδί είναι, απλά έχει μείνει λίγο πίσω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεσποινίς, μπορώ να σας ανεβάσω την βαλίτσα σας;

ΑΛΕΞΗΣ: Εξάλλου, άμα ήτανε πούστης, τι; Θα τον έκανα παρέα νομίζεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γιατί, θα φοβόσουνα μη στον.../

ΑΛΕΞΗΣ: Όχι ρε φίλε. Δεν έχω κάτι μ' αυτούς, αλλά.../

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αλλά είσαι ομοφοβικός μαλάκα!

ΑΛΕΞΗΣ: Ομοφοβικός; Πρώτη φορά σε ακούω να το λες αυτό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παραδέξου το πάντως. Τον Σπύρο τον κάνουμε παρέα για να μας περνάει τα μαθήματα.

ΑΛΕΞΗΣ: Μαλάκα Αντώνη, δεν είναι έτσι και το ξέρεις. Με τον Σπυράκο είμαστε απ' το δημοτικό μαζί. Σου 'χα πει, έχω φάει και ξύλο για πάρτη του. Κι όταν εκείνο το αρχίδι ο Ψαραδέλλης ήθελε να μου χώσει αποβολή, ο Σπύρος έπεισε τον πατέρα του, φίλε, να πάει να του μιλήσει κι έτσι την έβγαλα καθαρή. Τον πατέρα του, φίλε, που του 'λεγε συνέχεια Σπύρο μην σε ξαναδώ να κάνεις παρέα μ' αυτό το κωλοπαιδο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε καλά... Κι εμένα αν ήταν ο πατέρας μου φίλος με τον διευθυντή, θα τον έβαζα να σε ξελασπώσει, σιγά τώρα...

ΑΛΕΞΗΣ: Το ξέρω ρε φίλε. Το ξέρω το πως θα το 'κανες. Δεν χρειάζεται να μου το πεις. *(Σκουντάει τον Αντώνη στον ώμο.)* Ξεκόλλα μαλάκα! Γάμα την αυτήν λέμε! Να περάσουμε καλά ήρθαμε εδώ πέρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στ' αρχίδια μου αυτή μωρέ...

Ο Αντώνης σηκώνεται απότομα και στέκεται στον τοίχο στήνοντας αυτί.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Να! Κάποιοι περνάνε πολύ καλά εδώ δίπλα! *(Με κοροϊδευτικό ύφος.)* Αχ Σπύρο, τι μου κάνεις! Βάλε το διαβήτη πάνω στο μοιρογνωμόνιο!

ΑΛΕΞΗΣ: *(Χαμογελώντας.)* Τι μαλάκας που είσαι! *(Σηκώνεται και προχωρά προς τα έξω.)* Λοιπόν, πάω να τους φωνάξω να κατεβούμε παραλία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά, χτύπα πρώτα μην τους πετύχεις σε καμιά ακατάλληλη στάση ε...

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν πειράζει. Άμα είναι θα σε φωνάξω για κουαρτέτο εγχόρδων!

Ο Αλέξης βγαίνει κι ο Αντώνης σοβαρεύει ξαφνικά και στέκεται σκεφτικός κοιτώντας χαμηλά. Έπειτα, πέφτει στο πάτωμα και προσπαθεί να κάνει κάμψεις.

ΣΚΗΝΗ 4

Παραλία

Ο Σπύρος είναι ζαπλωμένος στην πετσέτα του- φορώντας μπλούζα πάνω απ' το μαγιό του- και διαβάζει ένα βιβλίο. Μετά από λίγο, εμφανίζονται κι οι υπόλοιποι, βρεγμένοι απ' τη θάλασσα. Δίπλα του κάθεται ο Αντώνης και πιο πέρα ο Αλέξης με τη Ζωή και αφού σκουπιστούν, ζαπλώνουν στις πετσέτες τους.

ΖΩΗ: Σπύρο, γρήγορα βγήκες!

ΣΠΥΡΟΣ: Είναι λίγο κρύα η θάλασσα.

ΑΛΕΞΗΣ: Σιγά ρε... Άμα κάτσεις λίγο μέσα συνηθίζεις.

Ο Αντώνης αρπάζει το βιβλίο απ' τα χέρια του Σπύρου και το κοιτάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Η αβάσταχτη ελαφρότητα του είναι...

ΣΠΥΡΟΣ: Δωστο μου!

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Επιστρέφοντας το βιβλίο στον Σπύρο.)* Βαριέμαι και που το βλέπω μαλάκα!

Ο Σπύρος βάζει το βιβλίο στη τσάντα του, φοράει τα γυαλιά του και ζαπλώνει. Η Ζωή βγάζει ένα αντηλιακό απ' τη τσάντα της και αρχίζει να το απλώνει στα χέρια και στα πόδια της.

ΑΛΕΞΗΣ: Θεε να σου βάλω στην πλάτη;

ΖΩΗ: Ναι, ευχαριστώ.

Η Ζωή ζαπλώνει μπρούμυτα στην πετσέτα της κι ο Αλέξης της βάζει αντηλιακό στην πλάτη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αλέξη, μου δίνεις μία τα στριφτά;

ΑΛΕΞΗΣ: *(Συνεχίζοντας να απλώνει αντηλιακό.)* Στη τσάντα είναι ρε φίλε!

Ο Αντώνης σηκώνεται απρόθυμα, πιάνει την τσάντα του Αλέξη, παίρνει καπνό και αναπτήρα, επιστρέφει στη θέση του και αρχίζει να στρίβει ένα τσιγάρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Το πάνω μέρος δεν το βγάζεις;

ΖΩΗ: Γιατί ρωτάς;

ΑΛΕΞΗΣ: Έτσι δε λένε ότι κάνεις καλύτερο μαύρισμα;

ΖΩΗ: Α, για αυτό ρωτάς...

ΑΛΕΞΗΣ: Ε ναι, γιατί άλλο...; Λοιπόν, θα το βγάλεις; Εκτός κι αν κωλώνεις...

ΖΩΗ: Άστα αυτά που ξέρεις...

ΑΛΕΞΗΣ: Κω-λώ-νεις! Κω-λώ-νεις! Κω-λώ-νεις!

ZΩΗ: *(Ξεκουμπώνει το πάνω μέρος του μαγιό της παραμένοντας ξαπλωμένη μπρούμυτα.)* Ένα μηδέν!

ΑΛΕΞΗΣ: Ωωω!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αλέξη, θες να σου στρίψω και σένα;

ΑΛΕΞΗΣ: Όχι ρε, θα στρίψω μετά. *(Κοιτώντας πάλι τη Ζωή.)* Να σου πω, μου βάζεις κι εμένα στην πλάτη;

ZΩΗ: Ναι, έλα!

Η Ζωή κουμπώνει το πάνω μέρος του μαγιό της, σηκώνεται και πιάνει το αντηλιακό. Ο Αλέξης ξαπλώνει μπρούμυτα και κοιτά χαμογελαστός τον Αντώνη.

ΑΛΕΞΗΣ: Γαμώτο! Έλεγα θα ξεχάσει να το κουμπώσει!

ZΩΗ: *(Χτυπώντας τον ελαφρά στην πλάτη.)* Σταμάτα ρε!

Η Ζωή απλώνει αντηλιακό στην πλάτη του Αλέξη κι ο Αντώνης τους κοιτάζει βλοσυρός κι έπειτα σηκώνεται και βαδίζει λίγο πιο πέρα καπνίζοντας.

ZΩΗ: Πολλές ελιές έχεις!

ΑΛΕΞΗΣ: Βγάλε μου το λάδι μωρό μου!

ZΩΗ: Μη με προκαλείς... Εδώ πού χτύπησες;

ΑΛΕΞΗΣ: *(Σηκώνοντας ελαφρά το κεφάλι.)* Που; Α! Τίποτα. Στη μπάλα καμιά στραβοκλωτσιά θα έφαγα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Χαχανίζοντας.)* Τι στραβοκλωτσιά ρε συ; Δε σε πλάκωσε ο Κατσέλης που την έπεφτες στην γκόμενα του;

ΑΛΕΞΗΣ: Αντώνη, δεν μου στρίβεις κάνα τσιγάρο ρε μαλάκα; Που είσαι όλο στη τράκα... *(Στρέφεται πάλι στη Ζωή.)* Μην τον ακούς, τρολάρει! Σιγά να μην κοίταζα εγώ αυτή τη χαζογκόμενα...

ZΩΗ: Γιατί; Ωραία κοπέλα είναι...

ΑΛΕΞΗΣ: Καλά... Μπροστά σου δε πιάνει μία!

ZΩΗ: Γιατί ανησυχείς περισσότερο; Μήπως ζήλεψα για αυτήν ή μήπως έγινες ρεζίλι που σε έδειρε ο άλλος;

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν ανησυχώ για τίποτα μωρό μου! Και δεν με έδειρε κανένας Κατσέλης. Για πλάκα τον έχω άμα θέλω. Αντώνη, τσιγάρο!

Ο Αντώνης πετά απρόθυμα το τσιγάρο του κάτω, πλησιάζει αργά, κάθεται στην πετσέτα του κι αρχίζει να στρίβει νωχελικά καινούργιο τσιγάρο.

ΖΩΗ: *(Τελειώνοντας το άπλωμα του αντηλιακού.)* Θα μου έκανε εντύπωση πάντως να σε έδερνε αυτός. Φαίνεσαι γυμνασμένος!

ΑΛΕΞΗΣ: Ε, ναι. Μόνο αν μου την έφερνε πούστικα. *(Λοζοκοιτάζοντας τον Αντώνη.)*

Ακόμα με το τσιγάρο ρε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τώρα...

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή, μου δίνεις κι εμένα λίγο αντηλιακό;

ΑΛΕΞΗΣ: Νάτος κι ο Σπυράκος!

ΖΩΗ: Ναι, εννοείται!

Η Ζωή δίνει το αντηλιακό στον Αντώνη κι αυτός κάνει να το δώσει στο Σπύρο, αλλά την τελευταία στιγμή μαζεύει το χέρι του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ζωή, όμως, πρέπει να βάλεις και στον Σπύρο!

ΑΛΕΞΗΣ: *(Αρπάζοντας το τσιγάρο απ' το χέρι του Αντώνη.)* Βάλτου εσύ ρε φίλε! Η

Ζωή θα βάζει σε όλους;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ δεν έχω ελαφρύ χέρι!

Η Ζωή σηκώνεται, παίρνει το αντηλιακό και κάθεται δίπλα στο Σπύρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Ελαφρύ χέρι ε...;

ΖΩΗ: Βγάλε τη μπλούζα!

Ο Σπύρος βγάζει τη μπλούζα του και ξαπλώνει, ενώ ο Αντώνης σκουντά χασκογελώντας τον Αλέξη, ο οποίος δεν ανταποκρίνεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Τραγουδιστά.)* Baby, take up your clothes...

ΖΩΗ: Αντώνη, εσένα δεν σου βάζω, κανόνισε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε ζήτησα να μου βάλεις. Να σας πω ρε, μετά που θα πάμε να φάμε;

ΑΛΕΞΗΣ: Κάτσε ρε μαλάκα! Ακόμα δεν ήρθαμε εδώ πέρα. Σπύρο, ακούς ρε;

Διάβασα ότι έχει δυο τρεις παραλίες γυμνιστών στο νησί. Ισχύει;

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, έχει. Είναι στην πίσω πλευρά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχεις πάει μωρή κουφάλα;

Ο Σπύρος χαμογελά και η Ζωή τελειώνει το άπλωμα του αντηλιακού και επιστρέφει στη θέση της δίπλα στον Αλέξη.

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, δεν έτυχε.

ΑΛΕΞΗΣ: Άστα αυτά Σπυράκο! Πας και ρίχνεις μάτι στις τουρίστριες!

ΖΩΗ: Εντάξει και να 'χει πάει δεν είναι κακό. Μόνο που ο γυμνισμός δεν είναι αυτό που νομίζετε εσείς.

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, πραγματικά δεν έχω πάει.

ΑΛΕΞΗΣ: Εσύ Ζωή, δηλαδή, θα πήγαινες;

ΖΩΗ: Μα έχω κάνει γυμνισμό εγώ!

ΣΠΥΡΟΣ: Αλήθεια;

ΖΩΗ: Ναι, πέρσι με μια φίλη μου. Δεν το είχα πει στη μάνα μου βέβαια.

ΑΛΕΞΗΣ: Θα το ‘ψηνες δηλαδή να πάμε;

ΖΩΗ: Ναι, κάνε όνειρα... Σας είπα, δεν είναι όπως το ‘χετε στο μυαλό σας.

ΣΠΥΡΟΣ: Και δεν φοβόσουν μήπως...; Θέλω να πω, δεν αισθανόσουν κάπως άβολα αν κάποιος σε κοιτούσαν;

ΖΩΗ: Το σώμα μας δεν είναι ντροπή.

ΑΛΕΞΗΣ: Εσύ δεν κοιτούσες κάποιον;

ΖΩΗ: Γιατί να κοιτάξω; Δεν πήγα για αυτό τον λόγο. Εντάξει, βέβαια καταλαβαίνω ότι για σας τους άντρες είναι διαφορετικά τα πράγματα σ’ αυτό το κομμάτι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, ναι, εμείς οι άντρες είμαστε ανώριμοι...

ΖΩΗ: Ε, όσο να ‘ναι, αργείτε λίγο να ωριμάσετε...

ΑΛΕΞΗΣ: Για σένα δηλαδή, τι σημαίνει ώριμος άντρας; Αυτός που κοντά του νιώθεις ασφάλεια, ας πούμε;

ΖΩΗ: Όχι, αυτά είναι χαζομάρες! Δεν έχω ανάγκη από κανέναν bodyguard.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ούτε χορηγό;

ΖΩΗ: Ναι, το πέτυχες...

ΣΠΥΡΟΣ: Απλά, κάποιον να σε καταλαβαίνει.

ΖΩΗ: Ναι, αυτό θα ήταν το ιδανικό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τραγουδιστά.)

Θέλω μόνο εμένα να θέλεις, θέλω να μην είσαι τεμπέλης, θέλω να μου λες τα ανείπωτα, θέλω να μη μου λείπει τίποτα².

ΑΛΕΞΗΣ: Εντάξει ρε φίλε, δεν είν’ έτσι. Δίκιο έχει. Μήπως ξέρουμε κι εμείς τι θέλουμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλα παιδιάς, εγώ πείνασα. Λέω να πεταχτώ να χτυπήσω ‘κάνα γύρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Κάτσε λίγο ρε μαλάκα! Τι γύρο να φας; Τόσα πράγματα πήραμε απ’ το σουπερμάρκετ. Θα φύγουμε όλοι μαζί σε λίγο να πάμε να μαγειρέψουμε.

ΣΠΥΡΟΣ: Τελικά, είναι τόσο δύσκολο να βρεις κάποιον να σε καταλαβαίνει;

² Στίχοι από το τραγούδι του Δημήτρη Σταρόβα “Αυτό που θέλουν οι γυναίκες”.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ωχ, πέσαμε πάλι στα βαρειά...

Ο Αντώνης σηκώνεται και κόβει μια βόλτα τριγύρω.

ΖΩΗ: Όχι τόσο όσο σου φαίνεται. Απλά, πρέπει να το κυνηγάς και λίγο.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε φίλε, δεν θα σου 'ρθει στο πιάτο η άλλη!

ΖΩΗ: Ναι, μόνο που δεν εννοώ να την πέφτεις χύμα στο κύμα σε ό,τι κινείται...

ΑΛΕΞΗΣ: Μόνο που ο Σπύρος δεν την πέφτει καν... Σου 'χει πει για τη Σοφία την Αργυρίου στην τρίτη γυμνασίου; Αυτή έκανε μπαμ ότι τον γούσταρε κι αυτός κώλωνε να της ζητήσει να βγούνε κι έλεγε με βλέπει φιλικά και τέτοιες μπαρούφες...

ΖΩΗ: Όχι, δεν το 'ξερα! Σου άρεσε η Σοφία;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε! Δε στο 'χε πει; Καλά, τι συζητάτε εσείς μεταξύ σας; Μόνο για βιβλία και ταινίες;

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί ανοίξαμε τώρα αυτή τη συζήτηση; Που τη θυμήθηκες αυτήν; Κι εξάλλου, φάνηκε ότι δεν ήθελε αφού αμέσως μετά πήγε και τα 'φτιαξε μ' αυτόν τον βλάκα τον Μελετόπουλο.

ΑΛΕΞΗΣ: Έ ξενέρωσε, ρε φίλε. Άμα κωλώσεις την ώρα που πρέπει, η άλλη φιλικά θα σε δει, τι θα κάνει;

ΣΠΥΡΟΣ: Πάντως... κι η Ζωή τα 'χε σε μια φάση μ' αυτόν!

ΑΛΕΞΗΣ: Σοβαρά τώρα; Τα 'χες μ' αυτο τον τύπο;

ΖΩΗ: Οκεί, δεν αλλάζουμε θέμα τώρα;

Ο Αντώνης επιστρέφει κοντά τους.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λοιπόν αγορίνες, όποιος δεν είναι κότα, σπριντ μέχρι τον βράχο κι ο χαμένος κερνάει μπυρόνια!

ΑΛΕΞΗΣ: (Σηκώνεται.) Έγινε μωρή κλώσσα! Θα χάσεις και θα κεράσεις και στριφτά γιατί μ' έχεις γαμήσει στη τράκα!

Προχωρούν προς τη θάλασσα.

ΣΠΥΡΟΣ: Σόρρυ που είπα για τον Μελετόπουλο. Δεν ξέρω πως μου 'ρθε.

ΖΩΗ: Δεν πειράζει... Εσύ δεν θα πας για σπριντ;

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ναι, πηγαίνω.

Ο Σπύρος σηκώνεται και προχωρά προς τη θάλασσα και η Ζωή τον παρατηρεί για λίγο κι έπειτα απλώνει νευρικά αντηλιακό στο σώμα της.

ΣΚΗΝΗ 5

Δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη

Ο Αλέξης κάνει κάμψεις στο πάτωμα κι ο Αντώνης διαβάζει κόμικς και πίνει πότε πότε μπύρα ζαπλωμένος στο κρεβάτι του.

ΑΛΕΞΗΣ: Μας γάμησε ο Σπυράκος στο σπριντ, ε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, τον πούστη! Είναι να μην βουτήξει μέσα!

Ο Αλέξης σταματά, σηκώνεται, σκουπίζεται, ζαπλώνει στο κρεβάτι του και πίνει απ' τη μπύρα του.

ΑΛΕΞΗΣ: Πάντως, εγώ με άλλο κουφάθηκα μαλάκα. Η Ζωή με τον Μελετόπουλο! Άκου 'δω τώρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Αφήνει κάτω το manga.)* Ναι, αλλά είναι φραγκάτος κι είχε και yamaha ρε φίλε...

ΑΛΕΞΗΣ: Τι λες τώρα ρε μαλάκα; Την έχεις τη Ζωή να τσιμπάει με τέτοια;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι καλά... Φεμινίστρια, ανεξάρτητη και μαλακίες... Μέχρι εκεί που τις παίρνει είναι αυτά μαλάκα. Δήθεν το παίζουν δύσκολες κι από πίσω...

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε Αντώνη, το γαμάς τώρα. Όποια δεν μας κάθεται εμάς είναι και πουτάνα... Άμα το πάμε έτσι... Μια μαλακία έκανε και αυτή. Όλοι μας δεν κάνουμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εντάξει ρε φίλε, μεταξύ μας τώρα... Η Ζωή δεν είναι κι η πιο μαζεμένη κοπέλα που υπάρχει.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι θες να πεις τώρα ρε; Είναι άνετη η κοπέλα ρε μαλάκα! Κακό είναι αυτό;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Υπερβολικά άνετη ρε μαλάκα...

ΑΛΕΞΗΣ: Αντώνη μαλάκα, δεν τη παλεύεις καθόλου έτσι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σιγά ρε φίλε... Σου θίξαμε τη γκόμενα...

ΑΛΕΞΗΣ: Μαλάκα, κάποιος άλλος εδώ μέσα κάνει σα γκόμενα... Τι ζόρι τραβάς τώρα με τη Ζωή δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ κανένα ζόρι. Εσύ θα τραβάς σε λίγο...

ΑΛΕΞΗΣ: Δε τραβάς εσύ καμιά μαλακία να στανιάρεις λέω 'γω; Πάω να πάρω τσιγάρα από δίπλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχω 'γω ρε! *(Βγάζει ένα φακελάκι στριφτά και απλώνει το χέρι του προς τον Αλέξη.)* Έλα πάρε. Για να μη λες ότι σου κάνω όλο τράκα.

ΑΛΕΞΗΣ: Άστο, δεν πειράζει. Πάω να πάρω να 'χω και για αύριο. Πάντως σου λέω, ξέχνα την άλλη αλλιώς δεν θα περνάς καλά, θα σου φταίνε όλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Χαμηλόφωνα.)* Δεν υπήρχε άλλη.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τίποτα, έχεις δίκιο.

Ο Αλέξης πίνει λίγη μπύρα και φεύγει κι ο Αντώνης ζαναπιάνει το manga, κάνει λίγο πως διαβάζει κι έπειτα το κατεβάζει νευρικά και κοιτά το άδειο κρεβάτι του Αλέξη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το ξέρω, έχεις δίκιο. Δεν θα μ' έκανες παρέα, κανείς δεν θα μ' έκανε, αν ήμουνα... Όμως εγώ δεν είμαι πούστης, τ' ακούς; Μια μαλακία πήγα να κάνω κι εγώ, αυτό είναι όλο.

Πίνει λίγη μπύρα και αρχίζει να στρίβει τσιγάρο.

ΣΚΗΝΗ 6

Δωμάτιο Σπύρου-Ζωής

Ο Σπύρος πίνει μπύρα ζαπλωμένος στο κρεβάτι του. Η Ζωή βγαίνει απ' το μπάνιο και τον κοιτάζει συνοφρυωμένη.

ΖΩΗ: Ακόμα πίνεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Θέλεις;

ΖΩΗ: Όχι δε θέλω. Μην πίνεις πολύ. Δεν είσαι συνηθισμένος.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι μαμά...

ΖΩΗ: Δε κάνω πλάκα.

Η Ζωή ζαπλώνει στο κρεβάτι της και χαζεύει το κινητό της.

ΖΩΗ: Δεν περίμενα πάντως να τους κερδίσεις στο σπριντ!

Ο Σπύρος φέρνει χαμογελαστός το μπουκάλι στα χείλη του.

ΣΠΥΡΟΣ: *(Χαμηλόφωνα.)* Προπονούμαι κυνηγώντας τουρίστριες στις παραλίες γυμνιστών!

ΖΩΗ: Τι;

ΣΠΥΡΟΣ: Τίποτα. Με ποιον μιλάς;

ΖΩΗ: Με κανέναν. Στο φείσμπουκ χαζεύω. Γιατί;

ΣΠΥΡΟΣ: Λέω κι εγώ να φτιάξω φείσμπουκ τελικά.

ΖΩΗ: Μπα! Πως και το αποφάσισες;

ΣΠΥΡΟΣ: Έτσι, μου 'ρθε. Να σου πω, με βγάζεις μια φωτογραφία;

ΖΩΗ: Έτσι όπως είσαι τώρα; Δε νομίζω...

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι έτσι. Να βγούμε, άμα είναι, μαζί μια σέλφι να τη βάλω στο προφίλ.

ΖΩΗ: Ε, μαζί δε κολλάει να βγούμε. Να σε βγάλω άμα είναι μια καλή να τη βάλεις. Άσε όμως κάτω τη μπίρα.

Ο Σπύρος ζαναπίνει μια γουλιά.

ΣΠΥΡΟΣ: *(Χαμηλόφωνα.)* Ναι, άμα σου ζήτηγε ο Αλέξης όμως...

ΖΩΗ: Τι; Σπύρο ξεκόλλα! Δεν τρέχει κάτι με τον Αλέξη. Και να έτρεχε δηλαδή, εσένα δεν...

ΣΠΥΡΟΣ: Η Ζωή δεν είναι γκόμενα, είναι γκομενάρα... Αυτά σου 'λεγε κι ο Μελετόπουλος και γούσταρες;

ΖΩΗ: Σπύρο λες βλακείες! Σταμάτα να πίνεις!

ΣΠΥΡΟΣ: Είδες όμως, το έσωσα. Δεν τους είπα ότι ο Μελετόπουλος σε κεράτωνε! Θα σε περνούσε για τελείως χαζή ο Αλέξης... Μπορεί να ξενέρωνε κιόλας και /

ΖΩΗ: Καλά, εγώ φεύγω κι άμα ξεμεθύσεις τα ξαναλέμε...

Η Ζωή σηκώνεται και προχωρά προς τα έξω. Ο Σπύρος αφήνει το μπουκάλι, σηκώνεται και την πιάνει απ' τον ώμο.

ΣΠΥΡΟΣ: Συ... συγγνώμη, δεν... δεν...

ΖΩΗ: Σπύρο, μην τα ξαναλέμε πάλι. Δεν έχει νόημα. Θα πας στην Κομοτηνή, θα γνωρίσεις άλλες κοπέλες και κάποια απ' αυτές θα /

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι μωρέ, δεν είναι αυτό. Απλά... Απλά δεν θέλω να σε εκμεταλλεύονται. Αυτό. Αυτό είναι όλο.

ΖΩΗ: Σπύρο...

ΣΠΥΡΟΣ: Εντάξει, εντάξει... Ούτε ο αδερφός σου είμαι κι ούτε κανέναν bodyguard χρειάζεσαι. Το ξέρω. Συγγνώμη, έτσι;

ΖΩΗ: *(Σφίγγοντας του απαλά τον ώμο.)* Κι εγώ λυπάμαι που θα χαθούμε. Θα μιλάμε όμως. Θα σου βγάλω μετά μια ωραία φωτογραφία για το προφίλ σου. Πάω λίγο έξω να κάνω τσιγάρο. Μην πεις άλλο, εντάξει;

ΣΠΥΡΟΣ: Εντάξει.

Η Ζωή βγαίνει έξω κι ο Σπύρος ζαπλώνει πάλι στο κρεβάτι και πίνει.

ΣΠΥΡΟΣ: Απλά, κάποιον να σε καταλαβαίνει... Να νοιάζεται πραγματικά για σένα... Αλλά βέβαια... *(Γελά νευρικά και πίνει.)* και πάλι αυτό δεν αρκεί, έτσι δεν είναι; *Τελειώνει τη μύρα και κάνει να εκσφενδονίσει το μπουκάλι στο πάτωμα, αλλά, συγκρατείται και το ακουμπά στο κρεβάτι. Έπειτα, κοιτά προς τη μεριά της Ζωής, σηκώνεται, ψάχνει τη τσάντα της, πιάνει ένα εσώρουχο της, το μυρίζει και το βάζει στην τσέπη του.*

ΣΚΗΝΗ 7

Σαλόνι

Ο Αλέξης μπαίνει και διασταυρώνεται με τη Ζωή που μόλις έχει επιστρέψει απέξω.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι έγινε; Είχες βγει;

ΖΩΗ: Ναι, λίγο να καπνίσω.

ΑΛΕΞΗΣ: Α, κι εγώ έβγαينا να πάρω στριφτά από δίπλα.

ΖΩΗ: Σου στρίβω εγώ αν θέλεις.

ΑΛΕΞΗΣ: Σίγουρα;

ΖΩΗ: Ναι μωρέ, έχω πολλά. Πήρα το απόγευμα.

ΑΛΕΞΗΣ: Οκέι. Έλα ν' αράξουμε εδώ τότε.

Η Ζωή γνέφει καταφατικά και κάθονται στον καναπέ δίπλα δίπλα. Η Ζωή αρχίζει να του στρίβει τσιγάρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Να σε ρωτήσω κάτι προσωπικό; Κι άμα θες απαντάς...

ΖΩΗ: Δε θέλω.

ΑΛΕΞΗΣ: Οκέι...

ΖΩΗ: Έλα, πες μου.

ΑΛΕΞΗΣ: Με τον Σπύρο δεν έπαιξε ποτέ τίποτα;

ΖΩΗ: Γιατί; Εσένα σου είχε πει ότι έπαιξε κάτι;

ΑΛΕΞΗΣ: Εγώ εσένα ρωτάω.

ΖΩΗ: Όχι, δεν έπαιξε κάτι. Ορίστε!

Του δίνει το τσιγάρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Δηλαδή μόνο φίλοι;

ΖΩΗ: Ναι. Γιατί σου φαίνεται περίεργο; Εσύ δεν είχες ποτέ κάποια κοπέλα κολλητή;

ΑΛΕΞΗΣ: Όχι, γιατί να έχω κοπέλα κολλητή;

ΖΩΗ: Οκέι...

Η Ζωή αρχίζει να στρίβει τσιγάρο κι ο Αλέξης της δίνει το δικό του, τραβάει μια ρουφηξιά και του το επιστρέφει.

ΑΛΕΞΗΣ: Εξάλλου, εμείς οι άντρες όλο το σεξ σκεφτόμαστε, έτσι δεν είναι;

ΖΩΗ: Δεν είπα αυτό.

ΑΛΕΞΗΣ: Το ξέρω, αστειεύομαι.

ΖΩΗ: Δεν είμαι σίγουρη για αυτό.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι θες να πεις; Ό,τι δεν ξέρεις πότε μιλάω σοβαρά και πότε κάνω πλάκα;

ΖΩΗ: Μάγος είσαι...;

Ο Αλέξης της ξαναδίνει χαμογελαστός το τσιγάρο του, τραβάει μια ρουφηξιά και του το επιστρέφει.

ΑΛΕΞΗΣ: Μάγος, ναι. Το παλεύω... Τώρα, ας πούμε, προσπαθώ να μπω στο μυαλό σου...

ΖΩΗ: Άστο καλύτερα! Δεν θα βρεις και πολύ συναρπαστικά πράγματα εκεί μέσα...

ΑΛΕΞΗΣ: Όπως;

Της ξαναδίνει το τσιγάρο του.

ΖΩΗ: Όπως, ας πούμε, τη σκέψη να κάτσω να ξαναδώσω πανελλήνιες και του χρόνου.

ΑΛΕΞΗΣ: Oh shit! Τόσο χάλια ε; Άμα είναι έτσι, κάτσε να βγω γρήγορα μη κολλήσω και τίποτα!

Πιάνει το μέτωπο του κλείνοντας τα μάτια του και με το άλλο χέρι κάνει σαν να μαζεύει μια υποτιθέμενη ενεργειακή ροή.

ΖΩΗ: Στο είπα!

ΑΛΕΞΗΣ: Πως και θες να ξαναδώσεις; Σου είπε κάτι η μάνα σου;

ΖΩΗ: Εκείνη ό,τι ήταν να πει το είπε. Τώρα, το μόνο που θα μου έλεγε είναι εγώ δεν πληρώνω άλλα φροντιστήρια, κάτσε διάβασε μόνη σου.

ΑΛΕΞΗΣ: Τελικά δεν γούσταρες να κάνεις μανικιούρ πεντικιούρ ε; Ήθελες απλά να της πας κόντρα;

ΖΩΗ: Για ψυχολογία έπρεπε να δώσεις εσύ, αδικείσαι...

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, για την μάνα μου ό,τι πρέπει θα ήταν αυτό. Ή νοσηλευτική για να της κάνω την αποκλειστική, ξέρω 'γω... Το βαρύνουμε λίγο όμως, ε;

ΖΩΗ: Ε, όσο να 'ναι...

ΑΛΕΞΗΣ: Ε τότε, ας το ελαφρύνουμε... Τι λες; *(Βγάζει μπάφο.)*

ΖΩΗ: Έι μαζέψου! Δεν θα κάνουμε το σπίτι... /

ΑΛΕΞΗΣ: Έχεις κάνει ε; Παραδέξου το!

ΖΩΗ: Εντάξει, έχω δοκιμάσει. Δεν ήταν άσχημο. Αν θες κάτι να νιώσεις καλά με το ζόρι...

ΑΛΕΞΗΣ: Χρειάζεται κι αυτό καμιά φορά όμως. Πως θα το 'λεγε ο Σπύρος; Η αβάσταχτη ελαφρότητα του είσαι!

ΖΩΗ: Ελαφρότητα είσαι και φαίνεσαι! Του είναι βρε...

ΑΛΕΞΗΣ: Πέστο κι έτσι...

Κοιτιούνται για λίγο αμήχανοι και ξαφνικά ο Αλέξης την πλησιάζει και την φιλάει. Η Ζωή ανταποκρίνεται για λίγο κι έπειτα τραβιέται προς τα πίσω.

ΑΛΕΞΗΣ: Σόρρυ, βιάστηκα ε; Πάμε στην παραλία;

ΖΩΗ: Λίγο αργά δεν είναι;

ΑΛΕΞΗΣ: Για λίγο, να πάρουμε αέρα μωρέ... Δεν μπάφιασες εδώ μέσα; Έλα, δεν θα κάνω μαλακίες (*Βάζει τον μπάφο στη τσέπη του.*) Εντάξει;

ΖΩΗ: Εντάξει.

Σηκώνονται και προχωρούν προς τα έξω. Μόλις φύγουν εμφανίζεται ο Σπύρος κρατώντας ένα μπουκάλι στο χέρι. Πίνει κοιτώντας βλοσυρός χαμηλά.

ΣΚΗΝΗ 8

Δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη

Ο Σπύρος εμφανίζεται στην είσοδο και χτυπά την πόρτα. Ο Αντώνης είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι και κοιμάται. Ο Σπύρος ξαναχτυπά κι ο Αντώνης κουνιέται ελαφρώς.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα ρε, ανοιχτά είναι!

Ο Σπύρος μπαίνει μέσα μέσα και τον πλησιάζει.

ΣΠΥΡΟΣ: Αντώνη; Αντώνη μ' ακούς;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μμμμ... Τι είναι ρε Αλέξη;

ΣΠΥΡΟΣ: Ο Σπύρος είμαι.

Ο Αντώνης γυρνά πλευρό και τον κοιτάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα ρε, τι έγινε;

ΣΠΥΡΟΣ: Να σε ρωτήσω, μήπως... μήπως είδες τη Ζωή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τη Ζωή; Όχι. Γιατί, δεν είναι μέσα;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι... Είχε πάει έξω να κάνει τσιγάρο και δεν γύρισε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κι εδώ τι δουλειά έχει ρε φίλε; Να μου κάνει μασάζ;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι λέω μήπως... Ο Αλέξης που είναι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ξέρω 'γω... Κι αυτός να πάρει τσιγάρα είχε πάει. Μήπως είναι κάτω ή έξω στο κήπο;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, όχι δεν είναι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εντάξει ρε φίλε, τι ανησυχείς; Μεγάλα παιδιά είναι, θα γυρίσουνε. Το πολύ πολύ να 'χουνε πάει στην παραλία να φασωθούνε...

ΣΠΥΡΟΣ: Λες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Που να ξέρω 'γω ρε μαλάκα; Στ' αρχίδια μου κιόλας... Δε 'πα να κάνουν ό,τι θέλουνε... Ό,τι μαλακία κάνει ο καθένας δικιά του είναι. Εσύ γιατί ρωτάς;

ΣΠΥΡΟΣ: Τίποτα, απλά... /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Απλά ζηλεύεις!

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι 'ντάξει, ό,τι να 'ναι λες τώρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά, να σου πω... Επειδή νυστάζω κιόλας, χαλάρωσε, πήγαινε άραξε στο δωμάτιο και θα 'ρθουνε. Το πολύ πολύ, άμα καίγεσαι, πάρε τη Ζωή κάνα τηλέφωνο. *(Χαχανίζοντας.)* Μόνο πρόσεχε μην την πετύχεις σε φάση: Αχ, αχ! Έλα Σπύρο, δεν μπορώ τώρα, ο Αλέξης μου κάνει μασαζάκι...

ΣΠΥΡΟΣ: Κόφτο! Άκου! Είδα κάτι, αλλά θέλω να μείνει μεταξύ μας. Μ' ακούς;

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Χασμουριέται.)* Τι είδες ρε μαλάκα; Στον ύπνο σου με ‘βλεπες και φτιάχτηκες να πούμε...;

ΣΠΥΡΟΣ: Τους είδα! Τον Αλέξη και τη Ζωή.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν σε είχα και για μπανισιρτζή ρε μαλάκα!

ΣΠΥΡΟΣ: Μη λες βλακείες! Απλά, πήγα να πω νερό και... Το θέμα είναι ότι εκείνη δεν... δεν φαινόταν να θέλει. Καταλαβαίνεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το ‘παιζε δύσκολη κι έτσι, ε;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, όχι, δεν κατάλαβες. Δεν φαινόταν να θέλει. Καθόλου. Απλά, ήταν σαν... σαν να έχουν πει λίγο παραπάνω και...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι μου λες τώρα ρε μαλάκα;

ΣΠΥΡΟΣ: Της έδωσε να καπνίσει και μπάφο και...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και την ακούσανε όμορφα...

ΣΠΥΡΟΣ: Την πίεζε ρε Αντωνη! Δεν το καταλαβαίνεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκείνη, δηλαδή, δεν γούσταρε;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, αυτό σου λέω. Δεν φαινόταν να θέλει καθόλου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, καλά... Αυτή στάνταρ θα του κουνήθηκε πρώτη και μετά θα το ‘παιζε μυξοπαρθένα. Όπως κάνουν όλες τους δηλαδή...

ΣΠΥΡΟΣ: Άντε... Άντε γαμήσου, εντάξει; Η Ζωή δεν είναι τέτοια!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άρα ο άλλος είναι βιαστής!

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν... Δεν είπα εγώ τέτοιο πράγμα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αυτό είπες μαλάκα! Τα ‘χεις κοπανήσει μου φαίνεται και βλέπεις αστεράκια!

ΣΠΥΡΟΣ: *(Φωναχτά.)* Άντε γαμήσου!

Ο Σπύρος φεύγει βιαστικά κι ο Αντώνης τον κοιτά έκπληκτος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε ρε τρέλα... Σας έχει φάει όλους κι ύστερα λέτε για μένα...

Γυρνά πλευρό και κλείνει τα μάτια του.

ΣΚΗΝΗ 9

Δωμάτιο Σπύρου-Ζωής-Σαλόνη

Ο Σπύρος πίνει και καπνίζει ξεροβήχοντας και βαδίζοντας νευρικά πάνω κάτω. Η Ζωή μπαίνει ξαφνικά και τον κοιτάζει έκπληκτη.

ΖΩΗ: Σπύρο! Πως και δεν κοιμάσαι; Τι κάνεις; Καπνίζεις;

ΣΠΥΡΟ: Ναι, είπα να δοκιμάσω κι εγώ... Δεν είναι άσχημο. Αν θες κάτι να νιώσεις καλά με το ζόρι...

ΖΩΗ: Πώς σου 'ρθε τώρα αυτό; Και γιατί πίνεις πάλι; Θες να γίνεις τύφλα;

ΣΠΥΡΟ: Τύφλα ε... Πάντως, ό,τι ήταν να δω, το είδα!

ΖΩΗ: Τι λες μωρέ;

Ο Σπύρος την πλησιάζει και την κρατά απ' τους ώμους.

ΣΠΥΡΟ: Μην ανησυχείς, μη φοβάσαι! Εγώ για σένα νοιάζομαι, το ξέρεις. Αυτός δεν είναι πραγματικός μου φίλος, δεν ήταν ποτέ. Δίκιο έχεις. Απλά, για να νιώθω κι εγώ λίγο σημαντικός έκανα παρέα μαζί του. Για να σταματήσουν να με... Για να με σέβονται. Όμως, εγώ αυτόν δεν τον σέβομαι καθόλου μετά απ' αυτό που σου έκανε.

ΖΩΗ: Σπύρο, σταμάτα να πίνεις, σε παρακαλώ. Δεν ξέρεις τι λες!

Η Ζωή αποτραβιέται και κάνει να του πάρει το μπουκάλι απ' τα χέρια. Ο Σπύρος αντιστέκεται και πίνει μια γουλιά.

ΣΠΥΡΟ: Μην ανησυχείς, θα τους πούμε μαζί τι έγινε. Εσύ δεν μπορούσες να αντισταθείς εκείνη τη στιγμή, ο Αλέξης σε πίεσε, σε... /

ΖΩΗ: Δεν ξέρεις τι λες! Εγώ φεύγω από 'δω! Πάω να κοιμηθώ κάτω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή, έλα 'δω! Ζωή περίμενε!

ΖΩΗ: Άσε με ήσυχη! Παράτα με επιτέλους!

Προσπαθεί να την συγκρατήσει, αλλά εκείνη του ξεφεύγει, αρχίζει να τρέχει κι αυτός την κυνηγάει Περνούν το σαλόνη και τρέχουν προς τα έξω. Κάποια στιγμή, ακούγεται η κραυγή της Ζωής.

ΦΩΝΗ ΣΠΥΡΟΥ: Ζωή! Ζωή!

(Μικρή παύση.)

ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΗ: Τι έγινε ρε; Σπύρο! Ζωή! Είστε καλά;

Ο Αλέξης μπαίνει στο σαλόνη και κοιτά τριγύρω. Μετά από λίγο εμφανίζεται κι ο Αντώνης

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν είναι στο δωμάτιο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι σκατά φωνάζανε έτσι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ξέρω ‘γω ρε φίλε...;

Ο Σπύρος εμφανίζεται σέρνοντας τα βήματα του και κοιτώντας χαμηλά.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπύρο, τι έγινε ρε; Τι έπαθες; Μίλα ρε! Η Ζωή που είναι; Τσακωθήκατε;

Την ακούσαμε να φωνάζει και /

ΣΠΥΡΟΣ: Ε... Έπεσε. Έπεσε στο... στο πηγάδι!

Οι άλλοι τον κοιτούν για λίγο αποσβολωμένοι κι έπειτα ο Αλέξης τρέχει προς τα έξω.

ΣΚΗΝΗ 10

Σαλόνι

Ο Σπύρος κάθεται σκυμμένος στον καναπέ με το πρόσωπο μέσα στις παλάμες του κι ο Αντώνης, στην απέναντι πολυθρόνα, κάθεται σταυροπόδι καπνίζοντας. Ξαφνικά, μπαίνει ο Αλέξης κρατώντας στην αγκαλιά του το ακίνητο σώμα της Ζωής. Ο Σπύρος πετάγεται πάνω και τον πλησιάζει.

ΣΠΥΡΟΣ: Τι έγινε; Είναι καλά;

ΑΛΕΞΗΣ: Άκρη! Άκρη! Να τη βάλω στον καναπέ!

Ο Αλέξης ακουμπά το σώμα της στον καναπέ.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπύρο, φέρε γρήγορα οξυζενέ, επίδεσμο, κάτι...!

ΣΠΥΡΟΣ: *(Τρέχοντας προς τα μέσα.)* Ναι, ναι, αμέσως!

ΑΛΕΞΗΣ: Και πάγο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μαλάκα, μες στο πηγάδι... Πάλι καλά που δεν έσπασε κανένα πόδι! Φτηνά τη γλίτωσε! *(Αγγίζει το χτυπημένο σημείο του κεφαλιού της.)*

ΑΛΕΞΗΣ: *(Απομακρύνοντας το χέρι του Αντώνη.)* Μη πιάνεις ρε μαλάκα! Θα μολυνθεί!

Ο Σπύρος μπαίνει τρέχοντας με τα υλικά, τα δίνει στον Αλέξη και αυτός αρχίζει να ρίχνει αντισηπτικό στο τραύμα.

ΣΠΥΡΟΣ: Είναι καλά;

ΑΛΕΞΗΣ: Θα συνέλθει. Πως σκατά ήταν ανοιχτό το γαμημένο πηγάδι; Μπορείς να μου πεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Ο παππούς μου ερχόταν εδώ μέχρι πέρσι που πέθανε και τώρα καμιά φορά έρχεται ο θείος μου. Ευτυχώς που είχε νερό μέσα και... /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ρε μαλάκες, δεν αναπνέει!

ΑΛΕΞΗΣ: Τι λες ρε; Πας καλά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε κουνιέται καθόλου ρε! Δεν το βλέπετε;

Ο Αλέξης πλησιάζει το αυτί του στην καρδιά της και ακουμπά επίμονα πάνω της.

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν... Δεν μπορώ ν' ακούσω κάτι.

Ο Σπύρος τον σπρωχνει, πιάνει τον καρπό της και μετά αφήνει το χέρι της να πέσει κάτω ξερό. Ύστερα, βάζει κι εκείνος ξανά και ξανά το αυτί του στην καρδιά της κι έπειτα πετάγεται πάνω και περπατά νευρικός πέρα δώθε.

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, όχι, δεν γίνεται αυτό! Όχι αυτό γαμώτο! Όχι! Όχι!

ΑΛΕΞΗΣ: Μπορεί... Μπορεί να έπεσε σε κόμα ή... ή κάτι τέτοιο. Δε μπορεί... Δε μπορεί να...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ρε φίλε, μες στο πηγάδι έπεσε...

ΑΛΕΞΗΣ: Σκάσε! Σκάσε! Μπορεί να... να συνέλθει σε λίγο. Μπορεί να 'χει αυτό το... Αυτό που νομίζεις ότι ο άλλος πέθανε, αλλά μετά από λίγο... Πως στον πούτσο το λένε;

ΣΠΥΡΟΣ: *(Δείχνοντας τον Αλέξη με το δάχτυλο.)* Εσύ! Εσύ φταις! Εσύ!

ΑΛΕΞΗΣ: Τι; Τι λες ρε Σπύρο τώρα; Πας καλά κι εσύ;

ΣΠΥΡΟΣ: Ήξερες ότι έχει κρίσεις πανικού και... και πήγες και της έδωσες απ' αυτά τα σκατά!

ΑΛΕΞΗΣ: Τι σχέση έχει αυτό ρε μαλάκα; Αγοραφοβία ήξερα εγώ ότι έχει. Εξάλλου, είχε ξαναδοκιμάσει. Γιατί φωνάζατε πριν; Σας ακούσαμε να φωνάζετε και να τρέχετε!

ΣΠΥΡΟΣ: Ωραία, ωραία. Θα μιλήσω καθαρά τότε. Προσπαθούσα να την ηρεμήσω αλλά δεν τα κατάφερα. Προσπαθούσα να την ηρεμήσω μετά απ' αυτό που της έκανες!

ΑΛΕΞΗΣ: *(Σηκώνεται και τον πλησιάζει.)* Τι της έκανα δηλαδή; Ε; *(Τον σπρώχνει.)* Λέγε ρε! Τι της έκανα;

ΣΠΥΡΟΣ: Ξέρεις καλά τι της έκανες!

ΑΛΕΞΗΣ: Ρε μαλάκισμένο!

Ο Αλέξης του ορμάει κι ο Αντώνης μπαίνει ανάμεσα τους και τους χωρίζει,

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κόφτε το τώρα!

ΑΛΕΞΗΣ: Τι της έκανα ρε Αντώνη; Μήπως ξέρεις εσύ τίποτα;

ΣΠΥΡΟΣ: Αν μπορούσε να μιλήσει, θα σου έλεγε ακριβώς τι /

ΑΛΕΞΗΣ: Άντε και γαμήσου ρε μαλάκα! Άντε και γαμήσου! Παλιοπούστη! Επειδή δεν σου καθότανε αρχίδι! Επειδή δεν είχες τ' αρχίδια να της την πέσεις σαν άντρας και σ' έκανε φιλενάδα της!

ΣΠΥΡΟΣ: Άντρας σαν και σένα καλύτερα να μην /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σκάστε! Αρκετά! Πηγαίντε μετά και φάτε τ' αρχίδια σας, δεν με νοιάζει! Τώρα, όμως, πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε.

ΣΠΥΡΟΣ: *(Προχωρώντας προς την πόρτα.)* Εγώ φεύγω, δεν κάθομαι άλλο μ' αυτόν!

ΑΛΕΞΗΣ: Φύγε μορή λουλού! Μόνο να φεύγεις ξέρεις!

ΣΠΥΡΟΣ: Σκάστε είπα! Δεν θα φύγει κανείς από 'δω μέσα! Σπύρο! Ό,τι έγινε έγινε εδώ μέσα, στο σπίτι σου! Όλοι το ξέρουν αυτό. Αλέξη! Ό,τι έκανες το 'κανες εκεί

έξω, στην παραλία! Κάποιοι μπορεί να το είδαν αυτό. Κι όσα λέμε εδώ τώρα, μαντέψτε! Κάποιοι μπορεί να τα ακούνε αυτά.

Ο Αλέξης περπατά αργά προς τη μια πολυθρόνα και κάθεται. Ο Σπύρος αφήνει απρόθυμα την πόρτα και προχωρά προς τα μέσα.

ΣΚΗΝΗ 11

Δωμάτιο Σπύρου-Ζωής, δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη, σαλόνι

Ο Αντώνης και ο Αλέξης κάθονται στα κρεβάτια τους και καπνίζουν. Την ίδια στιγμή, ο Σπύρος κόβει βόλτες στο δωμάτιο του ρίχνοντας κλεφτές ματιές στο ακίνητο σώμα της Ζωής πάνω στο κρεβάτι της.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι σκατά κάνει τόση ώρα στην τουαλέτα;

ΑΛΕΞΗΣ: Ξέρω ‘γω..; Τι θα κάνουμε ρε μαλάκα; Τι στο διάολο θα πούμε στους δικούς της; Τι... *(Βάζει το κεφάλι του μέσα στις παλάμες του.)*

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ήρεμα. Θέλει ψυχραιμία τώρα. Απ’ όλους μας. Πήγαινε φώναξε τον.

Ο Αλέξης σηκώνεται αργά, βγαίνει απ’ το δωμάτιο και πηγαίνει προς το σαλόνι.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπύρο! Σπύρο! Που είσαι ρε!

Ο Σπύρος κοιτά πλαγίως προς τα έξω κι έπειτα σκύβει μπροστά στο σώμα της Ζωής και της σφίγγει το χέρι σιγοκλαιγοντας. Ο Αλέξης προχωρά προς το μπάνιο.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπύρο! Που είσαι ρε μαλάκα! Τι κάνεις τόση ώρα ‘κει μέσα; *(Ηχος χτυπήματος πόρτας.)* Σπύρο ακούς; *(Ηχος ανοίγματος πόρτας.)* Τι στο πούτσο; Που πήγε ρε γαμώτο; *(Επιστρέφει στο σαλόνι και σηκώνει το κεφάλι του σχηματίζοντας μορφασμό που δείχνει σαν να θυμήθηκε κάτι.)* Ρε μαλακισμένο!

Ο Αλέξης προχωρά γρήγορα προς το δωμάτιο του Σπύρου και της Ζωής. Ο Σπύρος συνεχίζει να βρίσκεται πάνω από το σώμα της Ζωής κρατώντας θλιμμένος το χέρι της και μουρμουρίζοντας ακατάληπτα λόγια. Ξαφνικά, ο Αλέξης μπαίνει στο δωμάτιο κι ο Σπύρος πετάγεται πάνω.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι κάνεις εδώ ρε μαλάκα; Δεν μ’ ακούς που φωνάζω τόση ώρα; Έλα μέσα να δούμε τι σκατά θα κάνουμε!

Ο Σπύρος τον ακολουθεί αργά και προχωρούν προς το δωμάτιο του. Μόλις φύγουν η Ζωή ανοίγει τα μάτια της, σηκώνει διστακτικά το κεφάλι της, κοιτά τριγύρω σαν χαμένη κι έπειτα κρύβει το πρόσωπο της στις παλάμες της.

ΣΚΗΝΗ 12

Δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη, δωμάτιο Σπύρου-Ζωής

Ο Αλέξης με τον Αντώνη κάθονται στα κρεβάτια τους καπνίζοντας κι ο Σπύρος βηματίζει πάνω κάτω νευρικός. Η Ζωή βγαίνει διστακτικά απ' το δωμάτιο της, προχωρά προς τη μισάνοιχτη πόρτα του δωματίου τους και στέκεται στήνοντας αυτή στην είσοδο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λοιπόν, συνοψίζουμε. Οι κλέφτες μας πιάνουν στον ύπνο, μας δένουν, μας παίρνουν ό,τι λεφτά έχουμε πάνω μας, κοιτάζουν τι άλλο να πάρουν από 'δω μέσα και τότε φτάνει η Ζωή απ' έξω, τους βλέπει, φωνάζει, την παίρνουν στο κυνήγι, τρέχει έξω, πέφτει στο πηγάδι, συνεχίζει να φωνάζει για λίγο κι αυτοί τρώνε φρίκη και την κάνουν όπως όπως. Συμφωνούμε;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ναι, οκεί.

Η Ζωή καλύπτει το στόμα της με το χέρι και κάνει δυο βήματα πίσω.

ΣΠΥΡΟΣ: Είναι ηλίθιο, δεν το καταλαβαίνετε; Είναι τελείως ηλίθιο! Δεν θα μας πιστέψει κανείς!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο, έχεις άλλη πρόταση;

ΣΠΥΡΟΣ: Εξηγήστε μου λίγο... Πως γίνεται να μπουν κλέφτες και να μην το καταλάβει κανένας;

ΑΛΕΞΗΣ: Κοιμόμασταν ρε μαλάκα!

ΣΠΥΡΟΣ: Κι οι γείτονες! Κι αυτοί κοιμόντουσαν;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε μαλάκα! Στ' αρχίδια τους! Εσύ, δηλαδή, θα πήγαινες να μπλέξεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Εγώ δεν είμαι σαν και 'σένα!

ΑΛΕΞΗΣ: Σάλτα γαμήσου ρε αρχίδι, σε είδαμε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε! Κόφτε το τώρα! Σπύρο ξαναρωτάω, έχεις άλλη πρόταση;

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν... δεν ξέρω. Δεν γίνονται αυτά! Γαμώτο! Θα πάμε φυλακή ρε γαμώτο! Δεν το καταλαβαίνετε; Δεν θα πιστέψει κανένας ότι έγινε ληστεία εδώ μέσα!

ΑΛΕΞΗΣ: Θα τα ανακατέψουμε όλα ρε μαλάκα! Με γάντια! Στην ανάγκη θα τα κάνουμε και μπουρδέλο! Τι δηλαδή; Το σπιτάκι σου θα λυπηθείς τώρα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο, άκουσε με! Δεν υπάρχει άλλη λύση. Σ' αυτό πρέπει να 'μαστε μαζί. Και μετά... Μετά ας πάρει ο καθένας το δρόμο του. Εσύ θα πας στην Κομοτηνή, εμείς εδώ αναγκαστικά θα κόψουμε επαφή, τουλάχιστον για ένα διάστημα.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, εννοείται. Για μεγάλο διάστημα. Τουλάχιστον μέχρι να τελειώσει η δίκη κι όλα αυτά.

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν μπορώ ρε γαμώτο! Δεν μπορώ! Τι... Τι θα...; Τι θα τους πω; Οι γο... Οι γονείς της θα... Θα με...

Ο Αντώνης σηκώνεται, πλησιάζει τον Σπύρο και ακουμπά το χέρι του στον ώμο του. Ο Σπύρος τινάζεται προς τα πίσω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο άκου, δεν το θέλαμε. Ό,τι και να 'γινε, σίγουρα δεν το θέλαμε. Ήμασταν μεθυσμένοι, έτσι δεν είναι; Θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα.

ΣΠΥΡΟΣ: Αν... αν μπορούσε τώρα να μας ακούσει...

Η Ζωή γονατίζει απότομα, βάζει τα χέρια στο πρόσωπό της και προσπαθεί να πνίξει τους λυγμούς της.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο δεν μπορεί. Το ξέρουμε αυτό. Άλλα κι αν ακόμα μπορούσε, πιστεύεις ότι θα ήθελε να /

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν ξέρω... Δεν... δεν ξέρω.

Ο Σπύρος πλησιάζει στην πόρτα και κάνει να βγει.

ΑΛΕΞΗΣ: Που πας τώρα ρε Σπύρο;

Η Ζωή σηκώνεται πάνω απότομα, τρέχει προς το δωμάτιο της και ξαπλώνει στο κρεβάτι της. Ο Σπύρος προχωρά αργά προς τα έξω. Ο Αντώνης επιστρέφει στο κρεβάτι του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άστον Αλέξη! Άστον να ηρεμήσει λίγο.

Ο Αντώνης αρχίζει να στρίβει τσιγάρο κι ο Αλέξης σηκώνεται και αρχίζει να κόβει βόλτες στο δωμάτιο. Ο Σπύρος γυρίζει στο δωμάτιο του και κοιτά το σώμα της Ζωής. Σκύβει πάνω της, αρχίζει να σιγοκλαίει και κάνει να τη φιλήσει. Ξαφνικά, η Ζωή ανοίγει τα μάτια της κι ο Σπύρος τινάζεται τρομαγμένος προς τα πίσω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή!

ΖΩΗ: (Πιάνοντας το κεφάλι της) Τι έγινε; Πόση ώρα κοιμόμουν;

ΣΠΥΡΟΣ: (Την πλησιάζει και την βοηθά να σηκωθεί.) Ζωή, είσαι... είσαι καλά;

ΖΩΗ: (Σηκώνεται με λίγο κόπο.) Ναι... Ναι... Καλά είμαι. (Χαμογελάει.) Πρέπει να το τσούξαμε λίγο χθες, ε;

ΣΠΥΡΟΣ: Πως; Ναι, ναι. Ήπιαμε αρκετά.

ΖΩΗ: Τι έχεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Τι.. τι έχω;

ΖΩΗ: Δεν ξέρω. Με κοιτάς κάπως... περίεργα.

ΣΠΥΡΟΣ: *(Χαμηλόφωνα.)* Δεν... δεν θυμάσαι τίποτα;

ΖΩΗ: Τι;

ΣΠΥΡΟΣ: Τι... τίποτα. Να σου πω, θέλεις... θέλεις να σου φτιάξω έναν καφέ;

ΖΩΗ: Ναι... Οκέι. Αν μπορείς.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, βέβαια. Εννοείται. Περίμενε με, έτσι; Δεν θα αργήσω!

ΖΩΗ: Οκέι.

Ο Σπύρος τρέχει προς τα έξω. Μόλις βγει, η Ζωή παίρνει βαθιά ανάσα και πιάνει το μέτωπο της. Ο Σπύρος μπαίνει βιαστικά στο δωμάτιο των άλλων και τους κοιτά λαχανιασμένος.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι έγινε ρε; Τι έπαθες;

ΣΠΥΡΟΣ: Ελάτε... Ελάτε λίγο δίπλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο, κάτσε λίγο σε παρακαλώ να τελειώσουμε τη συζήτηση που είχαμε /

ΣΠΥΡΟΣ: Ελάτε γρήγορα δίπλα!

Ο Σπύρος τρέχει προς το διπλανό δωμάτιο. Ο Αλέξης με τον Αντώνη κοιτιούνται έκπληκτοι κι έπειτα σηκώνονται και τον ακολουθούν με αργά βήματα. Λίγο πριν ο Σπύρος μπει στο δωμάτιο, η Ζωή σκουπίζει βιαστικά τα μάτια της και σηκώνει απότομα το κεφάλι της χαμογελώντας.

ΖΩΗ: Τι έγινε; Πάλι ξέχασες πως τον πίνω; Δυο κουταλιές μαύρη δεν είπαμε;

Ο Αλέξης με τον Αντώνη εμφανίζονται στη είσοδο και την κοιτούν αποσβολωμένοι.

ΑΛΕΞΗΣ: Ζωή! Είσαι καλά;

ΖΩΗ: Άντε πάλι... Καλά τι πάθατε όλοι; Τόσο πολύ ήπιαμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ζωή, δεν θυμάσαι τι... /

ΣΠΥΡΟΣ: *(Σκουντώντας τον Αντώνη.)* Τίποτα... Τίποτα... Δεν ήταν τίποτα σοβαρό.

Απλά έπεσες λίγο άτσαλα στο κομοδίνο, για αυτό έχεις... (Της δείχνει το μέτωπο της.)

ΖΩΗ: *(Ψηλαφίζει το μέτωπό της.)* Τι; Έχω χτυπήσει;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ναι. Δεν είναι τίποτα. Σου βάλαμε και λίγο οξυζενέ. Αλλά, εντάξει τώρα... /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τώρα όλα καλά, έτσι;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ναι! Τώρα όλα καλά.

ΣΠΥΡΟΣ: Όλα καλά τώρα, ναι. Όλα καλά.

ΖΩΗ: Ωραία. Εκείνος ο καφές που λέγαμε...

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ναι, αμέσως!

Ο Σπύρος τρέχει προς τα έξω κι ο Αλέξης συνεχίζει να την κοιτά επίμονα μέχρι που ο Αντώνης τον τραβά απ' τον ώμο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ας την αφήσουμε τώρα να ξεκουραστεί λίγο.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ναι! *(Προχωρά προς τα έξω κι έπειτα γυρνά ξανά προς το μέρος της.)*
Ζωή, αν... αν χρειαστείς κάτι άλλο, δίπλα θα είμαστε.

ΖΩΗ: Οκέι! Πλάκα έχετε σήμερα!

Ο Αλέξης με τον Αντώνη την κοιτούν για λίγο χαμογελαστοί κι έπειτα φεύγουν. Μόλις βγουν η Ζωή σοβαρεύει απότομα και παίρνει βαθιά ανάσα κοιτώντας χαμηλά.

ΣΚΗΝΗ 13

Παραλία

Η Ζωή κάθεται κουλουριασμένη πάνω στην πετσέτα της, φορώντας τα ρούχα της και τα μαύρα γυαλιά της και κοιτώντας πέρα αφηρημένη. Δίπλα της είναι απλωμένες οι πετσέτες και τα πράγματα των άλλων. Κάποια στιγμή, χτυπά το κινητό της, το βγάζει αργά απ' τη τσάντα της και το πλησιάζει διστακτικά στο αυτί της.

ΖΩΗ: Ναι; Έλα... έλα μαμά. Ναι, καλά είμαι. Στην παραλία. Ναι, το βράδυ θα γυρίσουμε. Ναι μαμά, μην ανησυχείς, καλά οδηγεί ο Αλέξης. Ωραία περάσαμε. Τι; Πως ακούγομαι δηλαδή; Τίποτα δεν έχω. Όλα καλά είναι. *(Ακούγονται γέλια και φωνές των άλλων.)* Να σου πω, θα σε πάρω πιο μετά γιατί έρχονται τα παιδιά τώρα, εντάξει; Έλα, έλα γεια.

Η Ζωή βάζει βιαστικά το κινητό της στην τσάντα. Τότε εμφανίζονται οι άλλοι, βρεγμένοι απ' τη θάλασσα, πιάνουν τις πετσέτες τους και σκουπίζονται.

ΑΛΕΞΗΣ: Πάρτα ρε! Ένα ένα!

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ναι εντάξει... Είπαμε ύπτιο κι εσύ έκανες ό,τι να 'ναι...

ΑΛΕΞΗΣ: Τι ύπτιο ρε φίλε; Την προηγούμενη φορά ελεύθερο κάναμε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά μαλάκες... Καθίστε να χάσω λίγα κιλά και θα δείτε πως θα σας πάω και τους δύο...

Ο Αλέξης κάθεται στα αριστερά της Ζωής κι ο Σπύρος στα δεξιά της. Και οι δυο την παρακολουθούν με ανησυχία καθώς εκείνη συνεχίζει να στέκεται κουλουριασμένη και ακίνητη.

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή όλα καλά; Δεν μπήκες καθόλου μέσα.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, τι έγινε; Είσαι εντάξει;

ΖΩΗ: Ναι, εντάξει είμαι. Απλά, πονάει λίγο το στομάχι μου.

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε συ... Γιατί δεν το 'λεγες;

ΣΠΥΡΟΣ: Να πάω να σου πάρω μια σόδα;

ΖΩΗ: Όχι, εντάξει. Δεν είναι ανάγκη.

ΑΛΕΞΗΣ: Μπορώ κι εγώ να πεταχτώ με τ' αμάξι.

ΖΩΗ: Παιδιά, δεν είναι τίποτα. Θα μου περάσει.

ΣΠΥΡΟΣ: Σίγουρα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παιδιά, μην τη πρήζουμε την κοπέλα. Αν θέλει κάτι θα μας πει.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ναι, έχεις δίκιο.

ΑΛΕΞΗΣ: *(Πιάνει το αντηλιακό.)* Θέλεις να σου βάλω λίγο;

ΖΩΗ: Ε... όχι ευχαριστώ. Δεν θέλω τώρα.

ΑΛΕΞΗΣ: Οκέι.

Ο Αλέξης αρχίζει να βάζει αντηλιακό στην πλάτη του.

ΖΩΗ: Έλα, κάτσε. Θα σου βάλω εγώ.

ΑΛΕΞΗΣ: Α, thanks!

Η Ζωή του βάζει αντηλιακό στην πλάτη κι ο Σπύρος τους κοιτάζει επίμονα κι έπειτα βγάζει το αντηλιακό του κι αρχίζει να βάζει στην πλάτη του. Ο Αντώνης αρχίζει να στρίβει τσιγάρο.

ΖΩΗ: Κάτσε Σπύρο, θα βάλω και σε σένα!

ΣΠΥΡΟΣ: Α, ευχαριστώ!

Η Ζωή τελειώνει με τον Αλέξη κι αρχίζει να βάζει αντηλιακό στο Σπύρο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στριφτό κανείς;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε, αν μπορείς!

ΖΩΗ: Αν μπορείς και σε μένα!

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν θα σε πειράξει στο στομάχι;

ΖΩΗ: Όχι, τώρα είμαι εντάξει.

ΣΠΥΡΟΣ: Οκέι, αν μπορείς, και σε μένα ένα!

ΑΛΕΞΗΣ: Νατος κι ο Σπυράκος!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά... Να σας πω, αφού είμαστε παρέα, ένα για όλους και όλοι για ένα!

ΑΛΕΞΗΣ: Άσε ρε μαλάκα... Βαριέσαι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Δίνει το τσιγάρο στον Αλέξη.)* Έλα να γυρνάει!

Ο Αλέξης τραβά μια ρουφηξιά, το δίνει στη Ζωή, εκείνη το δίνει στο Σπύρο που εισπνέει ξεροβήχοντας και το επιστρέφει στη Ζωή που ξανατράβει μια ρουφηξιά, το δίνει ξανά στον Αλέξη κι αυτός πάλι στον Αντώνη.

ΑΛΕΞΗΣ: Α ρε Σπύρο, που κατάντησες κι εσύ...

ΣΠΥΡΟΣ: Κακές παρέες... Λοιπόν, ξέρετε τι δεν κάναμε; Δεν βγάλαμε μια φωτογραφία όλοι μαζί.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε! Δίκιο έχει!

ΑΛΕΞΗΣ: Πως κι έτσι; Νόμιζα ότι δεν σου αρέσει γενικά να σε βγάζουν.

ΣΠΥΡΟΣ: Μπορεί να μας βγάλει μια ομαδική η Ζωή που τραβάει ωραίες. Τι λες;

ΖΩΗ: Ναι, γιατί όχι. Θα μπορούσες να τη βάλεις και στο φέισμπουκ.

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε τρελέ! Έφτιαξες και φέισμπουκ;

ΣΠΥΡΟΣ: Λέω να φτιάξω τώρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκσυγχρονισμός φίλε!

ΖΩΗ: *(Βγάζει το κινητό της και την πλησιάζουν ο Αλέξης με τον Σπύρο.)* Αντώνη, έλα κι εσύ!

Ο Αντώνης τους πλησιάζει και στέκεται πίσω τους σχηματίζοντας αστείες γκριμάτσες.

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα, πείτε cheese!

ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ: Cheese!

Ξαφνικά, η Ζωή σκύβει μορφάζοντας και πιάνει την κοιλιά της.

ΑΛΕΞΗΣ: Ζωή, τι έπαθες; Είσαι καλά;

ΣΠΥΡΟΣ: Σε πονάει το στομάχι σου;

Η Ζωή προσπαθεί να μιλήσει αλλά σφίγγεται περισσότερο σαν να της έρχεται εμετός. Ο Αλέξης την βοηθά να σηκωθεί.

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα, έλα! Πάμε σπίτι να ξαπλώσεις.

Ο Αλέξης προχωρά στηρίζοντας τη Ζωή και ο Αντώνης με τον Σπύρο τους παρακολουθούν αμήχανοι.

ΑΛΕΞΗΣ: Ρε σεις, δεν μαζεύετε τα πράγματα;

Ο Αντώνης κι ο Σπύρος σηκώνονται απρόθυμα, μαζεύουν τα πράγματα με αργές κινήσεις και απομακρύνονται. Ακούγεται το τραγούδι της αρχής και τα φώτα σβήνουν.

ΤΕΛΟΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**Πρόσωπα**

Γιώργος

Ζωή

Δενέγρης (πατέρας Ζωής)

Άννα

Χώροι

Σπίτι Ζωής

Σπίτι Γιώργου

Περιγραφή

Ο Γιώργος, τριάντα έξι ετών, καθηγητής μαθηματικών σε λύκειο της επαρχίας έρχεται αντιμέτωπος με τις προκαταλήψεις κάποιων συντοπιτών του και της οικογένειας του εξαιτίας της ομοφυλοφιλίας του και αναγκάζεται να φύγει για την Αθήνα. Εκεί επιχειρεί να φτιάξει μια νέα ζωή συνάπτοντας σχέση με την ψυχολόγο Άννα, χωρίς να της μιλήσει για το παρελθόν του. Παράλληλα, αποδεχεται τη θέση του κατ' οίκον διδασκάλου για τη Ζωή, κόρη του ευκατάστατου εργοστασιάρχη Δενέγρη. Η Ζωή είναι καθηλωμένη σε αναπηρικό καροτσάκι από τα πέντε της χρόνια και βρίσκεται μονίμως υπό την αυστηρή εποπτεία του πατέρα της. Νιώθει να ασφυκτιά μέσα σε αυτό το υπερπροστατευτικό πλαίσιο και αντιδρά στην προοπτική να σπουδάσει και να αναλάβει το εργοστάσιο, για την οποία την προετοιμάζει ο Δενέγρης. Ο Γιώργος προσπαθεί να την καταλάβει και την βοηθά να κάνει μια μικρή επανάσταση ερχόμενος σε σύγκρουση με τον Δενέγρη.

ΣΚΗΝΗ 1

Σπίτι Ζωής

Σαλόνι σπιτιού που υποδηλώνει ευκατάστατους ιδιοκτήτες. Στο κέντρο του δωματίου είναι καρφωμένο ένα μεγάλο κάδρο με τη φωτογραφία μιας γυναίκας. Ο Δενέγρης - φορώντας μαύρο κοστούμι- καθαρίζει πρόχειρα το κάδρο. Έπειτα, κάθεται στη μία άκρη ενός μεγάλου τραπέζιού και αρχίζει να διαβάξει εφημερίδα, πίνοντας πότε πότε καφέ. Ξαφνικά, ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Παρακαλώ!

Ο Γιώργος εμφανίζεται στην είσοδο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλησπέρα!

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Περάστε κύριε Ευθυμίου! Καθίστε παρακαλώ!

Ο Γιώργος κάθεται στην άλλη άκρη του τραπέζιού, απέναντί του.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Βρήκατε εύκολα το σπίτι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δυσκολεύτηκα λίγο, είναι η αλήθεια.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ναι. Είμαστε κάπως απομακρυσμένα εδώ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έχετε, πάντως, την ησυχία σας.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Όντως, αυτό είναι πολύ σημαντικό. Θα θέλατε κάτι; Έναν καφέ; Τσάι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι, όχι ευχαριστώ.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ένα ποτό ίσως; Έχουμε αρκετά μεγάλη κάβα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ευχαριστώ πολύ, είμαι εντάξει.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Δεν πίνετε συχνά, να υποθέσω;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σπάνια.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ωραία! Αν μάλιστα, δεν καπνίζετε κιόλας, τόσο το καλύτερο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Το έχω κόψει εδώ και καιρό.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Πολύ ωραία! Με συγχωρείτε αν γίνομαι λίγο αδιάκριτος. Δεν έχω τέτοια πρόθεση.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι, όχι. Δεν υπάρχει πρόβλημα.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: *(Πίνει μια γουλιά καφέ και κοιτάζει το ρολόι του.)* Ας μπούμε λοιπόν, στο θέμα μας, μιας και σε λίγο θα πρέπει να φύγω για το εργοστάσιο. *(Βγάζει απ' την τσέπη του ένα χαρτί και το κοιτάζει.)* Στο βιογραφικό σας λέτε πως διδάξατε για τρία χρόνια στο Δεύτερο Λύκειο Λευκάδας και μετά απ' αυτό παραδίδετε ιδιαίτερα. Τι συνέβη; Παρατηθήκατε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι. Είχα ζητήσει μετάθεση, αλλά, θα καθυστερούσε πολύ και έπρεπε να επιστρέψω άμεσα στην Αθήνα. Ο πατέρας μου είχε ένα σοβαρό πρόβλημα υγείας και ήμουν ο μόνος που μπορούσε να τον βοηθήσει εκείνη τη στιγμή.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Μάλιστα! Αν κάνατε κάτι τέτοιο για τον πατέρα σας, τότε, σας συγχαίρω κύριε Ευθυμίου! Αυτό είναι εξαιρετικά σπάνιο στις μέρες μας.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ευχαριστώ.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Επικοινωνήσα βέβαια με τον διευθυντή του λυκείου και μου είπε τα καλύτερα για εσάς. Στεναχωρήθηκε πολύ με την ξαφνική σας αποχώρηση. Φαίνεται πως έχετε ταλέντο στο να τιθασεύετε δύσκολα παιδιά. Αυτό είναι κάτι που θα χρειαστεί και στην δική μας περίπτωση.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν ξέρω αν έχω ταλέντο, αλλά πιστεύω αυτό που λένε, πως η εφηβεία είναι η πιο δύσκολη και η πιο παράξενη περίοδος της ζωής μας.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ναι. Μάλλον έχετε δίκιο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Λοιπόν, η κόρη σας θα χρειαστεί μαθήματα μόνο στην άλγεβρα ή και στην γεωμετρία;

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Θα έλεγα και στα δύο. Όπως επίσης, και στη φυσική και τη χημεία.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μα εγώ διδάσκω μαθηματικά, όπως ξέρετε.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: *(Κοιτά το χαρτί.)* Βλέπω πως έχετε μεταπτυχιακό φυσικοχημείας στην Αγγλία. Η ύλη της δευτέρας λυκείου, προφανώς, θα είναι παιχνιδάκι για σας.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι, αλλά, δεν θα ήταν καλύτερο να βρείτε κάποιους που /

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Κάποιους που θα είχαν το δικό σας ταλέντο είναι μάλλον δύσκολο να βρω. Έτσι, τουλάχιστον, δείχνει η μέχρι τώρα εμπειρία.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αν μου επιτρέπετε, σε ποιο σχολείο πηγαίνει η κόρη σας; Πιθανόν εκεί να υπάρχει κάποια ενισχυτική διδασκαλία που θα μπορούσε να /

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Η Ζωή δεν πηγαίνει σε σχολείο κύριε Ευθυμίου. Το σχολείο δεν είναι το καταλληλότερο μέρος για την περίπτωσή της.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν σας καταλαβαίνω.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Νομίζω ότι τώρα ήρθε η ώρα να γνωριστείτε. Ζωή! Ζωή, έλα μέσα! Ο κύριος Ευθυμίου θέλει να σε γνωρίσει!

Η Ζωή, φορώντας πιτζάμες, μπαίνει αργά καθισμένη πάνω σ' ένα αναπηρικό καροτσάκι. Ο Γιώργος την κοιτάζει, δείχνοντας αιφνιδιασμένος, ενώ εκείνη προσποιείται πως δεν τον βλέπει.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ζωή, σου είχα πει να ντυθείς, νομίζω.

ΖΩΗ: Το ξέχασα φαίνεται.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Από 'δω ο κύριος Ευθυμίου.

Ο Γιώργος σηκώνεται, την πλησιάζει και της δίνει το χέρι. Εκείνη τον κοιτάζει ακίνητη.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γεια σου Ζωή, χάρηκα!

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ο κύριος σου μιλάει, Ζωή!

Η Ζωή του δίνει απρόθυμα το χέρι της.

ΖΩΗ: Γεια σας κύριε Ευθυμίου. Καλώς ήρθατε στο τρελάδικο.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Η κόρη μου έχει χιούμορ, όπως βλέπετε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μάλιστα.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Εντάξει Ζωή. Άφησε μας τώρα μόνους να κανονίσουμε τα διαδικαστικά.

Η Ζωή κάνει έναν στρατιωτικό χαιρετισμό στον πατέρα της και σπρώχνει το καροτσάκι προς τα μέσα.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Λοιπόν, τι λέτε; Για τον μισθό εξακολουθούν να ισχύουν όσα είπαμε και τηλεφωνικά.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θα ήθελα να το σκεφτώ λίγο, αν δεν σας πειράζει.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Όπως θέλετε.

Ο Δενέγρης σηκώνεται, τον πλησιάζει και ανταλλάσσουν χειραψία.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Σκεφτείτε το μέχρι τη Δευτέρα κι αν δεν βρείτε καλύτερη προσφορά, εδώ είμαστε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ευχαριστώ, χάρηκα!

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Κι εγώ.

Ο Γιώργος προχωρά προς τα έξω και ο Δενέγρης στέκεται και τον παρατηρεί.

ΣΚΗΝΗ 2

Σπίτι Γιώργου

Εσωτερικό γκαρσονιέρας. Ο Γιώργος και η Άννα ξαπλωμένοι στο κρεβάτι.

Βαριανασαίνουν. Η Άννα τον αγκαλιάζει ενώ ο Γιώργος κοιτά το ταβάνι με τα χέρια σταυρωμένα.

ΆΝΝΑ: Καλό ήταν! Μ' ακούς; Τι σκέφτεσαι πάλι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι, καλό ήταν.

ΆΝΝΑ: Τι έγινε πάλι ρε Γιώργο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι έγινε;

ΆΝΝΑ: Δεν ξέρω. Σαν να είσαι πάλι κάπου αλλού.

ΓΙΩΡΓΟΣ: *(Αγκαλιάζοντας την.)* Εδώ είμαι!

ΆΝΝΑ: Εδώ μαζί μου ή απλά εδώ; Αν πάντως θέλεις να μου μιλήσεις, μπορώ να σε ακούσω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έλα τώρα ρε Άννα... Μη μου μιλάς πάλι σαν ψυχολόγος!

ΆΝΝΑ: Δεν σου μιλάω σαν ψυχολόγος. Εξάλλου, ακόμα κι αν ήθελες να σε αναλάβω, η σχέση μας έχει ξεπεράσει το επιτρεπτό όριο οικειότητας.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σωστό κι αυτό.

Ο Γιώργος σηκώνεται κι αρχίζει να ντόνεται. Η Άννα τον παρατηρεί για λίγο προβληματισμένη κι έπειτα τον μιμείται.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θέλεις καφέ;

ΆΝΝΑ: Όχι, έχω πει ήδη δύο απ' το πρωί.

Ο Γιώργος πηγαίνει στην κουζίνα και βάζει καφέ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είχες πολλά ραντεβού σήμερα;

ΆΝΝΑ: Τα συνηθισμένα. Εσύ; Δεν μου είπες. Καλά πήγε χθες η συνάντηση για τα ιδιαίτερα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλά. Το σκέφτομαι.

ΆΝΝΑ: Δίνει τόσα όσα σου είπε απ' το τηλέφωνο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι, ο μισθός είναι καλός.

ΆΝΝΑ: Πολύ καλός. Να το κάνεις. Το έχεις ανάγκη άλλωστε.

Ο Γιώργος κάθεται στο κρεβάτι κρατώντας μια κούπα και η Άννα κάθεται δίπλα του, σηκώνει λίγο την μπλούζα του και ψηλαφίζει το πλευρό του.

ΆΝΝΑ: Αυτό το σημάδι... Ήθελα να σε ρωτήσω, από πού το έχεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν σου είπα;

ANNA: Όχι. Σε είχα ρωτήσει αλλά μάλλον δεν είχες διάθεση να μιλήσεις για αυτό.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τίποτα μωρέ... Είχα πέσει μια φορά με τη μηχανή.

ANNA: Με τη μηχανή; Μα αυτό αυτό φαίνεται σαν κάποιος να σε χτύπησε με κάτι /

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι, έχεις δίκιο. Πρέπει να σου πω την αλήθεια. Κάποτε είχα μπλέξει με μια λίγο άγρια τύπισσα και... καταλαβαίνεις, άρχισαν να ξεφεύγουν τα πράγματα.

ANNA: (*Αγκαλιάζοντας τον.*) Ωωω, αλήθεια; Μη μου λες, ζήλεψα τώρα... Τότε, δεν σε ξέρω και τόσο καλά φαίνεται...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν είσαι η μόνη.

ANNA: Θα ήθελα όμως να μάθω περισσότερα. Αν θέλεις κι εσύ βέβαια να μου πεις.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Για την τύπισσα;

ANNA: Θα προτιμούσα για σένα.

Το κινητό του Γιώργου χτυπάει και του ρίχνει μια ματιά χωρίς να το σηκώσει.

ANNA: Δεν θα το σηκώσεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Η μάνα μου είναι. Θα την πάρω αργότερα.

ANNA: Α, ναι ξέχασα! Πήρε και στο σταθερό όταν είχες πεταχτεί να δώσεις το νοίκι. Σόρρυ που το σήκωσα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν πειράζει.

ANNA: Είχε πλάκα όταν με άκουσε! Να φανταστείς, με ρώτησε αν είμαι η καθαρίστρια... Σαν να μην περίμενε ποτέ να ακούσει γυναικεία φωνή εδώ μέσα!

Ο Γιώργος γυρνά πλευρό απ' την άλλη, χαμηλώνει το κεφάλι δείχνοντας βλοσυρός και η Άννα τον πλησιάζει.

ANNA: Σε πειράζει που το σήκωσα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είπαμε, δεν πειράζει!

ANNA: Οκέι, δεν χρειάζεται να νευριάζεις τώρα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σόρρυ, πάω τουαλέτα.

Ο Γιώργος απομακρύνεται κι η Άννα τον παρατηρεί προβληματισμένη.

ΣΚΗΝΗ 3

Σπίτι Ζωής

Ο Γιώργος είναι καθισμένος στη μία άκρη του τραπεζιού και η Ζωή -ντυμένη απλά- στην άλλη. Ο Γιώργος ξεφυλλίζει το βιβλίο που έχει μπροστά του και η Ζωή τον παρατηρεί αφηρημένη.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Λοιπόν Ζωή, επειδή δεν ξέρω μέχρι που είχατε φτάσει με τον προηγούμενο, προτείνω να τα πάρουμε απ' την αρχή. Τι λες;

ΖΩΗ: Ό,τι πείτε εσείς.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία. Λοιπόν, πάμε στο πρώτο κεφάλαιο. Δυνάμεις μεταξύ ηλεκτρικών φορτίων. Όπως ξέρουμε, τα ηλεκτρισμένα σώματα χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: τα θετικά και τα αρνητικά. Δύο θετικά ή δύο αρνητικά φορτία μαζί ονομάζονται ομώνυμα και ένα θετικό μαζί με ένα αρνητικό ονομάζονται ετερόνυμα. Τα ομώνυμα φορτία απωθούνται και... Ζωή με παρακολουθείς, έτσι;

ΖΩΗ: Και τα ετερόνυμα έλκονται! Σωστά;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία. Σύμφωνα, λοιπόν, με τον νόμο του Coulomb, η ελκτική ή απωθητική δύναμη που αναπτύσσεται μεταξύ δύο ηλεκτρικών φορτίων, έστω Q_1 και Q_2 /

ΖΩΗ: Συγγνώμη, μπορώ να κάνω μια ερώτηση;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Βεβαίως.

ΖΩΗ: Δεν σας είχε πει ότι είμαι ... ιδιαίτερη περίπτωση, έτσι δεν είναι; Σας είδα πόσο ξαφνιαστήκατε μόλις με είδατε. Πλάκα είχατε! Με όλους το ίδιο γίνεται βέβαια, αλλά εσείς είχατε πιο πολλή πλάκα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι Ζωή, δεν μου το είχε πει. Αλλά, τώρα είμαστε εδώ, κάνουμε μάθημα κι αυτό δεν έχει /

ΖΩΗ: Σίγουρα θα σας πληρώνει καλά πάντως, έτσι δεν είναι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μπορούμε να συνεχίσουμε το μάθημα, σε παρακαλώ;

ΖΩΗ: Εντάξει, με συγχωρείτε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία. Λέγαμε, λοιπόν, ότι η ελκτική ή απωθητική δύναμη μεταξύ δύο ηλεκτρικών φορτίων που απέχουν μεταξύ τους μια ορισμένη απόσταση, έστω r , έχει τα εξής χαρακτηριστικά. Πρώτον, μέτρο, που είναι ανάλογο της απόλυτης τιμής του γινομένου των δύο φορτίων /

ΖΩΗ: Πάντως, ο μπαμπάς σας συμπάθησε εύκολα. Συνήθως δεν συμπαθεί κάποιον τόσο εύκολα. Είναι αλήθεια ότι παραιτηθήκατε από το σχολείο για να βοηθήσετε τον πατέρα σας;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία. Λοιπόν... Ποιο είναι το πρόβλημα;

ΖΩΗ: Πρόβλημα; Ποιο πρόβλημα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή, πήγαινες ποτέ σε κάποιο σχολείο;

ΖΩΗ: Σε σχολείο; Γιατί να πάω σε σχολείο; Έχουμε τόση ησυχία εδώ μέσα. Εξάλλου, εδώ μπορώ να έχω καθηγητές που φροντίζουν μόνο για μένα. Είμαι πολύ τυχερή, δε νομίζετε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Νομίζω πως ο πατέρας σου νοιάζεται πραγματικά για σένα.

ΖΩΗ: Ασφαλώς! Κι εγώ με τη σειρά μου οφείλω να του ανταποδώσω όσα έχει κάνει για μένα! *(Κουνά κοροϊδευτικά το δείκτη του χεριού της μιμούμενη τη φωνή του πατέρα της.)* Πρέπει να περάσω στο Πολυτεχνείο για να είμαι σε θέση μια μέρα να αναλάβω τη διεύθυνση του εργοστασίου και να σταθώ στο ύψος μου, όπως επιτάσει το όνομα “Δενέγρης”. Κι εσάς, σας αγαπάει πολύ ο πατέρας σας, έτσι δεν είναι; Ήταν κι εκείνος καθηγητής;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι, ο πατέρας μου είχε ένα ξενοδοχείο.

ΖΩΗ: Α, τέλειο! Και πώς και δεν το αναλάβατε εσείς;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Το ανέλαβε ο αδερφός μου.

ΖΩΗ: Α, μάλιστα. Εγώ βέβαια είμαι μοναχοπαίδι. Δεν ήθελαν άλλο παιδί. Τους ήμουν αρκετή φαίνεται. Ειδικά από τότε που πέθανε η μαμα /

ΓΙΩΡΓΟΣ: *(Φυλλομετρώντας το βιβλίο.)* Ζωή, νομίζω ότι καλό θα ήταν τώρα να συνεχίσουμε το μάθημα.

ΖΩΗ: Δεν θα με ρωτήσετε αν βλέπω κάποιον ψυχολόγο; Όλοι το ρωτάνε αυτό.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αυτό που θα σε ρωτήσω είναι αν θέλεις πραγματικά να κάνουμε μάθημα. Αν δεν θέλεις, καλύτερα να μου το πεις τώρα ώστε να μην πηγαίνει χαμένος και ο χρόνος μας και τα λεφτά του πατέρα σου.

ΖΩΗ: Εντάξει, συγγνώμη. Έχετε δίκιο. Τώρα που γνωριστήκαμε καλύτερα, μπορούμε να προχωρήσουμε στην ύλη. Σας υπόσχομαι πως δεν θα σας ξαναδιακόψω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία, λοιπόν. *(Κοιτώντας σκεπτικός το βιβλίο.)* Που είχαμε μείνει τώρα;

ΖΩΗ: Η ελκτική ή απωθητική δύναμη μεταξύ δύο ηλεκτρικών φορτίων που απέχουν μεταξύ τους μια ορισμένη απόσταση, έστω r , έχει τα εξής χαρακτηριστικά. Πρώτον,

μέτρο, που είναι ανάλογο της απόλυτης τιμής του γινομένου των δύο φορτίων. Είδατε που προσέχω στο μάθημα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Χαίρομαι για αυτό. Συνεχίζουμε λοιπόν...

ΣΚΗΝΗ 4

Σπίτι Γιώργου

Ο Γιώργος και η Άννα κοιμούνται στο κρεβάτι. Ξαφνικά, ο Γιώργος αρχίζει να κουνά ελαφρά το κεφάλι του, σαν να βλέπει εφιάλτη.

ΦΩΝΗ ΖΩΗΣ (off): Σας αγαπάει πολύ ο πατέρας σας, έτσι δεν είναι;

ΦΩΝΗ ΠΑΤΕΡΑ ΓΙΩΡΓΟΥ (off): Πώς μπόρεσες να κάνεις τέτοιο πράγμα; Τέτοια αθλιότητα! Είναι παιδί, που να σε πάρει ο διάολος! Είναι μαθήτριά σου!

ΦΩΝΗ ΜΗΤΕΡΑΣ ΓΙΩΡΓΟΥ (off): Γιώργο παιδί μου, πες μου ότι δεν έκανες αυτό που λένε! Πες μου ότι είναι ψέματα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ψέματα! Εκείνη... Εκείνη το λέει αυτό! Εγώ δεν της έκανα τίποτα! Λέει ψέματα! Είναι ψέματα! Ψέματα! Ψέματα!

Η Άννα ξυπνάει και τον σκουντάει.

ΆΝΝΑ: Γιώργο! Τι έπαθες; Γιώργο, μ' ακούς;

Ο Γιώργος ξυπνάει απότομα και την κοιτάζει ζαφνιασμένος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι έγινε;

ΆΝΝΑ: Φώναζες μες στον ύπνο σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Φώναζα; Τι φώναζα;

ΆΝΝΑ: Δεν κατάλαβα. Εφιάλτη θα έβλεπες πάλι.

Ο Γιώργος τρίβει τα μάτια του και σηκώνεται απ' το κρεβάτι.

ΆΝΝΑ: Θα σηκωθείς;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν θα με πάρει ο ύπνος τώρα. Κοιμήσου εσύ.

Ο Γιώργος κάθεται στον καναπέ και ανάβει τσιγάρο.

ΆΝΝΑ: Θα καπνίσεις τώρα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ένα τσιγάρο μόνο. Σε πειράζει;

ΆΝΝΑ: Οκεί, άμα είναι μόνο ένα.

Η Άννα ζαπλώνει ξανά στο κρεβάτι και μετά από λίγο σηκώνεται και κάθεται δίπλα του.

ΆΝΝΑ: Πάντως, δεν κοιμάσαι καλά όταν έρχομαι. Αυτό έχω παρατηρήσει.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί είσαι τόσο... ενοχική;

ΆΝΝΑ: Ποιος κάνει τον ψυχολόγο τώρα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σωστό κι αυτό.

ΆΝΝΑ: Γιώργο, νιώθεις κάτι για μένα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι βέβαια. Σε θέλω μόνο για σεξ!

ANNA: Ακόμα κι αυτό όμως, ώρες ώρες, μου φαίνεται σαν να το κάνεις μόνο για μένα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι! Είναι είναι ένα τίμημα που πρέπει να πληρώνω για να είσαι η αποκλειστική ψυχολόγος μου...

ANNA: Είσαι κοπρίτης! *(Χαϊδεύοντας του τα μαλλιά.)* Ένας ωραίος κοπρίτης, όταν χαμογελάς.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Να σου πω... Ζήλεψες στ' αλήθεια εκείνη την... άγρια;

ANNA: Αν υπήρχε, μπορεί και να την ζήλευα...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πώς είσαι τόσο σίγουρη πως δεν υπάρχει;

ANNA: Ήταν κακό ε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ποιο πράγμα;

ANNA: Ναι, σίγουρα ήταν πολύ κακό. Ακόμα κι αν δεν ήταν τόσο... άγρια.

Ο Γιώργος σηκώνεται απότομα γυρνώντας πλάτη.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Εσύ τα ξέρεις όλα φαίνεται... Δεν χρειάζεται να σου πω τίποτα.

ANNA: Τι έπαθες τώρα; Γιώργο! Εντάξει, εντάξει συγγνώμη! Έγινα πιεστική, το κατάλαβα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι εντάξει, δεν έγινε τίποτα. Είμαι κι εγώ νευρικός τώρα τελευταία.

(Σβήνει βιαστικά το τσιγάρο του.) Πάω τουαλέτα.

ANNA: Λέει ψέματα, είναι ψέματα! Αυτό έλεγε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι;

ANNA: Αυτό φώναζες στον ύπνο σου. Για ποιον έλεγε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δε θυμάμαι.

Προχωρά βιαστικά προς το μπάνιο και η Άννα τον κοιτά προβληματισμένη.

ANNA: *(Χαμηλόφωνα.)* Εκείνη το λέει αυτό. Εγώ δεν της έκανα τίποτα.

ΣΚΗΝΗ 5

Σπίτι Ζωής

Η Ζωή κάθεται στο σαλόνι και ζωγραφίζει. Ξαφνικά, εμφανίζεται ο Γιώργος. Η Ζωή σταματά να ζωγραφίζει και τον παρατηρεί προσεκτικά.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γεια σου Ζωή!

ΖΩΗ: Α ήρθατε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί το λες έτσι; Δεν με περιμένεις;

ΖΩΗ: Ασφαλώς και σας περιμένα!

Ο Γιώργος βγάζει το παλτό του, κάθεται, ανοίγει την τσάντα του και βγάζει τα βιβλία του. Η Ζωή συνεχίζει να ζωγραφίζει ρίχνοντάς του κλεφτές ματιές.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Λοιπόν, σήμερα, αν δεν έχεις αντίρρηση, θα ξεκινήσουμε την ύλη της χημείας.

ΖΩΗ: Όπως νομίζετε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Άνοιξε το βιβλίο σου στο πρώτο κεφάλαιο.

Η Ζωή σταματά να ζωγραφίζει, πιάνει ένα απ' τα βιβλία που βρίσκονται δίπλα της και το ανοίγει.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Λοιπόν, οργανική χημεία. Η οργανική χημεία μελετά όλες τις ενώσεις του άνθρακα εκτός από το μονοξείδιο του άνθρακα, το διοξείδιο του άνθρακα και τα ανθρακικά άλατα, τα οποία μελετά η ανόργανη χημεία.

Ο Γιώργος σταματά και την παρατηρεί να ζωγραφίζει.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή, με παρακολουθείς;

ΖΩΗ: Καλύτερα απ' ό,τι νομίζετε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία. Οι οργανικές ενώσεις, λοιπόν, ταξινομούνται βάσει τεσσάρων κριτηρίων: το είδος των δεσμών μεταξύ των...

Ο Γιώργος την παρατηρεί να ζωγραφίζει και σηκώνεται προχωρώντας προς το μέρος της.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή, φέρε μου το τετράδιο σου.

ΖΩΗ: Παρακολουθώ, σας λέω!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Φέρε μου, σε παρακαλώ, το τετράδιο σου!

Η Ζωή, ξεφυσώντας, του δίνει το τετράδιο κι ο Γιώργος το παρατηρεί προσεκτικά.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μάλιστα. Ενδιαφέρον.

ZΩΗ: *(Ξεφυσώντας και κοιτώντας ψηλά.)* Οι οργανικές ενώσεις ταξινομούνται βάσει τεσσάρων κριτηρίων: το είδος των δεσμών μεταξύ των ατόμων του άνθρακα, τον τρόπο σύνδεσης των ατόμων του άνθρακα, τη χαρακτηριστική ομάδα που βρίσκεται στο μόριο της ένωσης και τα κοινά χαρακτηριστικά που έχουν οι λεγόμενες ομόλογες σειρές.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μπράβο σου.

ZΩΗ: Σας ευχαριστώ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θα προτιμούσα βέβαια να κρατούσες, όντως, σημειώσεις αντί να φιλοτεχνείς το πορτρέτο μου. Οφείλω, όμως, να παραδεχτώ πως είναι εξαιρετικό. Τώρα το έφτιαξες;

ZΩΗ: Ναι! Μου βγήκε εύκολα! Είστε χαρακτηριστική φυσιογνωμία!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σου αρέσει λοιπόν να ζωγραφίζεις. Και φαίνεται πως έχεις ταλέντο.

ZΩΗ: Ευχαριστώ! Μια φορά είχα πει στον πατέρα μου ότι θα δώσω για την Καλών Τεχνών, έτσι για να τον τσιτώσω! Τα πήρε άγρια! Πλάκα είχε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Εσύ θα ήθελες να δώσεις για την Καλών Τεχνών;

ZΩΗ: *(Κουνά κοροϊδευτικά το δείκτη του χεριού της μιμούμενη τη φωνή του πατέρα της.)* Εγώ είμαι μια κόρη Δενέγρη, μην το ξεχνάτε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αν δεν υπήρχε ο πατέρας σου, θα ήθελες να το κάνεις;

ZΩΗ: Ξέρω 'γω; Πλάκα θα είχε. Η ανάπηρη ζωγράφος! Μπορεί να μάθαινα να ζωγραφίζω κι εγώ μόνο με το στόμα για να φαίνονται πιο συγκινημένοι όταν θα με χειροκροτούν.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Υπάρχουν άνθρωποι με αναπηρίες που διαπρέπουν, ξέρεις. Ο Στίβεν Χώκινγκ, ο μεγαλύτερος σύγχρονος θεωρητικός φυσικός ήταν σχεδόν τελείως παράλυτος.

ZΩΗ: Για να το λέτε εσείς.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σε νοιάζει πολύ τι λένε όλοι οι άλλοι για σένα. Το καταλαβαίνω, βέβαια, αλλά /

ZΩΗ: Το καταλαβαίνετε, ε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλύτερα απ' ό,τι νομίζεις. Και πρέπει ν' αρχίσεις να τους αφήνεις πίσω σου. Όλους αυτούς. Ό,τι κι αν λένε για σένα.

ZΩΗ: Τώρα που το σκέφτομαι, μπορεί εκεί, στην Καλών Τεχνών, να υπάρχουν και τίποτα γυμνά αντρικά μοντέλα! Πλάκα θα είχε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μπορεί! *(Ρίχνει μια ματιά προς το παράθυρο.)* Λοιπόν, θέλω να μου υποσχεθείς κάτι. Αν είσαι συγκεντρωμένη την υπόλοιπη ώρα, αύριο θα σε πάω μια μικρή βόλτα στο πάρκο να φάμε παγωτό. Τι λες;

ΖΩΗ: Λεω πως συμφωνώ και επαυξάνω, αλλά, δεν νομίζω να συμφωνούσε μαζί σας κι ο μπαμπάς.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι εννοείς; Δεν θα σε άφηνε να βγεις λίγο έξω;

ΖΩΗ: Ω βεβαίως! Μέχρι τον υπέροχο κήπο μας! Έχει τόση ησυχία εδώ, εξάλλου.

Πού να τρέχεις... Α! Και κάθε Κυριακή, άλλωστε, κάνουμε επίσκεψη στο θείο και τις αγαπητές ξαδέρφες μου. *(Παίρνει κοροϊδευτικό ύφος.)* Κορίτσια! Η ξαδέρφη σας ήρθε να σας δει! *(Κρύβοντας το στόμα της με το χέρι της.)* Α, εγώ δεν μπορώ! Μείνε εσύ! Έχω κανονίσει με το αγόρι μου! Α, δε με νοιάζει! Εγώ έμεινα μαζί της την προηγούμενη φορά!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Άκουσέ με. Απ' ό,τι ξέρω, ο πατέρας σου επιστρέφει αργά. Αν έχουμε γυρίσει μέχρι τις έξι, δεν θα υπάρχει πρόβλημα.

ΖΩΗ: Να βγούμε σκαστοί δηλαδή! Οκέι, i'ts a deal!

Η Ζωή απλώνει το χέρι της και ανταλλάσσουν χειραψία.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θα είσαι, όμως, συγκεντρωμένη στο μάθημα, όπως είπαμε.

Η Ζωή του κάνει χαμογελαστή έναν στρατιωτικό χαιρετισμό κι ο Γιώργος επιστρέφει στη θέση του και πιάνει το βιβλίο. Η Ζωή συνεχίζει να τον παρατηρεί επίμονα.

ΖΩΗ: Εσάς, πάντως, ευχαρίστως θα σας ζωγράφιζα γυμνό!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή! Τι είπαμε;

ΖΩΗ: Συγνώμη! Οργανικές ενώσεις λοιπόν...

ΣΚΗΝΗ 6

Σπίτι Ζωής

Ο Γιώργος μπαίνει σπρώχνοντας γρήγορα το καροτσάκι της Ζωής. Και οι δύο έχουν σκάσει στα γέλια.

ΖΩΗ: Ωραία ήταν! Είχε πολλή πλάκα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι, καλά ήταν. Και τώρα, μπορούμε ανανεωμένοι να συνεχίσουμε με την αγαπημένη μας άλγεβρα.

ΖΩΗ: Μπορούμε να πάμε και αύριο; Σας παρακαλώ!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θα δούμε. Αν συνεχίσεις να είσαι καλή μαθήτρια...

Ο Δενέγρης εμφανίζεται ξαφνικά και τους κοιτάζει αυστηρά.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ζωή, άφησε μας μόνους, σε παρακαλώ. Θέλω να μιλήσω λίγο με τον κύριο Ευθυμίου.

ΖΩΗ: Άκου μπαμπά, δική μου ιδέα ήταν! Ο κύριος Ευθυμίου δε φταίει σε τίποτα!

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ζωή, μίλησα!

Η Ζωή απομακρύνεται απρόθυμα, κάνοντας κοροϊδευτικές γκριμάτσες πίσω απ' την πλάτη του Δενέγρη.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Κύριε Ευθυμίου, καταλαβαίνετε, ελπίζω, πως αυτό που κάνατε ήταν και εκτός των αρμοδιοτήτων σας, αλλά και αρκετά επικίνδυνο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έχετε δίκιο. Απλά σκέφτηκα πως θα ήταν καλό να /

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ακούστε! Αν ήταν άλλος στη θέση σας, θα του ζητούσα να φύγει αμέσως. Ωστόσο, έχω ακόμα καλή γνώμη για σας. Για αυτό θα ήθελα να το σκεφτώ λίγο και θα σας ειδοποιήσω. Φυσικά, σε κάθε περίπτωση, θα πληρωθείτε ανάλογα με την εργασία σας.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όπως θέλετε.

Ο Γιώργος μαζεύει βιαστικά τα πράγματά του και φεύγει. Ο Δενέγρης κοιτά σκεπτικός χαμηλά κι έπειτα προχωρά προς το πορτρέτο της γυναίκας του και κάνει πως το ισιώνει.

ΣΚΗΝΗ 7

Σπίτι Γιώργου

Ο Γιώργος κάθεται στην άκρη του κρεβατιού, καπνίζοντας και κοιτώντας κάπου αφηρημένος. Η Άννα τον παρατηρεί για λίγο προβληματισμένη κι έπειτα τον αγκαλιάζει.

ΑΝΝΑ: Έλα, μην κάνεις έτσι! Συμβαίνει σε πολλούς άντρες. Γιώργο, μ' ακούς;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι...

ΑΝΝΑ: Είσαι αγχωμένος τελευταία. Πρέπει να ηρεμήσεις! Τι σκέφτεσαι τώρα; Πες μου! Μην τα κρατάς μέσα σου!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τίποτα. Εντάξει είμαι, μην ανησυχείς.

ΑΝΝΑ: Πάντως, αν εγώ κάνω κάτι λάθος, να /

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είπα εγώ κάτι τέτοιο;

ΑΝΝΑ: Όχι, τίποτα δεν είπες πάλι. Αυτό είναι το θέμα.

Ο Γιώργος σηκώνεται, ντύνεται πρόχειρα και προχωρά προς την κουζίνα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θέλεις καφέ;

ΑΝΝΑ: Πάλι θα πιεις καφέ;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι μαμά... Ο τελευταίος για σήμερα.

ΑΝΝΑ: Το βράδυ θα έχεις αϋπνίες πάλι κι εγώ δεν θα κάθομαι να σε νανουρίζω...

Σηκώνεται, τον πλησιάζει και τον αγκαλιάζει.

ΑΝΝΑ: Το άλλο σαββατοκύριακο, που θα έχω γυρίσει απ' το συνέδριο, θέλεις να πάμε καμιά εκδρομή κάπου κοντά;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν ξέρω από τώρα. Θα δούμε.

ΑΝΝΑ: Δεν έχεις μαθήματα το σαββατοκύριακο. Έτσι δεν είναι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι, αλλά ίσως χρειαστεί να αυξήσουμε τις ώρες με το κορίτσι. Είναι ιδιαίτερη περίπτωση. *(Αποτραβιέται από την αγκαλιά της.)* Βγαίνω να πάρω τσιγάρα, θέλεις τίποτα;

Η Άννα γνέφει αρνητικά και ο Γιώργος προχωρά προς τα έξω. Ξαφνικά, κοντοστέκεται και την κοιτάζει.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ξέχασα να σου πω, σε λίγο πρέπει να φύγω. Βάλαμε έκτακτο μάθημα.

ΑΝΝΑ: Τέτοια ώρα; Καλά, εντάξει, θα ετοιμαστώ κι εγώ.

Ο Γιώργος απομακρύνεται και η Άννα τον παρατηρεί προβληματισμένη.

ΣΚΗΝΗ 8

Σπίτι Γιώργου

Ο Γιώργος κάθεται ζαπλωμένος στον καναπέ, με το ίδιο ντύσιμο όπως και πριν, καπνίζοντας και πίνοντας. Το δωμάτιο είναι ακατάστατο και το τραπέζι είναι γεμάτο με υπολείμματα φαγητών και κονσερβοκούτια μπύρας. Ξαφνικά, χτυπάει το τηλέφωνο και με κάποια δυσκολία σηκώνεται και το παίρνει.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έλα ρε μάνα. Καλά είμαι, έτρεχα με τα μαθήματα. Καλά πάνε. Ναι, είναι καλά τα λεφτά. Όχι, είπαμε, δεν χρειάζεται να μου στείλεις τίποτα. Τα καταφέρνω.

Εξάλλου, αν καταλάβει ο άλλος ότι μου στέλνεις πάλι λεφτά, θα την πληρώσεις άσχημα, το ξέρεις. Ψάχνω ρε μάνα. Αφού τα ξέρεις. Εύκολο είναι να σε πάρουν και σε ιδιωτικό σχολείο; Ποιο άλλο ευχάριστο να σου πω; Α, ναι, ναι... Εντάξει, υπάρχει μια κοπέλα. Δεν ξέρω αν έχει αλλάξει κάτι, θα δούμε. Τι να σου πω, μπορείς να χαρείς αν θέλεις. Κοίτα, δεν μπορώ να το συζητήσω αυτό τώρα, έχω δουλειά. Όχι, όχι μάνα!

Άκου! Δεν θα του πεις τίποτα! Όχι, δεν θέλω ούτε να χαρεί ούτε να με συγχωρέσει.

Δεν έκανα τίποτα κακό για να με συγχωρέσει. Ας πιστεύει ό,τι θέλει, δε με νοιάζει. Κι αυτός και όλοι τους στο χωριό. Λοιπόν μάνα, έχω πολλή δουλειά, πρέπει να σε κλείσω. Έλα γεια, γεια.

Τελειώνει το ποτό του και κοπανάει νευρικά το ποτήρι στο τραπέζι. Κάνει να το ξαναγεμίσει και χτυπάει το κουδούνι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ποιος είναι;

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Κύριε Ευθυμίου, ο Δενέγρης είμαι. Θα ήθελα να μιλήσουμε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι, ναι, μια στιγμή!

Ο Γιώργος κρύβει πρόχειρα το μπουκάλι, τα ποτήρια και τα αποτσίγαρα, μαζεύει βιαστικά τα πεταμένα ρούχα και τρέχει προς την πόρτα.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Γεια σας κύριε Ευθυμίου. Με συγχωρείτε για την ενόχληση.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Παρακαλώ, περάστε!

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ευχαριστώ. Δεν θα καθίσω. Απλά, ήρθα γιατί ήθελα να σας μιλήσω αυτοπροσώπως.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Παρακαλώ.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Για να μην σας καθυστερώ, θα μπω κατευθείαν στο θέμα. Δεν έχετε παιδιά, κύριε Ευθυμίου, έτσι δεν είναι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι, δεν έτυχε.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ξέρετε πότε κατάλαβα πως έχω ένα δικό μου παιδί; Μια κρύα νύχτα που οδηγούσα μεθυσμένος με την γυναίκα μου στο διπλανό κάθισμα και την πεντάχρονη κόρη μου πίσω. Την επόμενη μέρα έγινε η κηδεία της γυναίκας μου. Μετά από δύο εβδομάδες πήρα την κόρη μου απ' το νοσοκομείο. Και ξέρετε τι είπα στον εαυτό μου όταν την κράτησα στα χέρια μου; Όταν άγγιξα τα μικρά, γεμάτα με λάμες, ποδαράκια της; Έχεις ακόμα μια ευκαιρία, είπα. Μία ακόμα. Καταλάβατε λοιπόν;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κατάλαβα.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Κι εγώ, όμως, κατάλαβα κάτι άλλο. Αφότου είχατε φύγει. Κατάλαβα ότι την είχα ακούσει για πρώτη φορά, όλα αυτά τα χρόνια, να γελάει στ' αλήθεια.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αν μου επιτρέπετε... Χαίρομαι που την ακούσατε. Και θέλω να σας ζητήσω και πάλι συγγνώμη.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Το εκτιμώ κύριε Ευθυμίου. Και σας παρακαλώ να επιστρέψετε και να συνεχίσετε τα μαθήματα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Εντάξει.

Ο Δενέγρης απλώνει το χέρι του και ανταλλάσσουν χειραψία.

ΣΚΗΝΗ 9

Σπίτι Ζωής

Η Ζωή -πιο καλοντυμένη από την προηγούμενη φορά- κρατά ένα καθρεφτάκι και φτιάχνει τα μαλλιά της. Ο Γιώργος μπαίνει μέσα και η Ζωή κατεβάζει απότομα το καθρεφτάκι. Ο Γιώργος την κοιτάζει εντυπωσιασμένος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλημέρα. Τι ομορφιές είναι αυτές;

ΖΩΗ: Καλημέρα! Σου αρέσει; *(Του δείχνει το φουστάνι που φοράει.)* Της μαμάς ήταν! *(Του δείχνει το κάδρο με το πορτρέτο της μητέρας της).*

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναι, είναι πολύ ωραίο! Σου πάει!

ΖΩΗ: Ευχαριστώ!

Ο Γιώργος κάθεται στη θέση του, ανοίγει την τσάντα του και βγάζει τα βιβλία. Η Ζωή τον παρατηρεί επίμονα.

ΖΩΗ: Και σένα σου πάει πολύ αυτό το πουκάμισο!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ευχαριστώ. Το φορούσα και την προηγούμενη φορά.

ΖΩΗ: Ναι, το θυμάμαι! Πειράζει που σου μιλάω στον ενικό;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι, δεν με πειράζει. Τώρα εξάλλου, γνωριζόμαστε καλύτερα. Λοιπόν, πώς πήγαν οι ασκήσεις με τα διανύσματα;

ΖΩΗ: Καλά πήγαν κι αυτές.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν το λες με πολύ ενθουσιασμό όμως. Για να δούμε...

Ο Γιώργος σηκώνεται, την πλησιάζει και απλώνει το χέρι του. Η Ζωή παραμερίζει το τετράδιο της, βγάζει ένα βιβλίο απ' την τσάντα της και του το δίνει.

ΖΩΗ: Πρώτα, όμως, αυτό! Χρόνια πολλά!

ΓΙΩΡΓΟΣ: *(Παίρνει το βιβλίο κοιτώντας την με έκπληξη.)* Πώς ήξερες ότι έχω γενέθλια;

ΖΩΗ: Είδα το βιογραφικό σου. Ελπίζω να σ' αρέσει!

ΓΙΩΡΓΟΣ: *(Κοιτώντας το εξώφυλλο.)* Σ' ευχαριστώ πολύ. Δεν ήταν ανάγκη.

ΖΩΗ: Είναι για ένα αγόρι που είναι πολύ άρρωστο, δεν μπορεί να βγει έξω κι έχει ένα σκύλο που τον στέλνει σε διάφορα μέρη για να του φέρνει πίσω μυρωδιές απ' τον έξω κόσμο και μετά, η μητέρα του τού φέρνει μια δασκάλα για ιδιαίτερα που... Αλλά, τέλος πάντων, μην σου κάνω και spoiler!

ΓΙΩΡΓΟΣ: *(Κοιτώντας το οπισθόφυλλο.)* Μάλιστα. Νομίζω πως θα μ' αρέσει. Σ' ευχαριστώ Ζωή!

Ο Γιώργος της σφίγγει το χέρι και η Ζωή τον τραβάει ελαφρα προς τα κάτω και τον φιλά στο μάγουλο. Ο Γιώργος κάνει ένα βήμα πίσω δείχνοντας αμήχανος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία. Πάμε τώρα στα διανύσματα μας, τι λες;

ΖΩΗ: (Δίνοντάς του απρόθυμα το τετράδιο.) Πάμε και σ' αυτά.

Ο Γιώργος παίρνει το τετράδιο, επιστρέφει στη θέση του και αρχίζει να μελετά τις ασκήσεις.

ΖΩΗ: Δεν σου φαίνεται πάντως.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι πράγμα;

ΖΩΗ: Πως είσαι 36. Φαίνεσαι αρκετά μικρότερος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Λες, ε; Εξήγησέ μου κάτι σε παρακαλώ. Η άσκηση δύο λέει: να αποδείξετε ότι τα σημεία Α, Γ και Ε συνευθειακά. Έχουμε πει πως για να αποδείξουμε ότι είναι συνευθειακά, τι πρέπει να συμβαίνει με τα διανύσματα τους;

ΖΩΗ: Συνευθειακά, ε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πρέπει να αποδείξουμε ότι τα διανύσματα τους είναι...;

ΖΩΗ: Ε, δε θα ναι...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είναι συγγραμμικά. Έτσι δεν είπαμε;

ΖΩΗ: Ναι ε; Ε, θα το 'παμε...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή είσαι εδώ, έτσι;

ΖΩΗ: Ναι, ναι, το είχαμε πει. Το θυμήθηκα τώρα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία, οπότε θα την ξανακάνεις αυτήν.

Ο Γιώργος σημειώνει με το στυλο και συνεχίζει να μελετά τις ασκήσεις.

ΖΩΗ: Τώρα που είπαμε συνευθειακά... Άσχετο, αλλά, διάβασα κάτι ωραίο χθες. Ο έρωτας, λέει, δεν συνίσταται στο να κοιτάμε ο ένας τον άλλον, αλλά στο να κοιτάμε προς τον ίδια κατεύθυνση. Το πιστεύεις αυτό;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αυτό πάλι πού κολλάει;

ΖΩΗ: Δεν ξέρω, απλά έτσι μου 'ρθε...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή!

ΖΩΗ: Συγγνώμη. Ας επιστρέψουμε στο μάθημα.

ΣΚΗΝΗ 10

Σπίτι Γιώργου

Ο Γιώργος κάθεται σκυμμένος στην άκρη του καναπέ και η Άννα τον κοιτάζει αυστηρά.

ΆΝΝΑ: Γιώργο! Γιώργο! Κοίταξέ με!

Ο Γιώργος σηκώνει το κεφάλι του, την κοιτάζει για λίγο κι έπειτα ξαναχαμηλώνει το βλέμμα του.

ΆΝΝΑ: Γιατί δεν μου το είπες τόσο καιρό;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν καταλαβαίνεις ρε Άννα; Ήταν δύσκολο. Πολύ δύσκολο..

ΆΝΝΑ: Δηλαδή, εγώ ήμουν, ας πούμε, το πειραματόζωο σου; Για να δεις αν μπορείς να /

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί το βλέπεις έτσι;

ΆΝΝΑ: Έτσι δεν είναι, ρε Γιώργο; Εγώ είχα σκεφτεί πράγματα για μας, είχα... Γιατί το έκανες αυτό, ρε γαμώτο; Γιατί δεν μου μίλησες;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν ήταν εύκολο. Εσύ θα έπρεπε να καταλαβαίνεις. Δεν... Που να πάρει ο διάλογος! Εντάξει, έχεις δίκιο. Έπρεπε να σου είχα μιλήσει. Εσύ δεν φταις σε τίποτα. Εσύ δεν είσαι σαν όλους αυτούς.

ΆΝΝΑ: Έπρεπε να μου μιλήσεις. Θα μπορούσα να σε βοηθήσω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τώρα, όμως, υποθέτω πως δεν θα μπορούσες να με αναλάβεις. Προφανώς, έχουμε ξεπεράσει πολύ το επιτρεπτό όριο οικειότητας... Με συγχωρείς, δεν... δεν έπρεπε να το κάνω αυτό σε σένα.

ΆΝΝΑ: Στον εαυτό σου δεν έπρεπε να το κάνεις.

Ο Γιώργος χαμηλώνει το κεφάλι του και στριφογυρίζει το ποτήρι μπροστά του.

ΣΚΗΝΗ 11

Σπίτι Ζωής

Ο Γιώργος και η Ζωή καθισμένοι στο τραπέζι. Ο Γιώργος παραδίδει μάθημα κοιτώντας το βιβλίο μπροστά του και δείχνοντας να μην έχει διάθεση. Η Ζωή τον παρατηρεί προβληματισμένη.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Οπότε, δύο ευθύγραμμα τμήματα, έστω Α και Β, ονομάζονται ανάλογα προς δύο άλλα, έστω Γ και Δ, όταν ο λόγος του Α προς το Γ ισούται με... (*Την κοιτάζει συνοφρυωμένος.*) Ζωή, πάλι στον κόσμο σου είσαι;

ΖΩΗ: Τι έχεις; Συμβαίνει κάτι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μήπως θέλεις να δώσεις για κάποια σχολή ψυχολογίας;

ΖΩΗ: Ψυχολογίας; Όχι, δεν το σκέφτηκα ποτέ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τότε καλύτερα θα ήταν, αντί να κοιτάζεις εμένα, να παρακολουθείς και λίγο γεωμετρία! Λέω εγώ τώρα...

ΖΩΗ: Τώρα μιλάς σαν τους προηγούμενους! Κι αυτό δεν είναι και πολύ ωραίο, ξέρεις... Εγώ, απλά, έδειξα ενδιαφέρον και /

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ενδιαφέρον για τα μαθήματα σου σκοπεύεις να δείξεις καθόλου; Ο πατέρας σου πληρώνει για σένα Ζωή, αν δεν το έχεις καταλάβει!

ΖΩΗ: Και πολύ καλά μάλιστα, έτσι δεν είναι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ειρωνεία ήταν αυτό τώρα;

ΖΩΗ: Πολύ καλύτερα από κάθε άλλο ιδιαίτερο που έχετε κάνει. Έτσι δεν είναι, κύριε Ευθυμίου;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή, σε παρακαλώ. Ας επιστρέψουμε στο μάθημα μας. Τα τμήματα Α και Δ λέγονται ακραίοι όροι και τα τμήματα /

ΖΩΗ: Δεν θέλω να συνεχίσουμε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ορίστε;

ΖΩΗ: Συγγνώμη, αλλά δεν θέλω να συνεχίσουμε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τώρα γίνεσαι ανώριμη!

Η Ζωή βάζει τα χέρια στο πρόσωπο της και αρχίζει να σιγοκλαίει. Ο Γιώργος την πλησιάζει και κάθεται δίπλα της.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή! Τι έπαθες; Αν σου μίλησα απότομα, δεν... Με... με συγχωρείς.

ΖΩΗ: Πάντως, ο μπαμπάς θα σε πληρώσει κανονικά, όσα συμφωνήσατε. Θα του εξηγήσω πως εγώ... εγώ φταίω που έφυγες και /

Ο Γιώργος της κατεβάζει τα χέρια απ' το πρόσωπο και την κοιτάζει.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αυτό πιστεύεις; Ό,τι δέχτηκα να σου κάνω ιδιαίτερα μόνο για τα χρήματα του πατέρα σου;

ΖΩΗ: Ο μπαμπάς έπρεπε να σου είχε πει πως είμαι... είμαι ιδιαίτερη περίπτωση και /

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή, απάντησε μου! Αυτό πιστεύεις;

ΖΩΗ: Δεν... δεν ξέρω... Είναι περίεργο. Υπήρχαν στιγμές που ένιωσα πως... πως με καταλαβαίνεις λίγο. Δεν είχε συμβεί ποτέ, με κανέναν. Και σε ξέρω τόσο λίγο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Στο είπα. Σε καταλαβαίνω περισσότερο απ' ό,τι νομίζεις.

ΖΩΗ: Συγγνώμη, δεν... δεν το εννοούσα πως θέλω να φύγεις.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν πειράζει. Κι εγώ ήμουν λίγο απότομος.

Η Ζωή ξαφνικά τον αγκαλιάζει απ' τη μέση.

ΖΩΗ: Σ' ευχαριστώ!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ει! Εντάξει, δεν έγινε τίποτα. Όλα καλά τώρα; Θέλεις να συνεχίσουμε;

ΖΩΗ: Ναι, εντάξει! Όλα καλά!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ωραία!

Ο Γιώργος προχωρά προς τη θέση του και ξαφνικά η Ζωή πέφτει απ' το καροτσάκι στο πάτωμα. Ο Γιώργος τρέχει αμέσως από πάνω της.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ζωή! Τι έγινε; Τι έπαθες;

ΖΩΗ: Δεν ξέρω. Πήγα να στρίψω και...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έλα, δεν έγινε τίποτα. Κάτσε να σε βοηθήσω. Ζωή τι κα.../

Η Ζωή τον αγκαλιάζει σφιχτά και τον φιλάει στο στόμα. Εκείνη τη στιγμή, εμφανίζεται ο Δενέγρης.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Συγγνώμη που διακόπτω, Ζωή μπορώ να σου μι... Ζωή!

Κοιτιούνται και οι τρεις έκπληκτοι κι ο Γιώργος κάνει μερικά βήματα προς τα πίσω.

ΖΩΗ: Μπαμπά! Μπαμπά, ένα αστείο ήταν! Άκου, εγώ φταίω. Ο κύριος Ευθυμίου δεν/

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ζωή, πήγαινε στο δωμάτιο σου!

ΖΩΗ: Άκου μπαμπά, εγώ /

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ζωή στο δωμάτιο σου!

Η Ζωή απομακρύνεται αργά.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Κι εσείς κύριε Ευθυμίου, ακούστε με προσεκτικά! Επειδή είμαι άνθρωπος που τηρεί τις συμφωνίες του, δεν θα σας ζητήσω πίσω τα χρήματα που

έχετε πάρει από μένα μέχρι τώρα. Πιστέψτε με, κανένας άλλος δεν θα έκανε τέτοιο στη θέση μου.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κύριε Δενέγρη, αν μου επιτρέπετε μόνο μια /

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Κανένας άλλος κύριε Ευθυμίου! Εξάλλου, αν τυχόν σας ξαναέβλεπα εδώ μέσα, τα χρήματα αυτά θα σας ήταν απαραίτητα για την υπεράσπιση σας ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου. Παρακαλώ τώρα!

Ο Δενέγρης του δείχνει την έξοδο κι ο Γιώργος προχωρά σκυφτός, με αργά βήματα, προς τα 'κει. Ξαφνικά, όταν φτάνει δίπλα στον Δενέγρη, τον αρπάζει απ' τον γιακά ακινητοποιώντας τον.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Τι κάνεις τώρα; Πώς τολμάς ρε αλήτη; Πάρε αμέσως τα χέρια σου από πάνω μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κανένας άλλος λοιπόν, ε; Κανένας άλλος δεν σου είπε πως αγάπη δεν σημαίνει να κρατάς την κόρη σου μέσα σ' ένα χρυσό κλουβί, έτσι δεν είναι;

ΖΩΗ: Γιώργο! Μπαμπά, Σε παρακαλώ! Εγώ φταίω! Εγώ τον /

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ζωή, στο δωμάτιο σου αμέσως!

Ο Γιώργος τον αφήνει σπρώχνοντας τον και κάνει μερικά βήματα παραπέρα.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Να την φυλάω από κάτι καθίκια σαν κι εσένα. Από κάτι άρρωστα, ανώμαλα καθίκια σαν κι εσένα που τολμάνε να αγγίζουν ανυπεράσπιστα πλάσματα! Αυτό σημαίνει αγάπη! Τ' ακούς;

ΖΩΗ: Μπαμπά! Άκουσε με επιτέλους!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Το άκουσα. Θέλεις τώρα να ακούσεις κάτι κι εσύ;

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Έξω αμέσως! Δεν με νοιάζει! Ό,τι κι αν είναι, θα το ακούσω κατευθείαν στο δικαστήριο!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Άκου λοιπόν. Η κόρη σου δεν κινδυνεύει από μένα. Και ξέρεις γιατί; Γιατί είμαι ένας πούστης κύριε Δενέγρη! Ένας... Πώς θα το λέγατε στο δικαστήριο...; Ένας κίναιδος!

ΖΩΗ: Τι; Γιώργο, τι είναι αυτά που λες; Γιατί δεν μου /

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και το πούστης δεν με πειράζει όμως. Το έχω συνηθίσει.

ΖΩΗ: Γιατί δεν μου το είπες;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θα έπρεπε να το πω; Εσείς τι λέτε κύριε Δενέγρη; Θα έπρεπε να σας το είχα δηλώσει κι αυτό όταν με ρωτήσετε αν πίνω και αν καπνίζω; Θα έπρεπε, άραγε, να το είχα πει και τότε, στους γονείς εκείνης της κοπέλας, όταν με κατηγορήσε ότι της

ρίχτηκα επειδή την είχα κόψει στο μάθημα; Όπως το είπα στον διευθυντή μου και παρόλα αυτά μου ζήτησε να φύγω; Ένας πούστης καθηγητής μάλλον τελικά δεν είναι μικρότερο κακό από έναν γκομενιάρη, έτσι δεν είναι; Ή μήπως θα ήταν καλύτερα να το είχα πει στον πατέρα μου; Αλλά για εκείνον το πρώτο θα ήταν σίγουρα χειρότερο, μπορώ να σας βεβαιώσω για αυτό.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Άκου... Σε παρακαλώ, ας λήξει εδώ αυτή η ιστορία. Μπορείς να φύγεις τώρα και σου υπόσχομαι πως θα ξεχάσω ό,τι συνέβη.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αφού θα το ξεχάσετε, τότε σας είμαι υπόχρεος!

Ο Γιώργος παίρνει το παλτό και την τσάντα του και φεύγει. Ο Δενέγρης με τη Ζωή κοιτιούνται σιωπηλοί.

ΖΩΗ: Λοιπόν; Είσαι ευχαριστημένος τώρα μπαμπά; Με έσωσες για ακόμα μία φορά από τα τέρατα που παραμονεύουν εκεί έξω να με φάνε, έτσι δεν είναι;

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ζωή, σε παρακαλώ! Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για να κάνουμε αυτήν /

ΖΩΗ: Η μαμά σίγουρα θα ήταν υπερήφανη για σένα! Λυπάμαι όμως. Όσο κι αν το θέλεις, εγώ δεν μπορώ να πάρω τη θέση της.

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Πάψε Ζωή!

ΖΩΗ: Θα έφευγε μπαμπά! Ακόμα κι αν δεν γινόταν το ατύχημα. Δεν θα μπορούσες να την φυλακίσεις για πάντα εδώ μέσα!

ΔΕΝΕΓΡΗΣ: Ζωή πάψε! Στο δωμάτιό σου αμέσως!

ΖΩΗ: Όπως θα φύγω κι εγώ. Τα μαθήματα τελείωσαν!

Η Ζωή σέρνει βιαστικά το καροτσάκι της προς το δωμάτιο της. Ο Δενέγρης στέκεται για λίγο σκεπτικός και το βλέμμα του πέφτει στο πορτρέτο της γυναίκας του. Πλησιάζει και κάνει ότι το ισιώνει. Έπειτα, βγάζει ένα μπουκάλι ούισκι κι ένα ποτήρι απ' το ντουλάπι, κάθεται στο τραπέζι, γεμίζει το ποτήρι και πίνει κοιτώντας το κάδρο.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Πρόσωπα

Παναγιώτης (γύρω στα 30)

Αλέξανδρος (γύρω στα 60)

Ιωάννα (γύρω στα 55)

Αντώνης (γύρω στα 30)

Χώροι

Σπίτι Παναγιώτη

Μπαρ

Δωμάτιο νοσοκομείου

Περιγραφή

Ένας πρώην κωμικός σταρ ξυπνά από χρόνιο κώμα που ακολούθησε τον σοβαρό τραυματισμό του σε τροχαίο. Πλέον έχει χάσει τη μνήμη του και μόνο οι δικοί του άνθρωποι γνωρίζουν τη σκοτεινή και βίαιη πλευρά του χαρακτήρα του, που έρχεται σε σύγκρουση με την αγάπη του κοινού προς το πρόσωπό του. Ο γιος του, που ακολουθεί αντίθετη στάση ζωής, τον φιλοξενεί και προσπαθεί να τον μεταμορφώσει σε έναν καινούργιο άνθρωπο.

ΣΚΗΝΗ 1

Σπίτι Παναγιώτη

(Εσωτερικό γκαρσονιέρας με λιτή διακόσμηση. Ο Παναγιώτης σπρώχνει το καροτσάκι στο οποίο κάθεται ο Αλέξανδρος και μπαίνουν. Ο Αλέξανδρος κοιτά τριγύρω με κάποια έκπληξη.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εδώ μέναμε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι. Το σπίτι που μέναμε το νοικιάσαμε μετά το ατύχημα. Μετά, όπως σου είπα, η μαμά έφυγε για το εξωτερικό κι έτσι δεν χρειαζόμουν τόσο μεγάλο σπίτι.

(Ο Παναγιώτης βγάζει φαγητό απ' το ψυγείο και ο Αλέξανδρος σέρνει το καροτσάκι δεξιά κι αριστερά περιεργαζόμενος τον χώρο.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πεινάς καθόλου; Θέλεις να σου ζεστάνω λίγο φαγητό;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πότε θα γυρίσει;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ποιος;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η... η μητέρα σου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν ξέρω. Προέκυψε μια καλή επαγγελματική ευκαιρία και πήγε για καιρό εκεί... στο Λονδίνο. Έχει πολύ καλή δουλειά, όπως σου είπα. Δουλεύει σε μια μεγάλη εταιρεία και παίρνει αρκετά χρήματα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: *(Σέρνει το καροτσάκι του κοντά στον Παναγιώτη.)* Της έχεις πει ότι εγώ...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Γεμίζει δυο ποτήρια με κρασί.)* Ναι, φυσικά και της είπα ότι συνήλθες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και δεν σου είπε πότε θα έρθει;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν θα αργήσει, σύντομα θα έρθει, μην ανησυχείς. Απλώς, έχει πολλές δουλειές τώρα. Έλα, πιες λίγο απ' αυτό τώρα.

(Του δίνει το ένα ποτήρι κι ο Αλέξανδρος το πιάνει κοιτώντας το με περιέργεια, πίνει λίγο και ακουμπά το ποτήρι στο τραπέζι μ' έναν μορφασμό αηδίας.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι 'ναι αυτό; Δεν μ' αρέσει καθόλου αυτό το πράγμα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κάποτε σου άρεσε πολύ. Έπινες συχνά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ έπινα αυτό το πράγμα; Παράξενο.

(Ο Παναγιώτης αρχίζει να τρώει κι ο Αλέξανδρος ρίχνει και πάλι μια ματιά στο σπίτι.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η νοσοκόμα μου είπε ότι μέναμε σ' ένα πολύ ωραίο μεγάλο σπίτι. Να δεις πως μου το 'πε... Βίλα! Ναι, ναι! Και είχαμε, λέει, κι έναν υπέροχο κήπο με πισίνα. Πολλοί, λέει, ζήλευαν το σπίτι μας. Εσύ, γιατί δεν έμεινες εκεί;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όπως σου είπα, δεν χρειαζόμουν πια τόσο μεγάλο σπίτι. Εξάλλου, εδώ με βολεύει καλύτερα. Είναι και πιο κοντά στη δουλειά μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α ναι, στη δουλειά σου! Είσαι κι εσύ καλός, μου είπε. Αλλά δεν σε βλέπουμε συχνά τελευταία να παίζεις, λέει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σου είπε αρκετά η νοσοκόμα όπως βλέπω...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι! Μου έδειξε κι ένα βίντεο που έπαιζα σε μια σειρά. Ωραίος ήμουν! Μου είπε ότι άρεσα πολύ στις κοπέλες! *(Χαχανίζοντας.)* Μάλλον άρεσα και σε κείνη όπως κατάλαβα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, είναι αλήθεια. Είχες πολλές θαυμάστριες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήξερε βέβαια πως είμαι παντρεμένος. Κι εσύ είσαι ωραίος όμως! Κι εσύ πρέπει να έχεις τις θαυμάστριές σου! Αλήθεια, δεν μου είπες... είσαι κι εσύ παντρεμένος;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπα όχι, δεν έτυχε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α, κρίμα... Έχεις κι εσύ κάποιο τέτοιο βίντεο που παίζεις; Η νοσοκόμα δεν είχε να μου δείξει. Θέλω πολύ να σε δω! Πρέπει να είσαι πολύ καλός!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι, δυστυχώς, δεν έχω τώρα κάτι πρόχειρο. Η τηλεόραση έχει χαλάσει. Μόλις την φτιάξω θα σου δείξω.

(Το κινητό του χτυπάει κι ο Παναγιώτης το ακουμπά στ' αυτί του και κάνει μερικά βήματα παραπέρα.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Χαμηλόφωνα.)* Έλα. Ναι, εδώ είναι. Καλά, όπως μας τα είπαν. Εντάξει, τα λέμε μετά. Έλα, γεια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η κοπέλα σου ήταν;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τι; Πώς σου 'ρθε τώρα αυτό;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κι η νοσοκόμα όταν τηλεφωνούσε στο αγόρι της πήγαινε στη γωνία και μιλούσε έτσι σιγανά. Για πες μου, είναι όμορφη σαν την μητέρα σου;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι... ναι... όμορφη είναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σίγουρα θα είναι πολύ όμορφη! Θα ήθελα πολύ να την γνωρίσω!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι... θα γίνει κι αυτό κάποια στιγμή. *(Κοιτάζει το ρολόι του και μαζεύει το πιάτο του. Ο Αλέξανδρος συνεχίζει να τον κοιτάζει επίμονα.)* Πρέπει να

φύγω τώρα, έχω δουλειά. Θα τα πούμε το βράδυ. Έχει κι άλλο φαγητό στο ψυγείο κι αν θες μπορείς να διαβάσεις κάποιο βιβλίο από τη βιβλιοθήκη. Έχω πολλά βιβλία που σου άρεσαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έχεις να πας σε... Να δεις πως μου το 'πε... Σε... γύρισμα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, ναι, ακριβώς... Σε γύρισμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολύ ωραία!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Λοιπόν, αν χρειαστείς κάτι μπορείς να καλέσεις την θυρωρό. *(Του δείχνει ένα κινητό στο τραπέζι.)* Σου έδειξα πως να την πάρεις, εντάξει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εντάξει!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Λοιπόν, τα λέμε το βράδυ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα λέμε το βράδυ!

(Ο Παναγιώτης βάζει το παλτό του και προχωρά προς τα έξω, ενώ ο Αλέξανδρος τον παρατηρεί χαμογελαστός. Σκοτάδι.)

ΣΚΗΝΗ 2

Μπαρ

(Πίσω απ' τον πάγκο στέκεται ο Παναγιώτης και σερβίρει ένα ποτό στην Ιωάννα που κάθεται απέναντί του.)

ΙΩΑΝΝΑ: *(Πίνει λίγο.)* Δεν θυμάται τίποτα δηλαδή;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Έτσι φαίνεται. Μπορεί όμως ν' αρχίσει να θυμάται διάφορα στην πορεία. Σαν εκλάμψεις μνήμης. Ή, απ' την άλλη, μπορεί και να περάσει καιρός χωρίς να θυμηθεί σχεδόν τίποτα. Ούτε οι γιατροί είναι σίγουροι.

ΙΩΑΝΝΑ: Μετά από τόσα χρόνια... Δεν το 'χω συνειδητοποιήσει ακόμα. Θα έπαιρνα όρκο πως θα έμενε φυτό για όλη του τη ζωή. Πολλές φορές τον ξεχνούσα τελείως, λες και δεν υπήρξε ποτέ. Μέχρι που ερχόταν από το πουθενά κάποιος από εκείνους τους αναθεματισμένους εφιάλτες και... Του είπες κάτι άλλο για μένα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Απλά, πως κάποια στιγμή θα γυρίσεις. Επέμεινε λίγο για αυτό είναι η αλήθεια.

ΙΩΑΝΝΑ: *(Πίνει.)* Καλύτερα να μην του έλεγες τίποτα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν έχει νόημα και το ξέρεις. Κάποια στιγμή θα τα μάθει όλα. Και καλύτερα να τα μάθει από μας, με τον τρόπο μας, παρά από κανένα κανάλι.

ΙΩΑΝΝΑ: Εσύ τι σκέφτεσαι να κάνεις; Σκοπεύεις να του μιλήσεις για τα δικά σου;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν ξέρω. Σίγουρα όχι σύντομα. Με ρώτησε αν έχω κοπέλα. Αν είναι τόσο όμορφη όσο εσύ.

ΙΩΑΝΝΑ: *(Κρατά ψηλά το ποτήρι και μιλά με κοροϊδευτικό ύφος μιμούμενη τη βαριά φωνή του Αλέξανδρου.)* Εσύ είσαι πραγματικά όμορφη μωρό μου! Όλες αυτές οι σταρλετίτσες είναι τελείως επιφανειακές...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Η νοσοκόμα του είπε ότι άρεσε σε πολλές. Του έδειξε και βίντεο από τον Έρωτα δίχως σύνορα. Ωραίος ήμουν, μου κάνει.

ΙΩΑΝΝΑ: Είχε πολλή όρεξη για κουβέντα αυτή η νοσοκόμα. Φαντάζομαι θα ήταν πολύ ευτυχισμένη που τόσο καιρό είχε το προνόμιο να του ξυρίζει τα γένια και να του πλένει τα εσώρουχα... Κρίμα που δεν είχε την ευκαιρία να τον γνωρίσει στις δόξες του...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Του είπε και για μένα. Ότι είμαι καλός αλλά δεν με βλέπουνε τελευταία στο γυαλί. Ήταν πολύ χαρούμενος. Ήθελε να του δείξω κανένα βίντεο. Πραγματικά, είναι σαν να έχει μπει ένα ξένο πνεύμα μέσα στο σώμα του. Ή σαν

κάποιος να πέταξε το ελαττωματικό αυθεντικό πρότυπο και να έφτιαξε ένα διορθωμένο αντίγραφο.

ΙΩΑΝΝΑ: Το πιστεύεις στ' αλήθεια αυτό; Μπορεί κανείς να ξαναφτιαχτεί έτσι απλά απ' την αρχή, σαν να ήταν μια κόλλα χαρτί που τη σβήνεις και την ξαναγράφεις όπως θέλεις;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πάντως, αν τον έβλεπες τώρα...

ΙΩΑΝΝΑ: Δεν νομίζω πως θα μου προκαλούσε ούτε τον οίκτο. Εξάλλου, τώρα άλλαξα γνώμη. Δεν θα ήθελα να τον ξαναδώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μαμά...

ΙΩΑΝΝΑ: Άκου Παναγιώτη... Θα γίνει αυτό που είχαμε πει στην αρχή. Την κατάλληλη στιγμή θα μάθει ότι είχα ένα ξαφνικό τροχαίο στο Λονδίνο και /

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Αυτό είναι αρκετά επικίνδυνο, το καταλαβαίνεις έτσι;

ΙΩΑΝΝΑ: *(Σκύβει πιο κοντά του.)* Τι φοβάσαι ότι θα πάθει δηλαδή; Δεν θέλω να τον ξαναδώ, το καταλαβαίνεις εσύ αυτό; Δεν θέλω να ξέρει ότι παντρεύτηκα άλλον, ότι έκανα οικογένεια... Δεν θέλω να θυμάται τίποτα για μένα. Σαν να μην υπήρξα ποτέ μέσα στο μυαλό του. *(Τραβάει την μπλούζα της στο ύψος του λαιμού της αποκαλύπτοντας τον ώμο της.)* Σαν να μην υπήρξε ποτέ αυτή η μεγάλη μαύρη ουλή, το καταλαβαίνεις;

(Ο Παναγιώτης παίρνει μια βαθιά ανάσα, γεμίζει ένα ποτήρι και πίνει. Σκοτάδι.)

ΣΚΗΝΗ 3

Σπίτι Παναγιώτη

(Ο Παναγιώτης και ο Αλέξανδρος γευματίζουν. Ο Παναγιώτης σκαλίζει το πιάτο του δείχνοντας σκεφτικός ενώ ο Αλέξανδρος τρώει με όρεξη.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σου αρέσει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολύ νόστιμο είναι!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Η μαμά το έφτιαχνε συχνά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αλήθεια; Από εκείνη το έμαθες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, από εκείνη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α, ωραία! Μόλις γυρίσει θα μας το ξαναφτιάξει κι εκείνη!

Ο Παναγιώτης τον κοιτά για λίγο αφηρημένος κι έπειτα σκύβει απότομα στο πιάτο του. Ο φωτισμός χαμηλώνει.

ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (off): *(Μνημονική σφήνα του Παναγιώτη ενώ ο Αλέξανδρος παραμένει βουβός)* Γιατί τον πήρες πάλι μες στην κουζίνα ρε; Όλο μες στα φουστάνια σου θα 'ναι γαμώ το σπίτι μου; Τι σκατά... Για πούστη τον προορίζεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Παναγιώτη; Παναγιώτη καλά είσαι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ε; Ναι, ναι καλά είμαι... Κάτι σκεφτόμουν για τη δουλειά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για τις πρόβες ε; Τι ωραία! Δεν μου είπες όμως... Τι ρόλο θα παίζεις; Τι έργο είναι; Ελπίζω να είναι κωμωδία!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, το βρήκες! Κωμωδία θα είναι. Αλλά δεν μπορώ να σου πω περισσότερα. Ο σκηνοθέτης μας δεν θέλει να αποκαλύψουμε ακόμα τίποτα παραξέω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δε πειράζει. Είμαι σίγουρος πως εσύ θα είσαι ο πρωταγωνιστής!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Για να το λες εσύ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κι αν είναι τόσο ωραίο σαν το σήριαλ που μου 'χε δείξει η νοσοκόμα όταν έπαιζα...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, θα είναι εξίσου ωραίο. Στο εγγύμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η νοσοκόμα μου είχε πει πως με είχε δει και στο θέατρο. Σε ένα έργο, να δεις πώς το λέγανε... Α, ναι! Ο πατέρας! Που ήτανε λέει πολύ δραματικό και δεν της άρεσε και τόσο. Με προτιμούσε στις κωμωδίες.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, είναι αλήθεια. Ο κόσμος σε είχε συνηθίσει σε κωμικούς ρόλους. Ήταν το δυνατό σου σημείο. Τους έκανες πάντα να γελάνε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λες να μπορούσα να ξαναπαίζω κάποια στιγμή;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Γιατί όχι; Αν γίνεις καλά σε λίγο καιρό μπορεί και να ξαναπαίξεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λες να με θυμούνται όλοι τόσο καλά σαν τη νοσοκόμα; Δεν είμαι και τόσο νέος τώρα. Λες να τους αρέσω ακόμα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, σίγουρα. Τους αρέσεις ακόμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να το λες εσύ!

Ο Αλέξανδρος αποτελείώνει το φαγητό του δείχνοντας ευχαριστημένος κι ο Παναγιώτης γεμίζει δυο μικρά ποτήρια κρασί και του δίνει το ένα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Απομακρύνει το ποτήρι από μπροστά του.) Όχι, όχι πάλι αυτό το πράγμα!

Ο Παναγιώτης τον κοιτάζει επίμονα και έπειτα χαμηλώνει το βλέμμα του στο πιάτο. Ο φωτισμός χαμηλώνει και πάλι.

ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (off): Θα βγαίνω όποτε γουστάρω, με όποιους γουστάρω και θα πίνω όσο γουστάρω! Το πιάσατε; Αυτή είναι η δουλειά μου εμένα και άμα σας αρεσει!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σκέφτεσαι πάλι τις πρόβες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σκέφτεσαι πάλι τις πρόβες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, ναι τις πρόβες...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πρέπει να σου αρέσει πολύ αυτό το έργο. Έλα, πες μου μια ατάκα σου!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ε τώρα... Μην είσαι ανυπόμονος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έλα, μία μόνο στον πατέρα σου! Πες αυτή που σκέφτηκες τώρα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σου είπα, δεν είναι σωστό να μιλάμε ακόμα για αυτά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εντάξει, καταλαβαίνω. Αφού σας είπε έτσι ο σκηνοθέτης... Έπρεπε όμως να καλέσεις και την κοπέλα σου σήμερα για να την γνωρίσω.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πώς σου ήρθε αυτό τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν μου είπες, πώς γνωριστήκατε; Είναι κι αυτή στη δουλειά;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, είναι κι αυτή στη δουλειά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι ωραία! Πρέπει να έχεις κι εσύ τις επιτυχίες σου ε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εντάξει, όχι σαν κι εσένα... Αλλά δεν έχω παράπονο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η Ιωάννα όμως δεν ήταν στη δουλειά, μου είπες. Πώς γνωριστήκαμε εμείς τότε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ήταν σερβιτόρα σε ένα εστιατόριο που πήγαινες συχνά. Ήταν φανατική σου θαυμάστρια, σου ζήτησε κάποια στιγμή αυτόγραφο κι απ' ότι φαίνεται τα βρήκατε εύκολα οι δυο σας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι ωραία!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κάτι που δεν άρεσε και τόσο σε κάποιες συμπρωταγωνίστριες σου βέβαια...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τίποτα, ξέχνα το.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Άρεσα και σε κάποιες άλλες ε; Αυτό μου είπε κι η νοσοκόμα.

Όμως, να σου πω, εγώ μόλις γνώρισα την Ιωάννα τους το είπα ε; Τους είπα ότι εγώ θέλω μόνο εκείνη ε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, φυσικά, τους το είπες. Για σένα, μόνο εκείνη ήταν πραγματικά όμορφη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: *(Βγάζει απ' την τσέπη του ένα χαρτί και του το δίνει.)* Κοίτα! Λέω να της δώσω αυτό μόλις τη δω. Σου αρέσει;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Κοιτά το χαρτί.)* Ιωάννα και Αλέξανδρος love for ever!

Καταπληκτικό! Πώς το σκέφτηκες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η νοσοκόμα μου είχε δείξει μια τέτοια ζωγραφιά της κόρης για ένα αγόρι που ήταν, λέει, ερωτευμένη. Εντάξει, εμείς δεν είμαστε παιδιά βέβαια. Αλλά νομίζω θα της αρέσει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Του το επιστρέφει.)* Ναι, είμαι σίγουρος πως θα της αρέσει. Και ξαφνικά, μια νέα αρχή απ' το πουθενά λοιπόν... Το τέλος της ιστορίας και το μέλλον της...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι πράγμα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τίποτα... Μια ατάκα απ' τον ρόλο μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αχ! Μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ κάτι... Σίγουρα θα είχαμε πολλές ωραίες στιγμές μαζί. Θα μπορούσα τότε να της γράψω και κάτι καλύτερο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μια χαρά είναι κι αυτό που έγραψες.

Ο Παναγιώτης σηκώνεται απότομα και αρχίζει να μαζεύει τα πιάτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Παναγιώτη, σίγουρα δεν μπορούμε να την πάρουμε τώρα ένα τηλέφωνο; Θέλω τόσο πολύ να της μιλήσω...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι, δυστυχώς δεν γίνεται τώρα. Είναι πολύ μακριά και οι τηλεφωνικές γραμμές δεν φτάνουν μέχρι εκεί, όπως σου είπα. Θα γυρίσει σύντομα, μην ανησυχείς. Όποιος αγαπάει κάνει υπομονή. Δεν στο είπα αυτό η νοσοκόμα σου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α, ωραίο αυτό. Όποιος αγαπάει κάνει υπομονή.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Χαμηλόφωνα καθώς απομακρύνεται με τα πιάτα προς τον νεροχύτη.)* Κι εμείς κάναμε πολλή υπομονή πατέρα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό το άκουσα! Κι εμείς κάναμε πολλή υπομονή πατέρα...

Φοβάμαι ότι δεν σου έδωσαν και πολύ ωραίες ατάκες... Να τους το πεις!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Θα τους το πω... Λοιπόν, πρέπει να φύγω τώρα. *(Βάζει βιαστικά το παλτό του.)*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τόσο νωρίς;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σήμερα κανονίσαμε να ξεκινήσουμε νωρίτερα. Λοιπόν, όπως είπαμε, για ό,τι χρειαστείς θα πάρεις /

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, ναι, ξέρω. Την θυρωρό κι αν θέλω μπορώ να διαβάσω κανένα βιβλίο. Μήπως έφτιαξες την τηλεόραση να δω εκείνη τη σειρά που έπαιζες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δυστυχώς δεν πρόλαβα, αλλά θα την φτιάξω. *(Προχωρά προς τα έξω.)* Λοιπόν, καλό βράδυ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλό βράδυ! Α Παναγιώτη, αν δεις την κοπέλα σου, πες της ότι της στέλνω... της στέλνω... Πώς το λένε να δεις...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Χαιρετίσματα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, αυτό! Χαιρετίσματα! Και ότι θέλω πολύ να τη γνωρίσω!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εντάξει, θα της το πω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και να θυμάσαι, εσύ θέλεις μόνο εκείνη! Εντάξει;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εντάξει, θα το θυμάμαι.

(Ο Παναγιώτης βγαίνει έξω κι ο Αλέξανδρος τον παρατηρεί για λίγο χαμογελαστός κι έπειτα πάει στη βιβλιοθήκη και ψαχουλεύει τα βιβλία. Σκοτάδι.)

ΣΚΗΝΗ 4

Μπαρ

(Πίσω απ' τον πάγκο στέκεται ο Αντώνης και σερβίρει ένα ποτό στον Παναγιώτη που κάθεται απέναντί του.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Πίνει λίγο.)* Σόρρυ που σου φορτώνω αύριο τη βάρδια μου αλλά καταλαβαίνεις, δεν γίνεται αλλιώς. Δεν υπάρχει άλλος να τον πάει. Μια φορά τη βδομάδα πρέπει να περνάει εξέταση, μου είπαν οι γιατροί.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εντάξει, μην το σκέφτεσαι. Θα σε δω μετά;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Του έχω υποσχεθεί να δούμε κάτι παλιά επεισόδια της σειράς που παίζαμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Νόμιζα ότι δεν τον άφηνες να ανοίξει τηλεόραση για να μην πέσει πάνω σε κανένα κανάλι με τη φάτσα του.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Θα του δείξω λίγο απ' το κινητό. Τι να κάνω, έχει φαγωθεί...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μάλιστα...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ξενέρωσες τώρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν είπα τίποτα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πρέπει να κάνουμε υπομονή. Είναι ζόρικη φάση. Μας ήρθε τελείως απ' το πουθενά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σκέφτεσαι να του πεις για μένα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν ξέρω. Νομίζω πως είναι νωρίς ακόμα για αυτό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είπες πως είναι αλλιώς τώρα, τελείως διαφορετικός άνθρωπος, έτσι δεν είναι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, αλλά /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μπορεί να μην του φανεί κάτι τόσο περίεργο. Θα μπορούσες να του εξηγήσεις.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Με ρωτάει συνέχεια αν έχω κοπέλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν μου το 'χες πει αυτό. Και εσύ τι του λες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Του είπα πως... έχω μια κοπέλα απ' τη δουλειά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ψέματα και για αυτό λοιπόν. Πολύ ωραία το έχεις σκηνοθετήσει το εργάκι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τι ήθελες να του πω δηλαδή; Δεν καταλαβαίνεις πως θα ήταν σοκ για κείνον αν μάθαινε ξαφνικά πως /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς ο γιος του αντί για διάσημος γυναικάς πρωταγωνιστής σαν κι εκείνον είναι ένας γκέι που δουλεύει σε συνοικιακό μπαρ;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κόφτο Αντώνη! Δεν καταλαβαίνεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μπορεί να μην καταλαβαίνω και να μην μου πέφτει λόγος. Αλλά, αν θες τη γνώμη μου, αυτό που πας να κάνεις θα γυρίσει εναντίον σου και /

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Αυτό ακριβώς, δεν σου πέφτει λόγος!

Ο Αντώνης κάνει να απομακρυνθεί κι ο Παναγιώτης τον κρατά απ' τον καρπό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εντάξει, δίκιο έχεις, το ξέρω. Θα του μιλήσω όταν έρθει η ώρα. Θα του τα πω όλα. Θέλω απλά να το κάνω με τρόπο. Να του το φέρω έτσι που να καταλάβει πως ό,τι του είπαμε ήταν για το καλό του. Αλλά είναι νωρίς ακόμα, πίστεψέ με.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μπορεί να αρχίσει να θυμάται πράγματα από μόνος του;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπορεί, δεν το ξέρουμε. Κι οι γιατροί δεν μας είπαν τίποτα συγκεκριμένο. Είναι πολύ σπάνιες οι περιπτώσεις να ξυπνάει κάποιος μετά από τόσα χρόνια σε κώμα. *(Πίνει λίγο.)* Χθες του έφτιαξα μοσχάρι κοκκινιστό, το αγαπημένο του φαγητό. Του άρεσε πολύ και του είπα ότι η μαμά μας το έφτιαχνε συχνά. Με ρώτησε αν με έμαθε εκείνη να το φτιάχνω. Και τότε, εκεί που με κοίταζε χαμογελαστός και καλοσυνάτος, άκουσα και πάλι εκείνη την παλιά θυμωμένη φωνή: Όλο μες στα φουστάνια σου θα 'ναι γαμώ το σπίτι μου; Τι σκατά... Για πούστη τον προορίζεις; Για μια στιγμή ήθελα να χωθώ κάτω απ' το τραπέζι. Όπως τότε, που τον έβλεπα μεθυσμένο να την χτυπάει με μανία κι εγώ δεν έκανα τίποτα. Τότε που απλά τον έβλεπα και σκεφτόμουν πως... τελικά μπορεί και να 'χει δίκιο. Πως δεν ήταν καθόλου σωστό να μου αρέσει εκείνος ο συμμαθητής μου. Πως έπρεπε εγώ... εγώ να ήμουν εκείνη τη στιγμή στη θέση της μάνας μου και /

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Πιάνοντας τον απ' τον καρπό.)* Ηρέμησε. Μην τα σκέφτεσαι αυτά τώρα. Όλα θα πάνε καλά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Τελειώνει το ποτό του δείχνοντας σκεπτικός και αμέσως μετά χτυπά το κινητό του.)* Ναι; Έλα μπαμπά! Τι έγινε; Τι έπαθες; Ρε μπαμπά... Ήταν ανάγκη τώρα να κάνεις τέτοια πράγματα; Γιατί δεν με περιμένεις; Καλά, καλά... Μην κάνεις τίποτα τώρα. Κάτσε ήσυχα στη θέση σου και έρχομαι, εντάξει; Έλα γεια, γεια. Τι είναι πάλι; Ναι, μαζί είμαστε στην πρόβα... *(Κοιτάζει πλαγίως τον Αντώνη που έχει μόλις*

έχει φτάσει δίπλα του.) Δεν μπορεί τώρα ρε μπαμπά... Θα της πω άλλη φορά να έρθει, εντάξει; Έλα γεια.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έγινε κάτι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Χαμογελώντας.)* Του τη βάρεσε να μου φτιάξει βραδινό, του 'ρθε σκοτοδίνη και έπεσε κάτω. Καλά είναι τώρα αλλά ανησύχησε λίγο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μάλιστα. Κι απ' ό,τι κατάλαβα ήθελε να φτιάξει βραδινό για να κάνει το τραπέζι στην κοπέλα σου...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πρέπει να φύγω τώρα. Θα μιλήσουμε αύριο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Κρατώντας τον ελαφρά απ' τον ώμο.)* Εντάξει Παναγιώτη, εντάξει. Θα είμαι μαζί σου σ' αυτό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Σφίγγοντας τον ώμο του.)* Σ' ευχαριστώ.

Ο Αντώνης κάνει να τον φιλήσει κι ο Παναγιώτης τραβιέται πίσω και κοιτάζει αριστερά και δεξιά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ωπα, κάτσε! Όχι εδώ καλύτερα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι έπαθες τώρα; Δεν σ' ενοχλούσε ποτέ εδώ μέσα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Καλύτερα να μην μας βλέπουν σε κοινή θέα για λίγο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γιατί; Εξάλλου, οι περισσότεροι εδώ μέσα μας ξέρουν.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνεις; Από τότε που τον βγάλανε απ' το νοσοκομείο όλο και κάποιος παπαράτσι μπορεί να μας παίρνει στο κατόπι. Προχθές είδα τη φάτσα μου σ' ένα απ' τα κωλοπεριδικά τους. *(Με κοροϊδευτικό ύφος.)* Ο γιος του σπουδαίου κωμικού Παναγιώτης έχει εγκαταλείψει το σανίδι και τη μικρή οθόνη. Η σκιά του πατέρα του φαίνεται πως έπεφτε βαριά πάνω στον νεαρό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα τώρα, τους ξέρουμε αυτούς...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πρέπει να προσέχουμε για λίγο. Δεν θέλω να το μάθει απ' αυτούς. Λοιπόν θα τα πούμε. Θα σε πάρω μόλις κοιμηθεί, εντάξει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εντάξει, τα λέμε.

(Ο Παναγιώτης βγαίνει προς τα έξω κοιτώντας επιφυλακτικά τριγύρω του κι ο Αντώνης μένει για λίγο να τον κοιτά προβληματισμένος και επιστρέφει πίσω απ' τον πάγκο. Σκοτάδι.)

ΣΚΗΝΗ 5

Σπίτι

(Ο Παναγιώτης με τον Αλέξανδρο τελειώνουν την παρακολούθηση ενός επεισοδίου από μια παλιά σειρά όπου έπαιζαν μαζί.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σου άρεσε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι ωραίο που ήταν! Κι εσύ ήσουν υπέροχος! Πόσο χρονών ήσουν εκεί;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εννιά θα ήμουν. Θυμάμαι ότι πήγαινα τετάρτη δημοτικού. Έλα να σου βάλω να φας τώρα. *(Κάθονται στο τραπέζι και του βάζει φαγητό.)*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Φαινόταν από τότε πως είχες ταλέντο! Και ταιριάζαμε τόσο πολύ σαν πατέρας και γιος! Γιατί σε έβαλαν μόνο σε δύο επεισόδια;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν ξέρω. Απόφαση της παραγωγής ήταν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α κρίμα...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι κρίμα. Δεν πεινάς καθόλου;

Ο Αλέξανδρος σκύβει στο πιάτο του και αρχίζει να τρώει. Ο Παναγιώτης τον παρατηρεί για λίγο και σκύβει το κεφάλι του. Ο φωτισμός χαμηλώνει.

ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (off): Δεν θα πάρουν τα μυαλά σου αέρα τώρα, τ' ακούς; Σου έκανα τη χάρη να βγεις στο γυαλί και τώρα θα κοιτάξεις τα μαθήματά σου!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ξέρεις τι έγραφαν τότε τα περιοδικά; Ο μικρός κερδίζει τις εντυπώσεις και κλέβει την παράσταση από τον πατέρα του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι κι εγώ νομίζω ότι εσύ ήσουν καλύτερος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Βέβαια, όπως λένε, τα μικρά παιδιά συνήθως κερδίζουν τις εντυπώσεις στο γυαλί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάντως, δεν μου φαίνεται και τόσο κακό. Λες αυτό να πείραξε την παραγωγή;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν ξέρω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ανυπομονώ πάντως να δω την παράστασή σου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Θα αργήσει αυτό. Μόλις τώρα αρχίσαμε πρόβες, όπως σου είπα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τους είπες να σου αλλάξουν τις ατάκες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ποιες ατάκες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτές που μου είχες πει. Δεν ήταν καλές για κωμωδία. Να δεις πως ήταν η μία... Α ναι! Κι εμείς κάναμε πολλή υπομονή πατέρα... Δεν βγάζει γέλιο αυτό. Να τους πεις να σου βάλουν ατάκες ωραίες όπως στο σήριαλ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, μην ανησυχείς... Μπορούν να αλλάξουν αρκετά μέχρι τότε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ωραία. Α! Να σε ρωτήσω, έστειλες το γράμμα στην Ιωάννα; Μήπως σου απάντησε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, ναι, το έστειλα. Αλλά θα αργήσει λίγο να απαντήσει. Καταλαβαίνεις, μέχρι να φτάσει εκεί στο Λονδίνο...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: *(Σηκώνεται, παίρνει χαμογελαστός απ' την βιβλιοθήκη ένα φωτογραφικό άλμπουμ και του το δείχνει.)* Κοίτα τι βρήκα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τι είναι αυτό;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έχει πολλές φωτογραφίες που είμαστε κι οι τρεις μας σε διάφορα μέρη που δεν θυμάμαι αλλά φαίνονται υπέροχα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πού το βρήκες; Έψαχνες στα ντουλάπια;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, συγγνώμη. Βαρέθηκα να διαβάζω βιβλία και έψαχνα να βρω κάτι άλλο. Γιατί δεν μου το έδειξες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, το είχα ξεχάσει αυτό... Το άλμπουμ των παλιών οικογενειακών ταξιδιών μας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι ωραία ταξίδια που κάναμε τότε! Να, μέχρι εδώ είδα. Βαρκελώνη 2001. Κοίτα, τι ωραία χρωματιστά κτίρια! *(Ξεφυλλίζει.)* Βιέννη 2003. Κι εκεί είχαν πολύ όμορφα σπίτια. Σαφάρι, Κένυα 2005. Πω πω πρέπει να είχε πολύ ζέστη εκεί ε; *(Ξεφυλλίζει μια σελίδα.)* Τι είναι αυτό το μεγάλο περίεργο ζώο;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Λιοντάρι λέγεται.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λιοντάρι... Ωχ! Σκοτωμένο είναι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι, απλά κοιμάται.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, όχι, κοίτα! Σκοτωμένο θα είναι! Κρατάω αυτό το... αυτό το πράγμα που κρατούσε κι εκείνος που με κυνηγούσε στο σήριαλ. Ξέρεις, αυτό που σκοτώνεις! Εγώ το σκότωσα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι, σου είπα, απλά κοιμάται. Γύρνα σελίδα, μετά πρέπει να είναι οι φωτογραφίες από το ταξίδι στο Παρίσι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γιατί πατάω πάνω του και χαμογελάω;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Απλώς το έχουν αποκοιμήσει. Θα ήταν μάλλον για κάποια διαφήμιση. Συνδύασες το ταξίδι με τη δουλειά φαίνεται.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αλήθεια; Περίεργη αυτή η δουλειά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Γύρνα σελίδα να δεις το Παρίσι. Εκεί έχουμε πιο ωραίες φωτογραφίες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: *(Ξεφυλλίζει.)* Ναι, ναι. Πολύ ωραίες.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εδώ είμαστε στον πύργο του Άιφελ. Εδώ έξω απ' το Λούβρο, ένα τεράστιο μουσείο, κι εδώ /

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί δεν χαμογελάμε ποτέ; *(Ξεφυλλίζει.)* Οι άνθρωποι χαμογελάνε στα ταξίδια, έτσι δεν είναι; Η νοσοκόμα μου είχε δείξει φωτογραφίες από το ταξίδι της στο Μαρόκο και ήταν συνέχεια χαμογελαστή. Εγώ στη μόνη που χαμογελάω είναι όταν είμαι πάνω απ' αυτό το λιοντάρι. Κι εκεί είμαι μόνος μου. Εσείς πού ήσασταν;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ε μάλλον εκείνη τη μέρα θα ήμασταν κουρασμένοι και θα μείναμε στο ξενοδοχείο. Αυτά τα μακρινά ταξίδια είναι λίγο κουραστικά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κατάλαβα. *(Ξεφυλλίζει.)* Εδώ πού είσαι; Ποιός είναι αυτός ο άντρας δίπλα σου;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τίποτα, απλά ένας φίλος. *(Γυρνά μια σελίδα πίσω.)* Αυτή θα ξέμεινε από αλλού φαίνεται. Γύρνα πίσω να δεις το ταξίδι στη Σκωτία. Το προσπέρασες. Κοίτα εδώ ένα ωραίο κάστρο!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να σου πω, δεν έχεις καμιά φωτογραφία με την κοπέλα σου;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι, δεν έχουμε κάνει ακόμα ταξίδι μαζί. Εξάλλου, όπως σου είπα, τώρα τελευταία γνωριστήκαμε, στις πρόβες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α κρίμα, να πάτε. Θα ήταν ωραίο να πηγαίναμε και πάλι κάποιο ταξίδι μαζί σαν οικογένεια, μόλις γυρίσει η Ιωάννα, αλλά ξέρω ότι είσαι μεγάλος τώρα για αυτό.

Ο Αλέξανδρος του χαϊδεύει το μάγουλο κι ο Παναγιώτης σκύβει και ο φωτισμός χαμηλώνει.

ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (off): Είναι μεγάλο το όνομα που κουβαλάς, δεν το καταλαβαίνεις; Δεν είσαι αρκετά καλός για αυτή τη δουλειά! Ό,τι κι αν κάνεις θα είσαι πάντα ο γιος του Αλέξανδρου Καρνέζη!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι σκέφτεσαι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τίποτα. Μήπως θέλεις κάτι; Ένα τσάι; Ένα γάλα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, καλά είμαι. Εσύ; Φαίνεσαι κάπως /

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κουρασμένος είμαι. Απλά κουρασμένος. Θα πέσω πιο νωρίς για ύπνο αν δεν σε πειράζει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί να με πειράζει; Πήγαινε για ύπνο. Δουλεύεις πολύ και πρέπει να ξεκουράζεσαι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Να πέσεις κι εσύ όμως σε λίγο ε; Ο γιατρός είπε ότι /

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, ναι, μην ανησυχείς.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ωραία, καληνύχτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καληνύχτα.

Ο Παναγιώτης βγαίνει απ' το δωμάτιο και ο Αλέξανδρος πάει στη βιβλιοθήκη, ανοίγει ένα ντουλάπι, παίρνει μια εφημερίδα και αρχίζει να την διαβάζει δείχνοντας έκπληκτος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Παναγιώτη! Παναγιώτη έλα να δεις! Με έχουν φωτογραφία! (*Ο Παναγιώτης μπαίνει στο δωμάτιο και κοιτά απορημένος.*)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (*Του δείχνει την εφημερίδα.*) Κοίτα εδώ τι λέει!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πού την βρήκες αυτήν πάλι; Δώστην μου αμέσως!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο δημοφιλής ηθοποιός πήρε εξιτήριο από την κλινική όπου νοσηλευόταν για επτά ολόκληρα χρόνια σε κωματώδη κατάσταση. Η τριανταδιάχρονη σήμερα συνάδελφός του Αλίκη Παπαμάρκου τον κατηγορεί για σεξουαλική παρενόχληση κατ' εξακολούθηση την εποχή που συνεργαζόταν μαζί του στη δημοφιλή σειρά έρωτας δίχως σύνορα και δηλώνει ότι πιθανότατα δεν ήταν η μόνη που υπέστη παρόμοια /

Ο Παναγιώτης του αρπάζει την εφημερίδα απ' τα χέρια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι έπαθες τώρα; Φαίνεσαι πολύ θυμωμένος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπαμπά, είναι ώρα να ξαπλώσεις κι εσύ. Ο γιατρός είπε ότι πρέπει/

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μα δε νυστάζω ακόμα. Ποια είναι αυτή η Αλίκη Παπαμάρκου και τι είναι αυτή η σεξουαλική... πώς την είπε...;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ποιος σου έδωσε αυτή την εφημερίδα; Η θυρωρός;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, εγώ τη βρήκα στην εξώπορτα. Είπα να βγω λίγο έξω και /

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Γιατί το έκανες αυτό; Ο γιατρός είπε πως δεν πρέπει να βγαίνεις έξω μόνος σου. Αν θέλεις κάτι σου είπα ότι μπορείς να καλείς την θυρωρό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τον κατηγορεί είπε. Ξέρω ότι αυτό είναι κάτι κακό. Όπως στο σήριαλ που έλεγα σε κάποιον με κατηγορείς ότι /

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπαμπά, άκου... Είσαι πολύ γνωστός ηθοποιός, ο κόσμος σε αγαπάει αλλά υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που... Τέλος πάντων, απλά, ξέχνα το. Δεν είναι τίποτα που αξίζει να ξέρεις. Μερικοί άνθρωποι απλά σε ζηλεύουν επειδή είσαι τόσο αγαπητός στο κοινό. Αυτό είναι όλο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε τότε αυτοί είναι κακοί άνθρωποι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, αυτό είναι. Κακοί. Δυστυχώς, υπάρχουν και τέτοιοι άνθρωποι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εσύ όμως δεν θα τους αφήσεις να μου κάνουν κακό ε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι, μην ανησυχείς, δεν θα τους αφήσω.

(Ο Αλέξανδρος τον αγκαλιάζει, τον φιλά στο μάγουλο και προχωρά προς το υπνοδωμάτιό του, ενώ ο Παναγιώτης τον παρακολουθεί σκεπτικός. Σκοτάδι.)

ΣΚΗΝΗ 6

Μπαρ

(Ο Παναγιώτης στέκεται πίσω απ' τον πάγκο κι απέναντί του η Ιωάννα και ο Αντώνης.)

ΙΩΑΝΝΑ: Οπότε τώρα τι κάνουμε; Προσποιούμαστε για λίγο ότι είμαστε και πάλι μια ευτυχισμένη οικογένεια και όλα καλά;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μαμά, προσπάθησε σε παρακαλώ να βοηθήσεις λίγο την κατάσταση.

ΙΩΑΝΝΑ: Να βοηθήσω ποια κατάσταση δηλαδή; Τον έβαλες να με περιμένει να γυρίσω κοντά του σαν να μην έχει συμβεί τίποτα και τώρα μου ζητάς να /

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εντάξει, εντάξει! Δίκιο έχεις. Δεν ήξερα πως... Τα 'κανα θάλασσα, εντάξει; Ευχαριστήθηκες τώρα;

ΙΩΑΝΝΑ: Δεν μπορώ να τον ξαναδώ, το καταλαβαίνεις; Ο άντρας μου με ρωτάει συνέχεια αν του έχουμε πει την αλήθεια. Τι πρέπει να του απαντήσω εγώ τώρα; Πες μου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Γυρνώντας στον Αντώνη.)* Εσύ τι λες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν μου πέφτει λόγος, έτσι δεν είναι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κόφτο ρε Αντώνη τώρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Την αλήθεια και τίποτε άλλο. Αυτό να του πεις. Απλά και ωραία.

ΙΩΑΝΝΑ: Ακριβώς. Αυτό που θα 'πρεπε να 'χεις κάνει απ' την αρχή αντί να μας μπλέκεις σε τέτοια παιχνίδια.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εύκολο να το λες εσύ που δεν τον φορτώθηκες στην πλάτη σου.

ΙΩΑΝΝΑ: Τον φορτώθηκα αρκετά στην πλάτη μου τόσα χρόνια. Και ναι, τώρα θα του έλεγα απλά την αλήθεια. Πως όσο λυπημένη έπρεπε να δείχνω μπροστά στις κάμερες μετά το ατύχημα, άλλο τόσο χαρούμενη ήμουν μέσα μου που δεν θα με κυνηγούσε ποτέ ξανά. Πως χάρηκα πολύ που ήμουν εγώ και η απιστία μου η αιτία να τρακάρει. Και πως λυπήθηκα πραγματικά που βρέθηκε τώρα και πάλι στο δρόμο μου. Αυτά ακριβώς θα του έλεγα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Έχεις σκεφτεί πως... μπορεί να υπάρχει κάποιος λόγος που συνήλθε;

ΙΩΑΝΝΑ: Τι θες να πεις τώρα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θέλεις να τον κάνεις να επανορθώσει ε;

ΙΩΑΝΝΑ: Ανοησίες!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σβήστηκαν όλα απ' τη μνήμη του. Ίσως να υπάρχει κάποιος λόγος για αυτό.

ΙΩΑΝΝΑ: Μα έτσι συμβαίνει πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις. Τι θες να αποδείξεις; Πως έχει μια δεύτερη ευκαιρία; Θα τον περάσεις κι από Καθαρτήριο δηλαδή; Ή μήπως θα του δώσεις και συγχωροχάρτι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ίσως ο ίδιος να μπορέσει να συγχωρέσει τον εαυτό του και μετά/

ΙΩΑΝΝΑ: Εγώ πάντως δεν πρόκειται να τον συγχωρήσω ποτέ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Το λιοντάρι... Είδα την αγωνία στα μάτια του όταν με ρωτούσε για τη φωτογραφία με το νεκρό λιοντάρι. Δεν μπορούσε, δεν ήθελε να πιστέψει ότι αυτός το σκότωσε. Έτσι, χωρίς κανένα λόγο, απλά γιατί μπορούσε να το κάνει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παναγιώτη, για να συγχωρέσει τον εαυτό του πρέπει πρώτα να τα θυμηθεί όλα. Κι αν τα θυμηθεί, ίσως το θηρίο που κοιμάται μέσα του ξυπνήσει και τότε οι βρυχηθμοί θα πνίξουν κάθε ωραία κουβέντα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπορεί να 'ναι κι έτσι. Αλλά καμιά φορά, όταν... όταν με κοιτάζει μ' αυτό το τόσο αθώο και ήρεμο βλέμμα θυμάμαι εκείνη την οργισμένη φωνή και μου φαίνεται τόσο ξένη πια... Σαν να μη βγήκε ποτέ απ' αυτά τα χείλη.

ΙΩΑΝΝΑ: Εγώ τη θυμάμαι πολύ καλά εκείνη τη φωνή. Και αυτά τα χείλη. Και αυτά τα χέρια. *(Τραβάει την μπλούζα της λίγο κάτω απ' τον λαιμό της αποκαλύπτοντας την ουλή στον ώμο της.)* Και δεν θα τα αφήσω να με ξαναγγίξουν ποτέ. Δεν μπορείς να εξημερώσεις το λιοντάρι. Κανένα ωραίο κλουβί δεν μπορεί να το κάνει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μάλιστα. Πέθανε λοιπόν για σένα σ' εκείνο το τροχαίο στην Βουλιαγμένη.

ΙΩΑΝΝΑ: Όπως πέθανα κι εγώ για αυτόν σ' εκείνο το τροχαίο στο Λονδίνο.

Η Ιωάννα γεμίζει το ποτήρι της και πίνει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κι εσύ; Είσαι ακόμα μαζί μου σ' αυτό;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αν με θέλεις ακόμα μαζί σου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ακόμα κι αν το θηρίο ξυπνήσει και χυμήξει πάνω μου;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τότε θα πρέπει πρώτα να περάσει πάνω από μένα.

(Ο Παναγιώτης τον τραβάει και τον φιλάει. Σκοτάδι.)

ΣΚΗΝΗ 7

Σπίτι Παναγιώτη

(Ο Αλέξανδρος διαβάζει ένα βιβλίο όταν ο Παναγιώτης μπαίνει στο σπίτι και κάνει σήμα στον Αντώνη να τον ακολουθήσει.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Καλησπέρα μπαμπά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλησπέρα! Άργησες σήμερα! Κάνατε πιο πολλές πρόβες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, είχαμε πιο πολλή δουλειά σήμερα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α, ωραία! Ποιός είναι ο κύριος;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Από 'δω ο Αντώνης. Συνάδελφος και φίλος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Απλώνοντας το χέρι του.)* Γεια σας! Τι κάνετε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γεια σας! Νομίζω ότι κάπου σας έχω ξαναδεί!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι μπαμπά, δεν έχετε γνωριστεί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι! Τώρα θυμήθηκα! Εσείς ήσασταν σε κείνη τη φωτογραφία μαζί με τον Αλέξανδρο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποια φωτογραφία;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εννοεί το ταξίδι. Έλα, κάθισε.

Ο Παναγιώτης και ο Αντώνης κάθονται δίπλα δίπλα στον καναπέ, απέναντι απ' την πολυθρόνα όπου κάθεται ο Αλέξανδρος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πώς ήταν η μέρα σου σήμερα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά... Είστε χρόνια φίλοι με τον Παναγιώτη;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, αρκετά. Δεν είχα προλάβει να σας γνωρίσω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μάλιστα! Παναγιώτη, γιατί δεν είπες και στην κοπέλα σου να έρθει να την γνωρίσω;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Άκου μπαμπά... Πρέπει να το συζητήσουμε αυτό...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι έπαθες; Σε βλέπω κάπως /

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Έχεις φάει καθόλου; Να σου φτιάξω κάτι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, καλά είμαι. Δεν πεινάω. Λοιπόν, θα έρθει κι η κοπέλα σου τελικά;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι μπαμπά, δεν θα έρθει... Τα πράγματα μεταξύ μας δεν πήγαιναν και πολύ καλά τελευταία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ας πούμε πως... δεν νιώθαμε πια όπως πρώτα και αποφασίσαμε από κοινού να χωρίσουμε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δηλαδή δεν την αγαπάς τώρα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι μπαμπά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α κρίμα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Συμβαίνουν αυτά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, αλλά όχι όταν ένας άντρας και μια γυναίκα αγαπιούνται πραγματικά, έτσι δεν είναι; Εγώ με την Ιωάννα, την γυναίκα μου, είμαστε είκοσι επτά χρόνια παντρεμένοι ξέρετε και εξακολουθώ να την αγαπάω όπως κι εκείνη εμένα. Έτσι δεν είναι Παναγιώτη;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, έτσι είναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οπότε, νομίζω πως δεν την αγαπούσες πραγματικά, αλλά ούτε κι εκείνη εσένα. *(Γυρνά στον Αντώνη.)* Εσείς τι πιστεύετε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Συμφωνώ μαζί σας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Άκου μπαμπά, υπάρχουν κάποια πράγματα που θα ήθελα να συζητήσουμε και θέλω να με ακούσεις προσεκτικά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πρώτη φορά σε βλέπω τόσο σοβαρό! Να σε ρωτήσω όμως πρώτα κάτι εγώ; *(Πιάνει ζαφνικά ένα περιοδικό στα χέρια του και το ξεφυλλίζει.)* Είδα εδώ μια φωτογραφία της Ιωάννας που λέει ότι είναι έξω από ένα σούπερ μάρκετ, εδώ στην Αθήνα. *(Του δείχνει το περιοδικό.)* Να, λέει ότι η Ιωάννα είναι στο Χαλάνδρι. Και εγώ ρώτησα τη θυρωρό πού ακριβώς είναι το Χαλάνδρι στην Αγγλία κι αυτή γέλασε και μου είπε ότι το Χαλάνδρι είναι εδώ στην Αθήνα. Είναι εδώ Παναγιώτη; Γύρισε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπαμπά, σου είπα να μη διαβάζεις αυτά τα πράγματα. Αυτοί οι άνθρωποι είναι κακοί κι εσύ δεν πρέπει να πιστεύεις τίποτα απ' όσα λένε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μήπως γύρισε και δεν θέλει να με δει; Μήπως... μήπως χωρίσαμε κι εμείς;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι ρε μπαμπά, απλά... Απλά πέρασε καιρός από τότε και νιώθει κάπως... Πρέπει να καταλάβεις ότι αυτό που συνέβη με σένα ήταν κάτι που δεν περιμέναμε και /

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί δεν μου είπες ότι είναι εδώ; Δεν θέλει να με δει;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ηρέμησε μπαμπά. Θα σε δει... Θα σε δει σύντομα.

Ο Αλέξανδρος απλώνει το χέρι του και πιάνει ένα κινητό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να την πάρουμε τηλέφωνο! Θέλω να της μιλήσω!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπαμπά, δεν είναι η κατάλληλη ώρα για να μιλήσετε. Όταν είναι έτοιμη θα σε πάρει εκείνη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θέλει να μου μιλήσει, έτσι δεν είναι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπαμπά, δώστης λίγο χρόνο και θα μιλήσει εκείνη μαζί σου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παναγιώτη...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Αντώνη, σε παρακαλώ... Μπορώ να το διαχειριστώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: *(Γυρνώντας στον Αντώνη.)* Αλήθεια, εσείς γιατί ήρθατε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κάλεσα τον Αντώνη γιατί ήθελα να τον γνωρίσεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, αλλά τώρα μιλάμε για οικογενειακά μας θέματα και /

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπαμπά άκου, ο Αντώνης είναι κάτι παραπάνω από φίλος μου. *(Πιάνει το χέρι του Αντώνη.)* Είμαστε μαζί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι... τι εννοείς; Γιατί χωρίσατε με την κοπέλα σου;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν υπήρχε καμιά κοπέλα. Στο είπα γιατί... γιατί ένιωσα πως δεν θα ήσουν έτοιμος να ακούσεις την αλήθεια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν σε καταλαβαίνω. Τι πάει να πει δεν υπήρχε καμιά κοπέλα; Και γιατί έπιασες το χέρι αυτού του άντρα; *(Τα φώτα χαμηλώνουν και ο Αλέξανδρος σηκώνεται αργά απ' τη θέση του.)* Όχι, όχι, αυτό δε γίνεται!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Γίνεται μπαμπά, απλώς δεν είναι κάτι που θα το έβλεπες στα σήριαλ.

Ο Αλέξανδρος τους κοιτά για λίγο αποσβολωμένος κι έπειτα απλώνει το χέρι του δείχνοντάς τον Παναγιώτη με επικριτικό ύφος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι! Όχι! Αυτό είναι λάθος! Αυτό είναι... είναι άθλιο! Αηδιαστικό! Φρικαλέο! Ντροπή σου! Φύγε! Φύγετε! Χαθείτε αμέσως από μπροστά μου! Είστε... είστε άρρωστοι!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Αντώνη, άφησέ μας μόνους.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είσαι σίγουρος;

Ο Παναγιώτης γνέφει καταφατικά κι ο Αντώνης σηκώνεται και προχωρά διστακτικά προς τα έξω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι άθλια φάρσα είναι αυτή, μου λες;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δεν είναι φάρσα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τότε κάποιο λάθος έχει γίνει σίγουρα. Εσύ... εσύ δεν μπορεί να είσαι... Εσύ σίγουρα δεν είσαι γιος μου! Είσαι ένα τίποτα! Ένα σκουπίδι είσαι! Με άλλον σ' έκανε αυτή η σκρόφα, η βρωμιάρα! Άξιζε και με το παραπάνω κάθε χαστούκι που έτρωγε!

Ο Αλέξανδρος προσπαθεί να ρίξει χαστούκι στον Παναγιώτη κι εκείνος του κατεβάζει το χέρι και τον σπρώχνει προς τα πίσω. Ο Αλέξανδρος πέφτει κάτω, αρχίζει να βαριανασαίνει και πιάνει την καρδιά του. Ο Παναγιώτης τρέχει από πάνω του και ψηλαφίζει τον σφυγμό του, ενώ ο Αντώνης παρακολουθεί αποσβολωμένος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Όχι που να πάρει!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είναι καλά;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πάρε τηλέφωνο το νοσοκομείο!

(Σκοτάδι.)

ΣΚΗΝΗ 8

Νοσοκομείο-Μπαρ

(Στη μία πλευρά της σκηνής ένα έντονο λευκό φως φωτίζει τον Αλέξανδρο που είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα και κοιτάζει ακίνητος κάπου χαμηλά. Έπειτα, σηκώνει το κεφάλι του, παρατηρεί το σκοτάδι τριγύρω του και ανοιγοκλείνει απεγνωσμένα τα χείλη του βγάζοντας πνιχτές άναρθρες κραυγές. Σκοτάδι.)

(Στην άλλη πλευρά της σκηνής, ένα κίτρινο φως πέφτει πάνω στον Παναγιώτη, τον Αντώνη και την Ιωάννα που κάθονται στον πάγκο του μπαρ και πίνουν.)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αυτό ήταν λοιπόν. Για μια στιγμή μόνο... Για μια στιγμή θυμήθηκε ποιος ήταν και η ίδια του η καρδιά δεν μπόρεσε να το αντέξει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κάποια στιγμή το πίστεψα... Πίστεψα πραγματικά ότι μπορούσε να γίνει κάποιος άλλος. Ότι μπορούσε να κοιτάξει τον εαυτό του στα μάτια και να τον συγχωρέσει.

ΙΩΑΝΝΑ: Ήθελες να κάνεις το κοιμισμένο liontάρι να τρίβεται πάνω σου και να σε γλύφει σαν άκακο κουταβάκι. Εκείνος, όμως, προσπαθούσε απλά να θυμηθεί τη γεύση της σάρκας σου. Τώρα επέστρεψε εκεί που ανήκει. Μέσα στο κλουβί.

(Σκοτάδι. Το έντονο λευκό φως ξαναπέφτει πάνω στον Αλέξανδρο που ανοιγοκλείνει και πάλι τα χείλη του βγάζοντας άναρθρες κραυγές κι έπειτα μένει ακίνητος κοιτώντας το πάτωμα.)

ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ: *(Με ηχώ, ενώ εκείνος παραμένει βουβός.)* Σας παρακαλώ, μη μ' αφήνετε πάλι εδώ μέσα! Δεν αντέχω άλλο αυτό το άθλιο κελί! Ελάτε πίσω, σας παρακαλώ! Ελάτε να με πάρετε από 'δω μέσα! Δεν μπορώ... Δεν μπορώ να πληγώσω κανέναν πια. *(Το φως αρχίζει σιγά σιγά να σβήνει.)* Σας παρακαλώ, συ... συ... συγχωρέστε με!

(Σκοτάδι.)

ΤΕΛΟΣ

Η ΛΥΚΟΠΑΓΙΔΑ

Πρόσωπα

(Όλοι μεταξύ 35 και 40 ετών)

Αντρέας

Σοφία

Δέσποινα

Μιχάλης

Εντίν

Κομπάρσος

Χώροι

Σπίτι Αντρέα-Σοφίας

Σκηνή θεάτρου

Περιγραφή

Ένας ηθοποιός προοδευτικών αντιλήψεων ετοιμάζεται να υποδυθεί ένα πυρηνάρχη μιας ακροδεξιάς οργάνωσης σε ένα καταγγελτικό για τον ρατσισμό και την ξενοφοβία θεατρικό έργο. Ξαφνικά, ενώ εκείνος βρίσκεται σε πρόβα, μια ομάδα ξένων κουκουλοφόρων εισβάλλει στο σπίτι του και ληστεύει και βιάζει τη γυναίκα του. Έκτοτε, ο ρόλος του αρχίζει σιγά σιγά να τον καταλαμβάνει.

ΣΚΗΝΗ 1

Σκηνή θεάτρου

(Ένας εύσωμος φαλακρός άνδρας - Αντρέας - ντυμένος με μαύρη αθλητική περιβολή, κάθεται άνετα σ' ένα παγκάκι και καπνίζει κοιτώντας πότε πότε το κινητό του. Μετά από λίγο, εμφανίζεται δίπλα του ένας μελαψός πωλητής - Εντίν - κρατώντας διάφορα μικροαντικείμενα και ο Αντρέας τον κοιτά αυστηρά. Ο Εντίν επιχειρεί να του δείξει κάποια από τα πράγματα του κι ο Αντρέας σηκώνεται απ' το παγκάκι.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι θες ρε; Τι 'ναι αυτά τα σκατά που κουβαλάς;

(Ο Εντίν κάνει δυο βήματα πίσω δείχνοντας τρομαγμένος.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δε μου λες... Επειδή, δηλαδή, σούφρωσες ό,τι σαβούρα βρήκες από 'κανα κωφάλαλο και βούτηξες λουλούδια απ' τα νεκροταφεία πρέπει να σε πληρώσω κι από πάνω, ρε; *(Πιο δυνατά και χειρονομώντας απειλητικά.)* Αυτά τα λουλούδια θα μπορούσαν να 'ναι απ' τον τάφο του πατέρα μου, ρε! Τ' ακούς;

(Ο Εντίν οπισθοχωρεί και απομακρύνεται βιαστικά. Ο Αντρέας συνεχίζει να κοιτάζει όρθιος προς το μέρος του.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ήρθα 'γω να κλέψω τον τάφο του πατέρα σου ρε μαλακισμένο;

(Ο Αντρέας κάθεται στο παγκάκι, πετάει το αποσίγαρο και το λιώνει νευρικά με το πόδι. Δίπλα του εμφανίζεται, τότε, ένας λεπτοκαμωμένος, κοντοκουρεμένος άντρας με λιγότερο casual περιβολή - Μιχάλης.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι έγινε ρε μαλάκα; Γιατί τόσα νεύρα πρωί πρωί; Κάνεις προθέρμανση για το αυριανό ντέρμπι...;

(Ο Μιχάλης κάθεται δίπλα του και βάζει ένα τσιγάρο στο στόμα του. Ο Αντρέας τον κοιτά αυστηρά.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχεις φωτιά;

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Του δίνει φωτιά.)* Πρώτον, άργησες ένα γαμημένο τέταρτο...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σόρρυ ρε μάγκα, αλλά ξέρεις... Μας έχει σπάσει ο άλλος τ' αρχίδια να μαζεύουμε κλήσεις μπας και τσιμπήσει καμιά προαγωγή τώρα με τις κρίσεις, να πούμε και /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Και δεύτερον, πού το είδες το ντέρμπι αφού θα τους ξεκωλιάσουμε πατόκορφα...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αυτό να λέγεται!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Λοιπόν, για λέγε... Πού και πότε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κατά τις 11.30 θα σκάσουν μύτη στα Προπύλαια. Θα μαζευτούν πιο πολλοί αυτή τη φορά.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πόσοι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι να σου πω... Λένε για πάνω από τρία χιλιάρικα!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι, μαλακίες... Η πορεία;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Η συνηθισμένη. Ντάξει, το σχέδιο είναι άμα προχωρήσουν προς τα πάνω, Μεσογείων και πέρα, ορμάμε και τους κόβουμε.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Κι άμα πάνε, δηλαδή, απ' την αντίθετη τους κοιτάτε και μαλακιζόσαστε σαν την άλλη φορά...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έλα ρε μάγκα... Αφού τα ξέρεις, τι να λέμε τώρα... Έχουνε χεστεί πάνω τους στη κυβέρνηση μετά τα τελευταία με τα δακρυγόνα στους συνταξιούχους, να πούμε. Ε κι ύστερα, τα ξέρεις τα παπαγαλάκια... Η αστυνομία τα 'κανε πλακάκια, ίδιο μαγαζί και τα ρέστα...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Κατάλαβα μαλάκες... Πάλι μόνοι μας πρέπει να βγούμε μπροστά...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σε μένα το λες μωρέ... Να σου πω... Ο δικός μου θα είναι οκεί τελικά;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι ρε, τα 'παμε! Τι ανησυχείς; Αφού έχει εγγυηθεί ο μεγάλος.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είναι και γαμώ τα παιδιά ρε πούστη μου! Δύσκολα βρίσκεις έναν τέτοιο. Άμα τα τσουτσέκια τον σουτάρουνε σαν τον Σπύρο...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Χαλάρωσε ρε μαλάκα... Ό,τι κάνανε κάνανε. Τι στον πούτσο... Τη μισή αστυνομία θα διώξουνε; Ο μεγάλος μίλησε. Άμα αγαπάτε τα παιδάκια σας, μην πειράξετε ούτε τσουλούφι δικού μας. Έτσι τους είπε. Σταράτα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ω, έλα ρε φίλε!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Το 'χουν πάρει το μήνυμα. Για αυτό μην κωλώνεις. Λοιπόν, λέω στους δικούς μου να είναι έτοιμοι δώδεκα παρά στη Μπενάκη και με ενημερώνεις, οκεί;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι ρε, έγινε. Απλά, ξέρεις... Να 'μαι σε φάση να μιλήσω πρώτα. Μην καρφωθούμε κιόλας...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι και πρόσεχε μαλάκα από που θα πάρεις, ε... Τελευταία, ακούω, σας χώνουνε κοριούς και στις κωλοτρυπίδες...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σιγά ρε μαλάκα, πού είμαστε, να πούμε... Εγώ, βέβαια, καλού κακού... *(Βγάζει απ' την τσέπη του ένα παλιό κινητό τηλέφωνο και του το δείχνει.)*

ΑΝΤΡΕΑΣ: Γαμάτο! Από Πακιστανό το τσίμπησες;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Απ' αυτόν που γαμάει την αδερφούλα σου...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τη μανούλα σου ρε πούστη!

(Ο Μιχάλης πετάει το τσιγάρο του, σηκώνεται απ' το παγκάκι, κάνει νεύμα χαιρετισμού και απομακρύνεται. Ο Αντρέας βγάζει το κινητό του, πληκτρολογεί και το ακουμπά στ' αυτό του.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Εγώ είμαι. Όλα οκέι.

(Βάζει το κινητό στην τσέπη του και σηκώνεται απ' το παγκάκι. Ένας μελαμψός μετανάστης περνάει από μπροστά του μιλώντας στο κινητό- Σωτήρης. Ο Αντρέας τον κοιτά με μίσος, πετά κάτω το αποτσίγαρο και το πατά νευρικά. Ύστερα, βγάζει την τεχνητή κοιλιά του και την ψεύτικη καράφλα απ' το κεφάλι του φανερώνοντας τα μακριά μαλλιά του. Στη σκηνή μπαίνουν ο Μιχάλης, ο Σωτήρης και η Δέσποινα.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πως το βλέπετε; Δέσποινα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Νομίζω ότι πάει καλά ως τώρα. Ας το ολοκληρώσουμε μια φορά και το ξαναβλέπουμε συνολικά.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Οκέι, ναι, θα το δούμε. Εντίν τι λες;

ΕΝΤΙΝ: Κοίτα, σε γενικές γραμμές, καλό μου φάνηκε. Απλά, πιστεύω ότι θα μπορούσαμε να βελτιώσουμε λίγο την κινησιολογία. Αλλά, αυτό το βλέπουμε σε δεύτερο χρόνο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Οκέι, συμφωνώ κι εγώ.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ωραία. Οπότε, πάμε επόμενη σκηνή σπίτι!

(Οι υπόλοιποι γνέφουν καταφατικά και τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ 2

Σπίτι Αντρέα-Σοφίας

(Τα φώτα ανάβουν. Η Σοφία κάθεται κουλουριασμένη στη γωνία του καναπέ και καπνίζει χαζεύοντας την κλειστή τηλεόραση. Δείχνει απαθής και ανέκφραστη.

Ο Αντρέας μπαίνει στο σπίτι χωρίς αρχικά να την κοιτάξει και αφήνει το παλτό του στον καλόγερο. Η Σοφία δείχνει να μην τον έχει προσέξει. Ο Αντρέας την κοιτάζει με έκπληξη.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Σοφία! Τι κάνεις εκεί; Καπνίζεις;

ΣΟΦΙΑ: *(Σπεύδει να σβήσει το τσιγάρο στο τασάκι.)* Ναι, δεν ξέρω... Κάτι μ' έπιασε ξαφνικά και...

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Την πλησιάζει και κάθεται δίπλα της.)* Εντάξει, δεν έγινε κάτι. Απλά είχα να σε δω απ' τη σχολή να καπνίζεις.

ΣΟΦΙΑ: Ναι... Έτσι μου 'ρθε. Είδα το πακέτο και...

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Της χαϊδεύει τα μαλλιά και της σηκώνει το κεφάλι υποχρεώνοντας την να τον κοιτάξει.)* Όλα καλά;

ΣΟΦΙΑ: Ναι, καλά... Απλά, είμαι λίγο κουρασμένη.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πολυ δουλειά, ε;

ΣΟΦΙΑ: Ναι, έπρεπε να πεταχτώ και σε 'κεινη την εταιρεία στην Ελευσίνα που τους κρατάω τα βιβλία και... Τέλος πάντων, πως πάνε οι πρόβες;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Καλά... Νομίζω καλά, σε πρώτη φάση. Έχουμε αρχίσει να βρίσκουμε ρυθμό. Αυτός ο Εντίν, ο Σύριος που έφερε ο Μιχάλης, φαίνεται καλή περίπτωση.

Μένει χρόνια εδώ, μιλάει πολύ καλά ελληνικά. Απ' ότι κατάλαβα, αυτός κι ο

Μιχάλης, ξέρεις... *(Χαμογελάει.)*

(Η Σοφία ξεροβήχει δυνατά και παρατεταμένα.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι έπαθες τώρα; *(Της χτυπά ελαφρά την πλάτη.)* Έλα, καλά είσαι;

ΣΟΦΙΑ: Καλά είμαι.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι σ' έπιασε ρε παιδί μου τώρα; Πόσο έχεις καπνίσει, μου λες;

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει, καλά είμαι.

(Η Σοφία σταματά να βήχει και κάνει να ανάψει κι άλλο τσιγάρο. Ο Αντρέας της τραβά το πακέτο απ' το χέρι.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έλα τώρα, αρκετά! Δεν είσαι συνηθισμένη.

(Η Σοφία του αρπάζει το πακέτο δείχνοντας θυμωμένη.)

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει είμαι!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Σοφία! Έγινε κάτι;

ΣΟΦΙΑ: Όχι, απλά... σε περίμενα μετά τη δουλειά. Περίμενα να έρθεις.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Με περιμένεις; Κάτσε ρε Σοφία... Δεν είπαμε χθες ότι θα 'χουμε πρόβες μέχρι αργά;

ΣΟΦΙΑ: Ναι, συγγνώμη. Έχεις δίκιο. Μου το 'χες πει.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πρέπει να ξεκουραστείς. Δουλεύεις πολύ τελευταία. *(Την φιλάει στο μέτωπο και σηκώνεται.)* Θα παραγγείλω φαγητό. Θέλεις τίποτα;

ΣΟΦΙΑ: Δεν έχω όρεξη.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έχεις φάει;

ΣΟΦΙΑ: Όχι, νόμιζα ότι θα ερχόσουν και...

(Η Σοφία αρχίζει να ξεροβήχει δυνατά κι ο Αντρέας την πλησιάζει.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έλα Σοφία! Αρκετά με το τσιγάρο, δε νομίζεις;

(Κάνει να πάρει το πακέτο και το σταχτοδοχείο, αλλά η Σοφία προλαβαίνει να τα αρπάξει και σηκώνεται βιαστικά από τη θέση της. Αμέσως μετά, τον κοιτά πλαγίως και αφήνει το σταχτοδοχείο και το πακέτο στο τραπέζι μπροστά του. Ο Αντρέας της κρατά τον καρπό.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μη μου πεις ότι ζηλεύεις πάλι τη Δέσποινα...

ΣΟΦΙΑ: *(Τραβιέται απότομα.)* Πού κολλάει αυτό τώρα; Σου είπα. Απλά είμαι κουρασμένη. Πάω να ξαπλώσω.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Από τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Είμαι πολύ κουρασμένη.

(Απομακρύνεται χωρίς να τον κοιτάξει.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Οκέι... Εγώ θα παραγγείλω και θα κάτσω λίγο...

(Την παρατηρεί να απομακρύνεται δείχνοντας αμήχανος. Έπειτα κάθεται, κοιτά το τασάκι και σβήνει ένα αποτσίγαρο. Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ 3

Σκηνή θεάτρου

(Η Δέσποινα είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι και μιλά χαμηλόφωνα στο κινητό. Στην είσοδο του δωματίου εμφανίζεται ο Αντρέας, με την περιβολή της πρώτης σκηνής.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Χριστίνα! Χριστίνα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι θες; *(Κρατώντας κολλημένο το κινητό στο αυτί της.)* Τίποτα, ο αδερφός μου...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έλα λίγο έξω. Θέλω να σου μιλήσω.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Μιλώ τώρα!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μιλάς αργότερα! Είναι επείγον. Χριστίνα είπα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Καλά έρχομαι τώρα! Έλα, τίποτα μωρέ ο αδερφός μου γκαρίζει πάλι... Και για πες λοιπόν... Σου ζήτησε να βγείτε;

(Ο Αντρέας ορμάει και της τραβάει το κινητό από το χέρι.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι κάνεις ρε! Πώς την είδες τώρα δηλαδή και...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πού ήσουνα χθες επτά με εννιά τ' απόγευμα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Βασικά, με ποιον ήσουνα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι λες τώρα ρε Μπάμπη; Και τι ζόρι τραβάς δηλαδή με ποιον ήμουνα;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Σας είδανε Χριστίνα! *(Την πλησιάζει και της κρατά το κεφάλι φωνάζοντας στο αυτί της.)* Σας πήραν πρέφα Χριστινάκι!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: *(Τραβιέται πίσω.)* Παράτα με, ρε Μπάμπη! Δε φταίω εγώ! Αυτός ήρθε και μου κόλλαγε!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ήρθε από μόνος του, ε...; Βρήκε αυτό το μυγόχεσμα τ' αρχίδια και στην έπεσε...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Υπάρχουν και κάποιοι που δε ζητιανεύουν γκόμενες απ' την αδερφή τους ξέρεις...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Λοιπόν, του το λες εσύ ή του το σφυράμε εμείς;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Να του πω τι;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έτσι μπράβο! Αυτό λέω κι εγώ. Καλύτερα να του το πεις εσύ. Κι αυτός το ίδιο θα προτιμούσε, πίστεψε με...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Να του πω τι;

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Την αρπάζει απ' τα μαλλιά.)* Καταλαβαίνεις τη θέση μου ρε

μαλακισμένο ή κοιμάσαι όρθια; Νομίζεις ότι μπορείς να κάνεις ότι σου καυλώσει; Τράβα πηδήξου μ' όποιον θέλεις, αλλά, όχι μ' αυτά τα μυγοχέσματα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: *(Τραβιέται πίσω.)* Άντε και...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πρόσεχε Χριστίνα! Πέθανε ο γέρος κι έχεις ξεσαλώσει τελείως... Εγώ δεν είμαι μαμά όμως! Εγώ δεν είμαι μανούλα Χριστινάκι! Μη σε ξαναπιάσω με τον μαυροτσούκαλο! Τ' ακούς; Και να ντύνεσαι καλύτερα!

(Ο Αντρέας προχωρά προς τα έξω και η Δέσποινα σηκώνεται πάνω και σηκώνει επιδεικτικά την μπλούζα της. Αμέσως μετά, ο Αντρέας βγάζει την ψεύτικη καράφλα και την "κοιλιά". Μπαίνουν στη σκηνή ο Μιχάλης και ο Εντίν.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Ξύνοντας το κεφάλι του.)* Με πιάνει φαγούρα μ' αυτή τη μαλακία!

Λοιπόν, πώς το είδατε;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Εμένα πάντως με τρόμαξες σε μια φάση!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κι εμένα φίλε!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Εντίν;

ΕΝΤΙΝ: Κοίτα, γενικά καλό είναι. Απλά, επειδή το κείμενο έχει ήδη αρκετή ένταση, θα πρότεινα να το δοκιμάσουμε και σε πιο ήπιους τόνους να δούμε πως θα πάει.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Οκέι, ας το ξαναπάμε τώρα που το 'χουμε.

(Οι υπόλοιποι γνέφουν καταφατικά κι ο Αντρέας βάζει την κοιλιά και την καράφλα. Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ 4

Σπίτι Αντρέα-Σοφίας

(Ο Αντρέας και η Σοφία είναι καθισμένοι στο τραπέζι. Ο Αντρέας τρώει με όρεξη, ενώ η Σοφία απλά σκαλίζει το φαγητό της.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν σ' αρέσει;

ΣΟΦΙΑ: Τι;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Το φαγητό δεν σ' αρέσει;

ΣΟΦΙΑ: Καλό είναι.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τότε γιατί δεν τρως; Δεν πεινάς;

ΣΟΦΙΑ: Όχι ιδιαίτερα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έφαγες στο γραφείο;

ΣΟΦΙΑ: Ναι, κάτι τσίμπησα. *(Αφήνει απότομα το πιρούνι και φέρνει ένα ποτήρι νερό κοντά στο στόμα της)* Πώς πάνε οι πρόβες;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Καλά πάνε. Τώρα που το λες, θυμήθηκα αυτό που μου 'χες πει στην αρχή, όταν το 'χες διαβάσει. Που σου 'χε φανεί ο κεντρικός χαρακτήρας υπερβολικά κακός, με κίνδυνο να βγει γκροτέσκος. Το θυμάσαι;

ΣΟΦΙΑ: *(Αφήνει απότομα το ποτήρι κάτω)* Όχι, δεν... δεν το θυμάμαι.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι, ότι σου φάνηκε πιο καταγγελτικό απ' ότι πρέπει, ας πούμε.

ΣΟΦΙΑ: Δεν το θυμάμαι, έχει περάσει καιρός.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι, 'ντάξει, δεν πειράζει. Μην σε πρήζω με τα δικά μου. Εξάλλου, αφού ακολουθούμε ήδη αυτή τη γραμμή, καλύτερα να μην το αλλάξουμε τώρα. Να σου πω... Κανονίσαμε με τα παιδιά να βγούμε αύριο στο γνωστό. Έτσι, χαλαρά ξέρεις... Θα φέρουν κι αυτοί τους δικούς τους... Τι λες;

ΣΟΦΙΑ: Δεν ξέρω... Δεν έχω και πολλή διάθεση για έξω τώρα τελευταία.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έλα ρε παιδί μου, έχουμε κλειστεί πολύ. Έχω μπλέξει κι εγώ με τις πρόβες. Έχεις κι πιεστεί κι εσύ με τη δουλειά. Καλό θα μας κάνει.

ΣΟΦΙΑ: Δεν ξέρω Αντρέα. Δεν έχω πολλή διάθεση... Εσύ πήγαινε. Δεν θέλω να σας το χαλάσω.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν θέλεις αλλά...

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη.

(Η Σοφία αρχίζει να σιγοκλαίει κι ο Αντρέας την πλησιάζει ξαφνιασμένος και την αγκαλιάζει.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι έγινε τώρα; Τι έπαθες;

ΣΟΦΙΑ: Τίποτα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Της σηκώνει το κεφάλι υποχρεώνοντας την να τον κοιτάξει.)* Σοφία! Τι έχεις; Έγινε κάτι στη δουλειά;

ΣΟΦΙΑ: Δεν πήγα... Δεν πήγα σήμερα στη δουλειά.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι έγινε; Σε απέλυσαν;

ΣΟΦΙΑ: *(Χαμηλώνει το κεφάλι της και τραβιέται προς τα πίσω.)* Πάω να κάνω ένα μπάνιο.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πάλι; Όταν ήρθα δεν έβγαινες απ' το μπάνιο; Και χθες, στο κρεβάτι... Όταν σε αγκάλιασα πετάχτηκες πάνω, έτρεξες στο μπάνιο κι έμεινες εκεί κάνα σαραντάλεπτο. Τώρα τι; Πάλι περίοδο έχεις;

ΣΟΦΙΑ: *(Αρχίζει να κλαίει.)* Χθες... χθες σε περίμενα, αλλά... αλλά, δε φταίω εγώ, συγγνώμη, δεν...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Σοφία! Σοφία! Κοίταξε με! Τι έγινε χθες;

ΣΟΦΙΑ: Δεν... δεν ξέρω γιατί... γιατί... Δεν... δεν ξέρω, γιατί... Γιατί... γιατί έπρεπε να συμβεί αυτό σ' εμένα;

(Πέφτει στην αγκαλιά του κλαίγοντας κι αυτός της χαϊδεύει αμήχανος τα μαλλιά.)

ΣΚΗΝΗ 5

Σκηνή θεάτρου

(Ο Εντίν με τον Μιχάλη κάθονται σε μια γωνιά και συζητούν καπνίζοντας. Η Δέσποινα έχει το κινητό στο αυτί της.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι έγινε ρε Δέσποινα; Δεν απαντάει πάλι;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Όχι. Κάτι θα του ‘τυχε.

ΕΝΤΙΝ: Τι να κάνουμε τώρα; Να τον περιμένουμε ή να προβάρουμε τίποτα μεταξύ μας;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Ας περιμένουμε κάνα πεντάλεπτο κι αν δεν έρθει...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Περίεργο πάντως... Δεν έχει ξαναργήσει.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Κάτι έκτακτο θα του ‘τυχε, δεν μπορεί... Αυτός πάντα ειδοποιεί. Είναι πολύ τυπικός σ’ αυτά.

ΕΝΤΙΝ: *(Ανασηκώνοντας τους ώμους του.)* Εσείς τον ξέρετε καλύτερα...

(Ο Αντρέας καταφθάνει λαχανιάζοντας.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Γεια σας παιδιά, σόρρυ για την καθυστέρηση!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Όλα καλά;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι, ναι, όλα καλά. Απλά έφαγε σκόλωμα τ’ αμάξι μωρέ... Είχε κολλήσει η μίζα κι έτρεχα. Δεν είχα και κάρτα να σας πάρω...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Δεν πειράζει. Δεν έχουμε αρχίσει ακόμα, σε περιμέναμε.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Οκέι, έτοιμος είμαι ‘γω. Βάζω τα προπς και ξεκινάμε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ωραία, θέλετε να ξαναπάτε μία τη σκηνή με τη Δέσποινα πρώτα;

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Βάζοντας την κοιλιά και την καράφλα.)* Ναι, πάμε μία αυτή και συνεχίζουμε με τη σκηνή του καφέ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Οκέι.

(Η Δέσποινα παίρνει θέση ζαπλώνοντας στο κρεβάτι με το κινητό στο αυτί και κάνει ότι μιλάει, ενώ ο Αντρέας στέκεται στην είσοδο του δωματίου.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Χριστίνα! *(Πιο δυνατά.)* Χριστίνα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι θες; *(Κρατώντας κολλημένο το κινητό στο αυτί της.)* Τίποτα, ο αδερφός μου...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έλα λίγο έξω. Θέλω να σου μιλήσω.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Μιλάω τώρα!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μιλάς αργότερα! Είναι επείγον. Χριστίνα είπα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Καλά έρχομαι τώρα! Έλα, τίποτα μωρέ ο αδερφός μου γκαρίζει πάλι...

Και για πες λοιπόν... Σου ζήτησε να βγείτε;

(Ο Αντρέας ορμάει και της τραβάει το κινητό από το χέρι.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι κάνεις ρε! Πώς την είδες τώρα δηλαδή και...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πού ήσουνα χθες επτά με εννιά τ' απόγευμα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι;

(Ο Αντρέας ετοιμάζεται να μιλήσει και ξαφνικά σκύβει και πιάνει το μέτωπό του.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι έγινε; Θεε κείμενο να κάνεις ένα refresh;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Όχι, όχι, 'νταξει, τα θυμάμαι τα λόγια. Πάμε πάλι όπως είμαστε.

(Παίρνουν και πάλι τις αρχικές τους θέσεις.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Χριστίνα! Χριστίνα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι θεε; *(Κρατώντας κολλημένο το κινητό στο αυτί της.)* Τίποτα, ο αδερφός μου...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έλα λίγο έξω. Θέλω να σου μιλήσω.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Μιλώ τώρα!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μιλάς αργότερα! Είναι επείγον. Χριστίνα είπα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Καλά έρχομαι τώρα! Έλα, τίποτα μωρέ ο αδερφός μου γκαρίζει πάλι...

Και για πες λοιπόν... Σου ζήτησε να βγείτε;

(Ο Αντρέας ορμάει και της τραβάει το κινητό από το χέρι.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι κάνεις ρε! Πώς την είδες τώρα δηλαδή και...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πού ήσουνα χθες επτά με εννιά τ' απόγευμα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Βασικά, με ποιον ήσουνα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι λες τώρα ρε Μπάμπη; Και τι ζόρι τραβάς δηλαδή με ποιον ήμουνα;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Σας είδανε Χριστίνα! *(Την πλησιάζει και της κρατά το κεφάλι φωνάζοντας στο αυτί της.)* Σας πήραν πρέφα Χριστινάκι!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: *(Τραβιέται πίσω.)* Παράτα με, ρε Μπάμπη! Δε φταίω εγώ! Αυτός ήρθε και μου κόλλαγε!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ήρθε από μόνος του, ε...; Βρήκε αυτό το μυγόχεσμα τα...

(Στέκεται και πάλι ακίνητος πιάνοντας το μέτωπό του.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Αντρέα; Τι έπαθες; Είσαι καλά; Έχεις πονοκέφαλο;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Όχι καλά είμαι, απλά...

(Ο Αντρέας κάθεται σε μια γωνιά δείχνοντας σκεπτικός.).

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Θέλεις να πάω να σου πάρω κάτι απ' το φαρμακείο;

ΑΝΤΡΕΑΣ: (Παίρνει μια βαθιά ανάσα και σηκώνεται.). Σόρρυ παιδιά, δεν... δεν θα μπορέσω σήμερα. Αισθάνομαι κάπως... Καλύτερα να φύγω. Σόρρυ που σας καθυστέρησα.

(Η Δέσποινα, ο Μιχάλης κι ο Εντίν κοιτιούνται αμήχανοι).

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Εντάξει, δεν πειράζει. Πήγαινε σπίτι να ξεκουραστείς και τα λέμε. Εμείς θα συνεχίσουμε με τα δικά μας. Αν είσαι καλύτερα, το βράδυ πέρνα απ' το μπαρ.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μπα, σόρρυ, είχα υποσχεθεί στη Σοφία ότι θα βγαίναμε μαζί και...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Α οκεί... Οπότε τα λέμε από Δευτέρα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έγινε παιδιά. Τα λέμε!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Γεια σου Αντρέα!

(Χαιρετιούνται με νεύματα και φεύγει βιαστικά.).

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είναι άρρωστος;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Δεν ξέρω, δεν μου είπε κάτι. Μπορεί να έχει τίποτα προβλήματα στο σπίτι.

Η γυναίκα του, ξέρεις, είναι λίγο με τις ώρες της και...

ΕΝΤΙΝ: Καλά, δεν μπορούσε να πάρει ένα τηλέφωνο να ξέρουμε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τέλος πάντων, πάμε εμείς να κάνουμε τα δικά μας;

(Ο Εντίν με τη Δέσποινα γνέφουν καταφατικά.).

ΣΚΗΝΗ 6

Σπίτι Αντρέα-Σοφίας

(Ο Αντρέας και η Σοφία είναι καθισμένοι στον καναπέ και χαζεύουν τηλεόραση. Ο Αντρέας γυρνά ξαφνικά και την κοιτάζει επίμονα.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πεινάς καθόλου; Θέλεις να παραγγείλω τίποτα;

ΣΟΦΙΑ: Όχι, ευχαριστώ, δεν πεινάω.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πρέπει να τρως όμως. Θες να σου φτιάξω κάνα τοστ;

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει είμαι. Αν πεινάσω θα φτιάξω κάτι μόνη μου.

(Παραμένουν για λίγο βουβοί κι έπειτα ο Αντρέας τρίβει νευρικά το μέτωπό του και σφίγγει χτυπά τα δάχτυλά του στο μπράτσο του καναπέ.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Εντάξει, όλα εντάξει είναι. Οι εξετάσεις είναι καλές, οπότε... *(Γυρνά και την κοιτάζει.)* Αλλά, έπρεπε να μου το πεις ρε γαμώτο! Έπρεπε να μου το πεις απ' την αρχή!

(Η Σοφία σκύβει το κεφάλι βαριανασαίνοντας.)

ΣΟΦΙΑ: Δεν θέλω να το συζητήσουμε άλλο.

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Της κρατά τα χέρια.)* Σοφία, πρέπει να προσπαθήσεις! Πρέπει να προσπαθήσεις να θυμηθείς κάτι... Κάποια λεπτομέρεια που...

ΣΟΦΙΑ: *(Δυνατά.)* Αντρέα! *(Πιο σιγά.)* Έχει κανένα νόημα τώρα;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Εσύ τι λες ρε Σοφία; Αυτά τα καθίκια κυκλοφορούν ακόμα εκεί έξω ελεύθερα! Και μπορεί τώρα, αυτήν ακριβώς τη στιγμή που μιλάμε, μια άλλη κοπέλα να /

ΣΟΦΙΑ: Σταμάτα! Σταμάτα! Άκου! *(Ακουμπά τα χέρια της στα μάγουλα του.)*

Θυμάσαι για εκείνο το όνειρο με τους λύκους που μου είχες πει ότι έβλεπες μικρός; Ε; Θυμάσαι; Που λίγο πριν ξυπνήσεις καταλάβαινες ότι είναι απλά ένα κακό όνειρο. Μπορούσες να το καταλάβεις όταν τους έβλεπες και δεν σε τρόμαζαν πια. Ένα κακό όνειρο μόνο. Ας πούμε ότι ήταν μόνο αυτό. Απλά ένα κακό όνειρο που τελείωσε και δεν μας τρομάζει πια.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Σοφία, ξέρουμε καλά ότι δεν ήταν απλά ένα κακό όνειρο. Πρέπει να προσπαθήσεις να θυμηθείς, σε παρακαλώ! Είπες ότι μίλησαν λίγο μεταξύ τους. Σε τι έμοιαζε η γλώσσα τους; Αλβανικά; Ρουμάνικα; Σοφία!

(Η Σοφία σηκώνεται απότομα και απομακρύνεται, ενώ ο Αντρέας την κοιτάζει κι έπειτα κοπανά το χέρι του στο μπράτσο του καναπέ. Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ 7

Σκηνή θεάτρου

(Ο Αντρέας και ο Μιχάλης καπνίζουν καθισμένοι σ' ένα παγκάκι. Ο Μιχάλης με διαφορετική περιβολή απ' αυτή στη σκηνή 1 και ψεύτικη καράφλα.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρε μαλάκα, σίγουρα από 'δω θα περάσει αυτός;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι να σου ρε Μπάμπη... Τον έχω σταμπάρει καιρό τώρα. *(Βγάζει το κινητό του και το κοιτάζει.)* Κάθε μέρα, πέντε η ώρα από 'δω περνάει ο καριόλης.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πέντε η ώρα ε...; Τέτοια ώρα σχολάει απ' το μεροκάματο το πουλάκι μου... Και πού λες να εργάζεται ο κύριος...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ξέρω 'γω...; Ούτε σε φανάρια τον έχω δει, ούτε να πουλάει τίποτα παιχνιδάκια και μαλακίες...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ε, πού ξέρεις... Μπορεί 'ναι 'νταξει ο άνθρωπος και να τον έχουμε παρεξηγήσει... Κάνας γιατρός, δικηγόρος, ε...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καλό! Πακιστανός δικηγόρος! Να το πούμε στον μεγάλο να τον πάρει για καμιά δίκη να φανούμε και υπεράνω, να πούμε!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μαλακία το αστεϊάκι σου...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Οκέι... Πάντως, ρε Μπάμπη, δεν μπορώ να το χωνέψω ότι η αδερφή σου τον γουστάρει αυτόν, ας πούμε...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ποιον γουστάρει βρε παλιομαλάκα κι εσύ τώρα...; Για να μου σπάσει τ' αρχίδια το κάνει! Βέβαια, αυτή είπε ότι της ρίχτηκε πρώτος, αλλά εγώ δεν τρώω σανό...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και πώς σκατά της ρίχτηκε αυτός ο βρωμιάρης δηλαδή; Πού βρήκε τ' αρχίδια...;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έλα ντε... Αυτό της είπα κι εγώ. Και τι γυρνάει και μου λέει...;

Υπάρχουν ακόμα άντρες που την πέφτουνε και μόνοι τους και δεν περιμένουν να τους κάνει κονέ η αδερφή τους. Άκου 'δω.. Πολύ αέρα έχει πάρει η μικρή, αλλά θα της τα κόψω 'γώ αυτά...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Άκου 'δω ρε φίλε! Και να σου πω ρε Μπάμπη... Δηλαδή, τώρα ας πούμε, γενικά δε παίζει κάτι με τη Χριστίνα, ε; Θέλω να πω, είναι ελεύθερη...;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ξέρω 'γω...; Της είπα, τράβα πηδήξου μ' οποιον γουστάρεις. Αλλά, όχι μ' αυτά τα μυγοχέσματα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Α, άρα δεν παίζει κάτι άλλο δηλαδή;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Και τι ‘μαι ‘γω ρε μαλάκα; Κολλητή της;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι ρε φίλε, απλά... Αν μπορείς να της πεις... ξέρεις, κάτι για μένα...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πάλι τα ίδια θα λέμε ρε; Καλά, για προξενήτρα σου μοιάζω ρε πούστη μου;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι ρε συ, δε λέω αυτό... Απλά...

(Εμφανίζεται ένας μετανάστης- Εντίν- και προχωρά προς το μέρος τους. Ο Αντρέας καρφώνει το βλέμμα του πάνω του και σηκώνει την παλάμη του κάνοντας στον Μιχάλη νόημα να σταματήσει.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αυτός δεν είναι ρε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, ναι! Αυτός είναι!

(Ο Αντρέας κάνει νόημα στον Μιχάλη να σηκωθούν. Προχωρούν και στέκονται μπροστά του.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ει φιλαράκι! Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;

ΕΝΤΙΝ: Τι τέλει;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έχω έρθει με τον κολλητό μου από επαρχία και θέλουμε... ξέρεις, να το γλεντήσουμε λίγο απόψε! Δε μου λες... Μπας και ξέρεις κανένα καλό μπουρδελάκι εδώ γύρω; Ντόπιος φαίνεσαι... Δε μπορεί... θα ξέρεις!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ντόπιος φαίνεσαι! Καλό!

ΕΝΤΙΝ: Εγκό ντεν ξέρει, σόρρυ. *(Ο Εντίν κάνει να φύγει κι ο Αντρέας του φράζει το δρόμο.)*

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ντεν ξέρει μπουρντελάκι; Κάτσε ρε φίλε... Κι εσύ πού γαμιάς δηλαδή, ε;

ΕΝΤΙΝ: Τι τέλει τώρα; Εγκό ντεν ξέρει, εγκό...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εγώ πάντως για πούστρα τον κόβω...

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Τον αρπάζει απ’ τον γιακά.)* Αυτός πούστρα; Τι λες ρε μαλάκα; Αυτός είναι γαμιάς πρώτης κλάσεως! Έτσι δεν είναι ρε;

ΕΝΤΙΝ: Τι τέλει; Άσε μι ήσυκο! Εγκό ντε ξέρει τίποτα, ντεν...

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Τον πρόχγει πάνω στο παγκάκι.)* Αφού ’σαι γαμιάς ρε, φαίνεσαι! Δε κωλώνεις ρε! Γαμιάς και δέρνεις εσύ! Γάμησες το μισό Πακιστάν, βαρέθηκες και λες δεν πετάγομαι και στην Ελλάδα να ξεσκίσω ‘κάνα μουνάκι κι εκεί!

ΕΝΤΙΝ: Άσε μι ήσυκο! Εγκό ντεν σε πειράζει... εγκό ντουλειά μου! Ντεν ξέρει μπουρντελάκι, ντεν ξέρει τέτοιο εγκό!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ντεν ξέρει τέτοιο, ρε μαλακα... Δε σου λέω εγώ ότι ‘ναι πούστρα;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι λέει αυτός αυτός ρε; Πούστρα είσαι;

ΕΝΤΙΝ: Όκι! Άσε μι! Εγκό όκι τέτοιο!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Για πούτσες έχεις βγει στη γύρα ρε; Πες ότι τις βρήκες ρε αρχίδι!
(*Ο Μιχάλης κρατάει τον Εντίν κι ο Αντρέας αρχίζει να τον χτυπάει δυνατά. Αμέσως μετά, ο Μιχάλης προσπαθεί να συγκρατήσει τον Αντρέα.*)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αντρέα! Αντρέα! Τι κάνεις ρε; Ηρέμησε! (*Ο Μιχάλης σπρώχνει τον Αντρέα.*).

ΕΝΤΙΝ: Πας καλά ρε; Με χτύπησες!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι κάνεις ρε μαλάκα Αντρέα; Τον χτύπησες στ' αλήθεια!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Συ... συγγνώμη. Δεν το ήθελα.
(*Η Δέσποινα εμφανίζεται κρατώντας μια κούπα καφέ.*).

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι έγινε ρε παιδιά; Τι φωνές είναι αυτές;

ΕΝΤΙΝ: (*Κοιτώντας τον Μιχάλη.*) Θα της το πεις ή να της το πω εγώ;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι έγινε ρε Μιχάλη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τίποτα μωρέ... Πάνω στην ένταση της στιγμής, ο Αντρέας ξέφυγε λίγο.

ΕΝΤΙΝ: Κόντεψε να με σαπίσει στο ξύλο! Αυτό έγινε!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Αντρέα, τι /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Συγγνώμη ρε παιδιά... Συγγνώμη. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε και...

ΕΝΤΙΝ: Συγγνώμη, αλλά αυτό είναι πολύ αντιεπαγγελματική συμπεριφορά.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Εντάξει, εντάξει. Ας ηρεμήσουμε λίγο. Κάντε ένα διάλειμμα και /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Συγγνώμη παιδιά, εγώ καλύτερα να φύγω.
(*Βγάζει την καράφλα και την κοιλιά και παίρνει το παλτό του.*).

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πού πας πάλι ρε Αντρέα;
(*Ο Αντρέας κάνει μερικά βήματα πιο πέρα κι η Δέσποινα τον πλησιάζει.*).

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Αντρέα, αν συμβαίνει κάτι σοβαρό μπορείς να μου το πεις.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Συγγνώμη παιδιά. Απλά θέλω λίγο να ξελαμπικάρω. Υπόσχομαι ότι από Δευτέρα θα είμαι εδώ κι όλα θα πάνε ρολόι. Σας το υπόσχομαι.

ΕΝΤΙΝ: Αυτό κάπου το έχω ξανακούσει...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ρε Αντρέα...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Συγγνώμη και πάλι.
(*Φεύγει βιαστικός. Η Δέσποινα τον παρατηρεί αμήχανη κι ο Μιχάλης με τον Εντίν συζητούν χαμηλόφωνα. Τα φώτα σβήνουν.*).

ΣΚΗΝΗ 8

Σπίτι Αντρέα-Σοφίας

(Ο Αντρέας και η Σοφία τρώνε στο τραπέζι. Η Σοφία τον παρατηρεί καθώς είναι σκυμμένος στο πιάτο του.)

ΣΟΦΙΑ: Σου αρέσει το φαγητό;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι;

ΣΟΦΙΑ: Καλό είναι το φαγητό;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι, ναι, μια χαρά. Δεν ήταν όμως ανάγκη να κουραστείς. Θα μπορούσαμε να παραγγείλουμε.

ΣΟΦΙΑ: Δεν κουράστηκα καθόλου. Μου αρέσει που ξανάρχισα να μαγειρεύω. Για πες εσύ, πώς πάνε οι πρόβες;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Καλά. Όλα καλά.

ΣΟΦΙΑ: Δεν το λες με πολύ ενθουσιασμό...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Και πώς πρέπει να το πω δηλαδή;

ΣΟΦΙΑ: Μήπως έχεις ακόμα αμφιβολίες για το έργο;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αμφιβολίες; Όχι, καλά πάμε. Εσύ; Όλα καλά στη δουλειά;

ΣΟΦΙΑ: Καλά, ναι. Να σου πω...Αν ξανακανονίσετε κάτι με τα παιδιά, θα έρθω.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Οκέι...

(Ο Αντρέας αφήνει απότομα τα μαχαιροπίρουνα και πιάνει το μέτωπο του.)

ΣΟΦΙΑ: Τι έπαθες;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τίποτα... Έχω παρατήσει τις πρόβες.

ΣΟΦΙΑ: Γιατι;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τα πράγματα δεν είναι όπως ήταν.

ΣΟΦΙΑ: Τι εννοείς; Τσακωθήκατε;

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Χτυπά το χέρι του στο τραπέζι.)* Μέχρι τότε θα υποκρινόμαστε πως δε συνέβη τίποτα;

ΣΟΦΙΑ: Σταμάτα Αντρέα!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μέχρι τότε, ε;

ΣΟΦΙΑ: Σταμάτα!

(Ο Αντρέας σηκώνεται και προχωρά προς τα έξω).

ΣΚΗΝΗ 9

Σκηνή θεάτρου

(Ο Μιχάλης, Ο Εντίν και η Δέσποινα συζητούν.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ωραία παιδιά. Αν είμαστε έτοιμοι πάμε να προβάrouμε τη σκηνή του πάρκου, οκεί;

ΕΝΤΙΝ: Οκεί, εγώ είμαι έτοιμος.

(Ο Αντρέας εμφανίζεται ξαφνικά στη σκηνή και τους κοιτά διερευνητικά.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Αντρέα!

(Οι υπόλοιποι γυρνούν και τον κοιτούν δείχνοντας αμήχανοι.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Γεια σας παιδιά. Ήρθα... Γύρισα... Είμαι μέσα.

ΕΝΤΙΝ: Είσαι μέσα... Αυτό ήρθες να μας πεις δηλαδή...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Εντίν, ας μην /

ΕΝΤΙΝ: Μετά απ' όλα αυτά, έρχεσαι απλά και μας λες ότι τελικά είσαι μέσα... Αυτό δηλαδή λέγεται επαγγελματισμός...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχει δίκιο Αντρέα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Εντάξει, συγνώμη. Έχετε δίκιο. Η συμπεριφορά μου δεν ήταν καθόλου επαγγελματική τον τελευταίο καιρό. Αλλά, συνέβησαν πράγματα που /

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εντάξει Αντρέα. Δεν χρειάζεται τώρα να...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ωραία, ακούστε... Τώρα είμαι έτοιμος. Σας το υπόσχομαι. Πάμε να το κάνουμε. Θα γίνει όπως πρέπει. Όπως το είχαμε φανταστεί.

(Οι υπόλοιποι κοιτιούνται μεταξύ τους δείχνοντας αμήχανοι.)

ΕΝΤΙΝ: Θα του το πει κανείς σας ή να του το πω εγώ;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι λες ρε Εντίν; Να μου πείτε τι, ρε παιδιά;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Άκου Αντρέα, γνωριζόμαστε χρόνια, είμαστε φίλοι, εγώ και η Δέσποινα ξέρουμε πόσο καλός είσαι και πόση δουλειά είχες ρίξει για αυτό που πάμε να κάνουμε, αλλά /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι 'ναι αυτά που μου λες τώρα ρε Μιχάλη; Δέσποινα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Αντρέα συγνώμη, αλλά... έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα, δεν /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι μου λέτε τώρα ρε παιδιά;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αναγκαστήκαμε να σε αντικαταστήσουμε. Κάναμε μερικές τροποποιήσεις στο έργο και ο Εντίν θα πάρει τον ρόλο σου. Ψάχνουμε κι έναν άλλο ηθοποιό για τους ρόλους του μετανάστη. Δυστυχώς, δεν μπορούσαμε να κάνουμε

αλλιώς. Οι πρόβες είχαν πάει αρκετά πίσω από τότε που έφυγες και /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι μου λέτε τώρα ρε γαμώτο; Σας είπα ότι θέλω μόνο λίγο χρόνο ρε παιδιά! Μόνο αυτό σας είπα!

ΕΝΤΙΝ: Δε γίνονται αυτά φίλε! Ή πάμε να κάνουμε μια σοβαρή δουλειά ή /

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Κάνει να ορμήξει πάνω του και τον συγκρατεί ο Μιχάλης.)* Δεν είμαι φίλος σου ρε! Τ' ακούς ρε μαλάκα; Δεν είμαι φίλος σου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ηρέμησε Αντρέα! Σε παρακαλώ!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ποιος το σκέφτηκε αυτό ε; *(Δείχνει τον Εντίν.)* Αυτός ο πούστης ή όλοι μαζί; Δέσποινα γιατί δε μιλάς;

ΕΝΤΙΝ: Το ποιος φέρεται πούστικα το είδαμε...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Εντίν, σε παρακαλώ!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πισώπλατα δηλαδή; Έτσι είστε ρε;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Θα σου το λέγαμε Αντρέα. Σύντομα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πισώπλατα! *(Πιο δυνατά.)* Πισώπλατα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα σου το λέγαμε, σήμερα, αύριο, ρε Αντρέα. Μας πρόλαβες.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Και θα παίζει αυτός δηλαδή τον... Πλάκα έχετε ρε μαλάκες!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αντρέα, καταλαβαίνω ότι σου ήρθε ξαφνικό, αλλά, τώρα πρέπει να φύγεις. Προσπάθησε να ηρεμήσεις και θα ξανα...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ωστέ έτσι Μιχαλάκη, ε; Μάλιστα... Σ' αρέσουν οι συριακές οι πούτσες τελικά... Καλά το 'χα καταλάβει μωρή παλιοπουστάρη!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Αντρέα, το παρατραβάς!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ή μήπως το 'χετε γυρίσει στην παρτούζα όλοι 'δω μέσα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(Τον πιάνει για μια στιγμή απ' τον γιακά κι έπειτα τον σπρώχνει.)* Αντρέα!

Μην το γαμάς! Μην το γαμάς τελείως! Ήσουν φάντασμα ρε! Το καταλαβαίνεις; Τρεις γαμημένες βδομάδες τώρα είσαι φάντασμα! Πατάς όποτε σου καπνίσει, δεν δίνεις λογαριασμό σε κανέναν... Μας έχεις όλους γραμμένους στα... Γαμώτο σου! Τι έπρεπε να κάνουμε δηλαδή...;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Δεν μιλιόσουν ρε Αντρέα... Αν συνέβη κάτι... Αν είχες κάποιο πρόβλημα, γιατί δεν μας /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν έχετε ιδέα ρε! Ιδέα δεν έχετε εσείς...

ΕΝΤΙΝ: Συγγνώμη, αλλά μήπως το παρατραβάμε λίγο; Εδώ δεν είναι group therapy...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ένας Σύριος *(Δείχνει τον Εντίν.)* κι ένας πούστης... *(Δείχνει τον*

Μιχάλη.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Αντρέα, καλύτερα να φύγεις!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Και ένα φίδι κολοβό *(Δείχνει την Δέσποινα.)* που μου το 'παιζε και φιλενάδα...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Αντρέα...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Εσύ το σκέφτηκες ε;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Λυπάμαι πραγματικά αλλά οι πρόβες είχαν πάει πολύ πίσω και δεν θα προλαβαίναμε να /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν μπόρεσες να το χωνέψεις ποτέ ότι δεν σε γουστάρω, έτσι; *(Την πλησιάζει απειλητικά και ο Μιχάλης πηγαίνει προς το μέρος τους.)* Εκατό φορές να είχα να διαλέξω, εκείνη θα διάλεγα ρε! Το κατάλαβες; Κι ο ρόλος δικός της θα ήτανε αν δεν τα 'χε παρατήσει! Ούτε το μισό της ταλέντο δεν έχεις ρε! Το κατάλαβες; *(Η Δέσποινα σκύβει το κεφάλι δείχνοντας έτοιμη να κλάψει κι ο Μιχάλης δείχνει στον Αντρέα την έξοδο.)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αντρέα είναι ώρα να φύγεις!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Λύκοι! Λύκοι! Λυκοφωλιά!

(Φεύγει βιαστικά. Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ 10

Σπίτι Αντρέα-Σοφίας

(Ο Αντρέας και η Σοφία κάθονται στον καναπέ και χαζεύουν τηλεόραση.).

ΣΟΦΙΑ: Αύριο είναι η πρεμιέρα, ε;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Και λοιπόν;

ΣΟΦΙΑ: Τίποτα, έτσι ρωτάω.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Άμα θες να πας, πήγαινε. Δεν πρόκειται να σ' εμποδίσω.

ΣΟΦΙΑ: Μήπως πρέπει να το ξανασκεφτείς λίγο; Τόσα χρόνια είστε φίλοι με τον Μιχάλη και τη Δέσποινα. Δεν είναι κρίμα να /

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αν θες να τους κάνεις παρέα, κάντους. Η Δέσποινα, ιδιαίτερα, σου 'χει μεγάλη αδυναμία ξέρεις...

ΣΟΦΙΑ: Αν προσπαθούσες λίγο να τους καταλάβεις...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μία φορά να πάρεις τη θέση μου, γαμώ το στανιό μου! Μία φορά!

ΣΟΦΙΑ: Ε, τώρα γίνεσαι παράλογος...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ακόμα και τότε ρε γαμώτη... Ακόμα και τότε πήγες να με κατηγορήσεις πως έγινε ό,τι έγινε επειδή δεν ήρθα να σε πάρω!

ΣΟΦΙΑ: Τώρα λες βλακειές και το ξέρεις.

(Ο Αντρέας αρπάζει νευρικά το τηλεκοντρόλ και κάνει ζάπινγκ. Το αφήνει σε ένα δελτίο ειδήσεων.).

ΣΟΦΙΑ: Γιατί το γύρισες; Το έβλεπα αυτό!

(Το ρεπορτάζ περιγράφει μια κλοπή τροφίμων από μια ομάδα Σύριων προσφύγων.).

ΣΟΦΙΑ: Αντρέα, γύρνα το στο σήριαλ!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δε χόρτασες να βλέπεις σαγλαμάρες; Ας δούμε επιτέλους και κάτι ενδιαφέρον!

ΣΟΦΙΑ: Αντρέα, σε παρακαλώ γύρνα το!

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Την πιάνει απ' τα μπράτσα κι αρχίζει να την ταρακουνάει.)* Δεν μου λες... Μήπως ήταν Σύριοι;

ΣΟΦΙΑ: Παράτα με ήσυχη! Δεν είσαι καθόλου καλά!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ε; Λέγε ρε! Τι σκατά ήτανε; Τι φοβάσαι; Σύριοι δεν ήταν τελικά, ε; Γιατί δεν μου το 'πες απ' την αρχή; Σε ρωτάω!

ΣΟΦΙΑ: Παράτα με ήσυχη! Σε παρακαλώ!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δε μου λες... Μήπως τελικά... Λέω, μήπως... δεν ήταν και τόσο κακό

όνειρο, ε;

ΣΟΦΙΑ: Τι λες ρε Αντρέα; Καταλαβαίνεις τι λες; Είσαι καθόλου καλά;

ΑΝΤΡΕΑΣ: *(Παίρνει κοροϊδευτική γκριμάτσα.)* Ας προσποιηθούμε ότι ήταν μόνο ένα κακό όνειρο κι ας το ξεχάσουμε.... Μήπως τελικά δεν ήταν και τόσο κακό όνειρο;

Αυτό λέω!

ΣΟΦΙΑ: Με αηδιάζεις!

(Η Σοφία τραβιέται απότομα και φεύγει βιαστικά. Ο Αντρέας καλύπτει το πρόσωπο του με τις παλάμες του κι έπειτα πετάγεται πάνω κι αρχίζει να κλωτσάει τον καναπέ ουρλιάζοντας.)

ΣΚΗΝΗ 11

Σκηνή θεάτρου

(Ο Εντίν και ο Μιχάλης καπνίζουν καθισμένοι σ' ένα παγκάκι.)

ΕΝΤΙΝ: Ρε μαλάκα, σίγουρα από 'δω θα περάσει αυτός;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι να σου πω ρε Μπάμπη... Τον έχω σταμπάρει καιρό τώρα. *(Βγάζει το κινητό του και το κοιτάζει.)* Κάθε μέρα, πέντε η ώρα από 'δω περνάει.

ΕΝΤΙΝ: Πέντε η ώρα ε...; Τέτοια ώρα σχολάει απ' το μεροκάματο το πουλάκι μου... Και πού λες να εργάζεται ο κύριος...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ξέρω 'γω...; Ούτε σε φανάρια τον έχω δει, ούτε να πουλάει τίποτα παιχνιδάκια και μαλακίες...

ΕΝΤΙΝ: Ε, πού ξέρεις... Μπορεί 'ναι 'νταξει ο άνθρωπος και να τον έχουμε παρεξηγήσει... Κάνας γιατρός, δικηγόρος, ε...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καλό! Πακιστανός δικηγόρος! Να το πούμε στον μεγάλο να τον πάρει για καμιά δίκη να φανούμε και υπεράνω, να πούμε!

ΕΝΤΙΝ: Μαλακία το αστεϊάκι σου...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Οκέυ... Πάντως, ρε Μπάμπη, δεν μπορώ να το χωνέψω ότι η αδερφή σου τον γουστάρει αυτόν, ας πούμε...

ΕΝΤΙΝ: Ποιον γουστάρει βρε παλιομαλάκα κι εσύ τώρα... Για να μου σπάσει τ' αρχίδια το κάνει! Βέβαια, αυτή είπε ότι της ρίχτηκε πρώτος, αλλά εγώ δεν τρώω σανό.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και πώς σκατά της ρίχτηκε ρίχτηκε αυτός ο βρωμιάρης; Καλά που βρήκε τ' αρχίδια...;

ΕΝΤΙΝ: Έλα ντε... Αυτό της είπα κι εγώ. Και τι γυρνάει και μου λέει...; Υπάρχουν ακόμα άντρες που την πέφτουνε και μόνοι τους και δεν περιμένουν να τους κάνει κονέ η αδερφή τους.. Άκου 'δω.. Πολύ αέρα έχει πάρει η μικρή, αλλά θα της τα κόψω εγώ αυτά...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Άκου 'δω ρε φίλε! Και να σου πω ρε Μπάμπη... Δηλαδή, τώρα ας πούμε, γενικά δε παίζει κάτι με τη Χριστίνα, ε; Θέλω να πω, είναι ελεύθερη...;

ΕΝΤΙΝ: Ξέρω 'γω...; Της είπα, τράβα πηδήξου μ' οποιον γουστάρεις. Αλλά, όχι μ' αυτά τα μυγοχέσματα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Α, άρα δεν παίζει κάτι άλλο δηλαδή;

ΕΝΤΙΝ: Και τι 'μαι 'γω ρε μαλάκα; Κολλητή της;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι ρε φίλε, απλά... Αν μπορείς να της πεις... ξέρεις, κάτι για μένα...

ΕΝΤΙΝ: Πάλι τα ίδια θα λέμε ρε; Καλά, για προξενήτρα σου μοιάζω ρε πούστη μου;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι ρε συ, δε λέω αυτό... Απλά...

(Εμφανίζεται ένας ηθοποιός ντυμένος μετανάστης και προχωρά προς το μέρος τους. Ο Εντίν καρφώνει το βλέμμα του πάνω του και σηκώνει την παλάμη του κάνοντας στον Μιχάλη νόημα να σταματήσει.)

ΕΝΤΙΝ: Αυτός δεν είναι ρε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, ναι! Αυτός είναι!

(Ο Εντίν κάνει νόημα στον Μιχάλη να σηκωθούν. Προχωρούν και στέκονται μπροστά του. Ο Αντρέας τότε ορμάει ξαφνικά πάνω στη σκηνή κι οι άλλοι τον κοιτούν έκπληκτοι.)

ΦΩΝΗ 1 ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ: Ποιος είναι πάλι αυτός;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Λύκοι! Αυτό είστε ρε! Λύκοι!

(Ο Αντρέας ορμάει πάνω στον Εντίν κι αρχίζει να τον χτυπάει. Ο Μιχάλης με τον άλλον προσπαθούν να τον συγκρατήσει.)

ΦΩΝΗ 2 ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ: Στυλ χάπενινγκ είναι αυτό τώρα;

ΦΩΝΗ 3 ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ: Καλά του κάνει πάντως! Ξύλο χρειάζονται αυτοί!

ΦΩΝΗ 4 ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ: Ναι, μας έσπασε τα νεύρα το φασιστόμουτρο!

ΦΩΝΗ 5 ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ: Ρε παιδιά, τι κάνουν αυτοί; Πραγματικό ξύλο παίζουν;
(Ο Μιχάλης με τον Εντίν και τον άλλον προσπαθούν να αποθήσουν εκτός σκηνής τον Αντρέα. Αυτός αρχίζει να γρυλίζει σαν λύκος κοιτώντας τους θεατές.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Λύκοι! Λύκοι! Έρχονται λύκοι ρε! Από Αφρική, από Ασία, λύκοι από παντού! Ξυπνάτε ρε! Ζωντανούς θα σας φάνε ρε!

ΦΩΝΗ 6 ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ: Αυτό τώρα είναι στο έργο;

ΦΩΝΗ 7 ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ: Ποιο έργο μωρέ; Δε βλέπεις; Ο άνθρωπος είναι τρελός!

ΦΩΝΗ 8 ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ: Βγάλτε τον έξω!

(Ο Μιχάλης, ο Εντίν κι ο άλλος βγάζουν έξω τον Αντρέα. Η Δέσποινα μπαίνει στη σκηνή κοιτώντας το κοινό.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Εεε... σας... σας ζητάμε ειλικρινά συγγνώμη. Θα σας παρακαλούσαμε, αν... αν έχετε την καλοσύνη, να κάνετε υπομονή να... για να... κάνουμε ένα ολιγόλεπτο διάλειμμα. Ευχαριστώ!

(Φεύγει βιαστικά απ' τη σκηνή. Τα φώτα σβήνουν.)

REMINGKTON SPORTSMAN

ΣΚΗΝΗ 1

ΕΣ. ΥΠΟΓΕΙΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ- ΜΕΡΑ

Μισοσκότεινο, σχεδόν άδειο δωμάτιο, που θυμίζει παλιό υπόγειο καταφύγιο, μ' ένα μικρό τραπέζι και δυο καρέκλες στο κέντρο. Στη μία καρέκλα κάθεται, δεμένος πισθάγκωνα, ένας λευκός νέος άνδρας που φορά μια πορτοκαλί στολή. Απέναντι του μια μακριά μαύρη κουρτίνα. Μετά από λίγο, ένας μελαψός γενειοφόρος μαυροντυμένος μεσήλικας εμφανίζεται και κάθεται δίπλα του φωτίζοντας τον με έναν φακό.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Καλημέρα Αμερικανέ! Θέλεις καφέ;

Με συγχωρείς, αλλά δεν έχουμε κάτι άλλο να σερβίρουμε. Μας έχουν τελειώσει τα κορν φλέικς και το φυστικοβούτυρο, βλέπεις...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Που είμαι; Ποιοι είστε; Τι θέλετε; Άκου, αν περιμένετε να βγάλετε λεφτά από μένα, κάνετε λάθος. Εγώ είμαι ένας απλός /

ΜΕΛΑΨΟΣ: Πολεμικός ανταποκριτής από το Κάνσας, με πατέρα πρώην οικοδόμο και μητέρα κομμώτρια. Το ξέρουμε Αμερικανέ! Θέλουμε να γνωρίζουμε καλά τους καλεσμένους μας πριν έρθουν στο φτωχικό μας.

Ο μελαψός βάζει τον φακό πιο κοντά στο πρόσωπο του αμερικανού κι εκείνος αποστρέφει το βλέμμα του.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Αφού λοιπόν με γνωρίζετε καλά, θα ξέρετε βέβαια πως η Πρεσβεία μας θα με αναζητήσει αν /

Ο μελαψός βάζει τον φακό κάτω από το πρόσωπο του.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Ξέρεις κάτι Αμερικανέ; Κατά βάθος, σας θαυμάζω εσάς. Έχετε πραγματική πίστη στους κυβερνήτες σας. Πιστεύετε ότι θα εξακολουθούσαν να νοιάζονται για σας ακόμα κι αν ήσασταν χαμένοι για καιρό κάτω από ένα υπόγειο λαγούμι στη μέση του πουθενά. Πραγματικά αξιοθαύμαστο!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Μια πολιτισμένη δημοκρατική χώρα νοιάζεται για τους πολίτες της.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Πολύ σωστά! Και καμιά φορά μπορεί να νοιάζεται το ίδιο και για τους πολίτες των άλλων απολίτιστων χωρών. Να νοιάζεται τόσο, ώστε να τους χαρίζει εκείνη τους κυβερνήτες που τους αξίζουν, έτσι δεν είναι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις από μένα.

Ο μελαψός αφήνει τον φακό στο τραπέζι, βγάζει ένα πακέτο τσιγάρα απ' την τσέπη του και ανάβει ένα.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Θέλεις ένα τσιγάρο; Έχουμε απ' τα δικά σας!

Ο μελαψός βάζει ένα στα χείλη του αμερικανού. Εκείνος το φτύνει και αποστρέφει το βλέμμα του.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Ευχαριστώ. Το έχω κόψει.

Ο μελαψός φωτίζει το πρόσωπο του αμερικανού.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Από τότε που γέννησε η γυναίκα σου, ε;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Τι σε νοιάζει εσένα;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Είστε πολιτισμένος λαός εσείς... Δεν καπνίζετε μπροστά στα παιδιά σας, ούτε τ' αφήνετε να πίνουν προτού ενηλικιωθούν. Δεν είστε σαν κι εμάς τους αγροίκους, που τους βάζουμε τα τουφέκια στα χέρια απ' τα δεκατέσσερα, έτσι δεν είναι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Για να το λες εσύ...

ΜΕΛΑΨΟΣ: Απλά, πότε πότε, τυχαίνει κανένας οργισμένος νέος αμερικανός να ορμάει με μια καραμπίνα στα χέρια και να τρώει καμιά εικοσαριά συμφοιτητές του... Συμβαίνουν αυτά, ε;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Μιλάς καλά αγγλικά. Πολύ καλύτερα από όλους όσους άκουσα εδώ πέρα.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Τα έμαθα κατευθείαν από την πηγή, βλέπεις...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Έχεις έρθει στα μέρη μας, λοιπόν...

ΜΕΛΑΨΟΣ: Ναι, είχα την τιμή να σπουδάσω για τρία χρόνια στα μέρη σας. Ωραία η Καλιφόρνια, έχεις πάει;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Δεν έτυχε.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Να πας! Ήλιος, θάλασσα, ωραίες γυναίκες... Λίγο ξεπεταγμένες, βέβαια, για τα γούστα μου... Αλλά καλά πέρασα.

Ο μελαψός φωτίζει το πρόσωπο του από κάτω.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Κρίμα που έπρεπε να φύγω βιαστικά όταν ένας απ' αυτούς τους οργισμένους νέους μπήκε μια ωραία μέρα στη σχολή κρατώντας μια καραμπίνα και φωνάζοντας: “Θάνατος στους μουσουλμάνους!”.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Δεν το είχα ακούσει αυτό.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Λογικό. Σκότωσε μόνο δύο, βλέπεις... Οι υπόλοιποι τη γλιτώσαμε με λίγες γρατζουνίτσες.

Ο μελαψός σηκώνει την μπλούζα του και φωτίζει ένα σημείο με μια μεγάλη πληγή στο πλευρό του.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Εξάλλου, εσύ θα ήσουν μικρός τότε.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Ναι, δεν θα είχαν ακόμα επισκεφτεί οι δικοί σας τους δίδυμους πύργους... Πάντως, για να έχεις σπουδάσει στην Καλιφόρνια, πρέπει να είσαι από καλή οικογένεια, ε;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Ναι, δεν έχω παράπονο. Ο πατέρας μου τα είχε καλά με την προηγούμενη ορτινάτζα σας εδώ πέρα κι έτσι είπε να με στείλει στα μέρη σας να γνωρίσω τον πολιτισμό σας.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Και τώρα; Τι λέει για σένα; Του έχεις μιλήσει καθόλου για την τωρινή σου απασχόληση;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Αν ζούσε, υποθέτω πως δεν θα ήταν τόσο περήφανος για μένα. Όπως θα είναι οι δικοί σου για σένα, ας πούμε.

Ο μελαψός φωτίζει το πρόσωπο του αμερικανού.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Που φροντίζεις να διαφωτίζεις, με κίνδυνο της ζωής σου, την κοινή γνώμη της πατρίδας σου για ό,τι κακό κάνουμε εμείς οι αγροίκοι εδώ πέρα, έτσι δεν είναι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: (Αποστρέφοντας το βλέμμα του.) Τι θέλεις από μένα, επιτέλους;

Ο μελαψός αφήνει τον φακό στο τραπέζι και βγάζει απ' την τσέπη του ένα κινητό τηλέφωνο.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Θα ήθελες να μιλήσεις στους δικούς σου; Στη γυναίκα σου; Στο παιδί σου; Ο γιος σου είναι δύομιση χρονών τώρα, έτσι δεν είναι; Μπορεί να σου μιλήσει λίγο. Αν σε ρωτήσει που είσαι, μπορείς να του πεις ότι κάνεις διάλειμμα απ' τη δουλειά κι έχετε πάει για εξερεύνηση σ' ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Μπάσταρδε! ΜΠΑΣΤΑΡΔΕ!

ΜΕΛΑΨΟΣ: Πήγαινα κι εγώ με τον γιο μου για εξερεύνηση σε τέτοια μέρη, ξέρεις, μέχρι τα έξι του χρόνια. Μέχρι, δηλαδή, να σκάσει μια χειροβομβίδα μπροστά στα μάτια του. Εγώ ξέρεις... Λίγες γρατζουνίτσες μόνο...

Ο μελαψός σηκώνει το μανίκι του και φωτίζει μια πληγή στο χέρι του.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Δε φταίω εγώ για όλα αυτά! ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ! ΔΕ ΦΤΑΙΩ ΕΓΩ!

ΜΕΛΑΨΟΣ: Φυσικά! Τι φταις εσύ για όλα αυτά; Εσύ απλά τη δουλειά σου κάνεις. Εντολές εκτελείς...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Αφου, λοιπόν, δε φταιω, άφησε με να /

ΜΕΛΑΨΟΣ: Δεν μου είπες... Θα ήθελες να μιλήσεις καθόλου με τους δικούς σου; Η γυναίκα σου μπορεί να ανησυχεί.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Τι σκατά θες από μένα, επιτέλους;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Δεν βλέπω ιδιαίτερη προθυμία να της μιλήσεις. Τι συμβαίνει; Δεν τα πάτε καλά τελευταία; Μήπως υπάρχει κάποιος άλλος στη μέση;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Άντε γαμήσου!

Ο μελαψός σβήνει το αποσιγάρο του, ανάβει άλλο και φωτίζει το πρόσωπό του από κάτω.

ΜΕΛΑΨΟΣ: *(Τραγουδώντας.)* American woman, stay away from me... Μπορείς να με πεις σοβινιστή, αλλά, δεν είναι λίγο ξεπεταγμένες οι δικές σας; Θέλει να σου πάρει το παιδί η σκύλα, έτσι δεν είναι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: ΆΝΤΕ ΓΑΜΗΣΟΥ! ΑΝ ΠΕΙΡΑΞΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥ ΘΑ /

ΜΕΛΑΨΟΣ: *(Φωτίζοντας το πρόσωπο του αμερικανού.)* ΣΙΓΟΥΡΑ, ΟΜΩΣ, ΘΑ ΦΤΑΙΕΙ ΚΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΘΙΚΙ, Ο ΜΕΓΑΛΟΔΙΚΗΓΟΡΟΣ, Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ, Ε; ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΣΕ ΗΘΕΛΕ ΓΙΑ ΓΑΜΠΡΟ ΤΟΥ, ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ;

Ο μελαψός βάζει το κινητό στην τσέπη του, σηκώνεται απ' τη θέση του και αρχίζει να βολτάρει στο δωμάτιο.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Δώσε μου να τους μιλήσω!

ΜΕΛΑΨΟΣ: Τι; Άλλαξες γνώμη;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Θέλεις χρήματα από τον πεθερό μου, αυτό δεν είναι; Αυτό δεν θέλεις;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Δεκάρα δεν δίνω για τον πεθερό σου. Απλά, όπως σου είπα, θέλω να γνωρίζω καλά τους καλεσμένους μου.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Είσαι άρρωστος! Δώσε μου να μιλήσω στη γυναίκα μου!

ΜΕΛΑΨΟΣ

Εντάξει λοιπόν. Αφού το θέλεις τόσο.

Ο μελαψός πλησιάζει τον αμερικανό και πληκτρολογεί ένα νούμερο στο κινητό.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: Ναι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Ρόουζ; Ρόουζ, ακούς; Εγώ είμαι!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: Ντέιβιντ; Εσύ είσαι; Δεν σ' ακούω κα /

Ο μελαψός κλείνει απότομα το κινητό και το βάζει στην τσέπη του.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Αυτό αρκεί προς το παρόν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΚΑΘΙΚΙ!

ΜΕΛΑΨΟΣ: Ηρέμησε! Πόλεμο έχουμε. Τι πιο φυσικό να σκεφτεί ότι κόπηκε ξαφνικά το σήμα; Απ' την άλλη, βέβαια, ίσως τώρα να περνάει απ' το μυαλό της ότι μπορεί να έφαγες καμιά αδέσποτη και /

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: ΑΝΤΕ ΓΑΜΗΣΟΥ!

ΜΕΛΑΨΟΣ: Ηρέμησε! Θα της ξαναμιλήσεις σύντομα. Μπορεί μάλιστα, τώρα που σε άκουσε, να ετοιμάζεται να φύγει απ' τον εραστή της. Κι έτσι θα μπορείτε μετά να τα πείτε πιο άνετα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Αν νομίζεις ότι μπορώ να πείσω τον πεθερό μου να /

ΜΕΛΑΨΟΣ: *(Φωτίζοντας τον αμερικανό.)* ΣΤΟ ΕΙΠΑ! ΔΕΚΑΡΑ ΔΕΝ ΔΙΝΩ ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ! Κάτι άλλο θα ήθελα τώρα από σένα τώρα.

Ο μελαψός πηγαίνει και τραβά την μαύρη κουρτίνα αποκαλύπτοντας μια κάμερα πάνω σ' ένα τρίποδο που σημαδεύει τον αμερικανό. Ρυθμίζει την κάμερα και τον κοιτάζει μέσα από τον φακό.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Τι 'ναι αυτό; Με βιντεοσκοπούσες τόση ώρα ρε κάθαρμα; Μήπως θέλεις να μιλήσω για την ευχάριστη διαμονή μου εδώ πέρα;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Γιατί όχι; Ο συνάδελφος σου, ο Πολ Ρούνι, είχε πει τα καλύτερα για μας. Πόσο ωραία του φερθήκαμε... Τι καλό φαγητό που του δίναμε... Απέκτησα νέους φίλους, έτσι είπε.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: *(Χαχανίζοντας)* Πίπες! Ούτε παιδί τριών χρονών δεν θα πίστευε τέτοια πράγματα!

ΜΕΛΑΨΟΣ: Αν, μάλιστα, πεις κι έναν καλό λόγο παραπάνω για μας... Για το πόσο γαμημένη, ηλίθια και άδικη είναι η εισβολή σας στην πατρίδα μας, ας πούμε, θα το εκτιμούσαμε δεόντως...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Αυτό λοιπόν ήθελες τόση ώρα; Για αυτό με βασάνιζες μ' όλες αυτές τις μαλακίες για μένα και τους δικούς μου;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Ναι, με συγχωρείς, ίσως να το παράκανα αυτή τη φορά. Αυτό, ξέρεις, μια υποχρέωση μου απέναντι στους αδερφούς μου. Προηγουμένως, όμως, έχω και μια άλλη, δική χάρη να σου ζητήσω.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Κατάλαβα... Πόσα θέλεις;

Ο μελαψός τον πλησιάζει και τον βουτάει απ' τον γιακά.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Μόνο τα λεφτά σκέφτεστε εσείς τελικά... Πιο εύκολο θα σου ερχόταν να ξεπουλούσες την πατρίδα σου απ' το να μου τα 'σκαγες, έτσι δεν είναι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: *(Κλαψουρίζοντας.)* ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΑΠΟ ΜΕΝΑ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ;

Ο μελαψός τον αφήνει, οπισθοχωρεί, παίρνει το κινητό, τον ξαναπλησιάζει και του το δίνει.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Μια μικρή χάρη μόνο, με το αζημίωτο. Πάρε τον πεθερό σου και πες του να είναι σε σαρανταπέντε λεπτά από τώρα στο τέταρτο αστυνομικό τμήμα της Φλόριντα. Έχεις τρακάρει μεθυσμένος κι έχεις στείλει δυο ηλικιωμένους στην εντατική. Είσαι σοκαρισμένος κι είναι ο μόνος που θέλεις να σε βοηθήσει. Ξέρεις, με συναίσθημα... Όπως τα λέτε στα ρεπορτάζ... Λίγο έξω απ' το τμήμα θα τον υποδεχτεί ένας δικός μας με μια ρέμινγκτον. Σπουδαία οπλοβιομηχανία η Ρέμινγκτον. Μ' αυτήν κατακτήσατε και την άγρια δύση, έτσι δεν είναι; Κρίμα που χρεοκόπησε...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Είσαι τελείως τρελός!

ΜΕΛΑΨΟΣ: *(Ξαναπαράζοντας τον πάλι απ' τον γιακά.)* Ίδιο μοντέλο μ' αυτό που κρατούσε εκείνος ο μπάσταρδος που σκότωσε τον αδερφό μου πριν δεκαπέντε χρόνια! Θυμάσαι; “ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΥΣ!”. Αυτός που ο αγαπημένος σου πεθερούλης είχε υπερασπιστεί στο δικαστήριο και την έβγαλε λάδι.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Άκου, εγώ δεν έχω καμία σχέση μ' όλα αυτά! Εγώ δεν /

ΜΕΛΑΨΟΣ: Τον αγαπάς τον πεθερούλη τελικά, ε; Για να δούμε όμως... Σε αγαπάει κι εκείνος το ίδιο...; Θα έδινε, άραγε, καμιά δεκάρα για σένα;

Ο μελαψός βγάζει ένα όπλο απ' την τσέπη του και τον σημαδεύει. Έπειτα, πληκτρολογεί έναν αριθμό στο κινητό και το πλησιάζει στα χείλη του αμερικανού.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: *(Κλαψουρίζοντας.)* Σε παρακαλώ! Λυπάμαι για ό,τι έγινε, αλλά εγώ δεν /

ΜΕΛΑΨΟΣ: Οδηγούσες μεθυσμένος κι έστειλες δυο γέρους στην εντατική.

ΦΩΝΗ ΠΕΘΕΡΟ: Εμπρός; Ναι; Ποιος είναι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Εεεε...εγώ...εγώ είμαι.

ΦΩΝΗ ΠΕΘΕΡΟΥ: Ντέιβιντ; Εσύ είσαι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Ναι. Ά...άκου Ρίτσαρντ, δεν έχουμε πολύ καιρό. Δεν... Δεν μπορώ να το κάνω!

ΦΩΝΗ ΠΕΘΕΡΟΥ: Ντέιβιντ! Τι συμβαίνει; Που είσαι; Ντέιβιντ, με ακούς;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: *(Κοιτώντας τον μελαψό.)* Δεν μπορώ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ!

ΜΕΛΑΨΟΣ: Τότε λύπαμαι.

Ο μελαψός τον πυροβολεί και ο Αμερικανός πέφτει στο πάτωμα. Ο μελαψός πλησιάζει το κινητό στα χείλη του.

ΜΕΛΑΨΟΣ: Όλα εντάξει. Αυτός ο μπάσταρδος δεν θα ξαναενοχλήσει την κόρη σου.

ΦΩΝΗ ΠΕΘΕΡΟΥ: Ωραία, δίνω τώρα τα μισά στον δικό σου, μου στέλνεις το βίντεο και παίρνεις και τα υπόλοιπα. Οκέι;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Οκέι. Και κάτι τελευταίο.

ΦΩΝΗ ΠΕΘΕΡΟΥ: Τι είναι;

ΜΕΛΑΨΟΣ: Νομίζω πως ο δικός μου είναι ακριβώς πίσω σου και θα ήθελε να σου πει κάτι.

ΦΩΝΗ ΠΕΘΕΡΟΥ: Τι... Τι κάνεις; ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ; ΑΣΕ ΚΑΤΩ ΤΟ ΟΠΛΟ! ΠΕΣ ΤΟΥ ΝΑ ΑΦΗΣΕΙ ΚΑΤΩ ΤΟ ΟΠΛΟ!

ΜΕΛΑΨΟΣ: ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΜΕΧΝΤΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΔΕΡΦΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΜΕΣΟΥΤ ΜΠΑΣΤΑΡΔΕ! ΠΕΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗ ΣΟΥ!

Ήχος πυροβολισμού ακούγεται απ' το ηχείο του κινητού. Ο μελαψός βάζει το κινητό στην τσέπη του, κλείνει την κάμερα, την βάζει στη θέση της και σέρνει προς τα έξω το σώμα του αμερικανού. Σκοτάδι.

ΠΡΟΛΟΓΗΣ

Πρόσωπα

Εντίν

Ιμπραχίμ

Λείλα

Χουσεΐν

Αμπντουλάχ

Γιούσρα

Πολ

Δύο μπράβοι

Χώροι

Μαιευτήριο

Πάρκο έξω απ' το μαιευτήριο

ΣΚΗΝΗ 1**Πάρκο**

Ο Εντίν βηματίζει μπροστά σ' ένα παγκάκι καπνίζοντας νευρικός. Μετά από λίγο, φτάνει δίπλα του ο Ιμπραχίμ κρατώντας μια μαύρη βαλίτσα.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Αδερφέ Εντίν!

Αγκαλιάζονται και του δίνει προσεχτικά τη βαλίτσα.

Δεν πιστεύω να φοβάσαι;

ΕΝΤΙΝ: Γιατί να φοβάμαι;

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Μπράβο, αυτό θέλω ν' ακούω. Λοιπόν, η είσοδος είναι καθαρή όπως είπαμε. Συμπεριφέρσου φυσιολογικά και μην κινήσεις υποψίες. Κάθεσαι και περιμένεις κλήση μου, εντάξει;

ΕΝΤΙΝ: Εντάξει.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Ο Αλλάχ είναι μεγάλος.

Αγκαλιάζονται κι ο Ιμπραχίμ φεύγει. Ο Εντίν κοιτά τη βαλίτσα και μετά το μαιευτήριο.

ΣΚΗΝΗ 2**Μαιευτήριο**

Η Λείλα κάθεται και περιμένει. Ο Εντίν μπαίνει στην αίθουσα και την κοιτάζει έκπληκτος.

ΛΕΙΛΑ: Εντίν!

ΕΝΤΙΝ: Λείλα!

Ασπάζονται και κάθεται δίπλα της βάζοντας τη βαλίτσα κάτω από τα πόδια του.

ΛΕΙΛΑ: Καλά είσαι;

ΕΝΤΙΝ: Καλά, εσύ;

ΛΕΙΛΑ: Όλα καλά. Τι κάνεις εδώ; Να υποθέσω πως περιμένεις κάποια ευχάριστα νέα;

ΕΝΤΙΝ: Όχι εγώ. Ένας ξάδερφος μου.

ΛΕΙΛΑ: Ποιος; Ο Μπάσαρ μήπως;

ΕΝΤΙΝ: Όχι, ένας απ' το χωριό. Δεν τον είχες γνωρίσει. Εσύ;

ΛΕΙΛΑ: Η αδερφή του άντρα μου περιμένει παιδί σε λίγες μέρες.

ΕΝΤΙΝ: Α, είσαι παντρεμένη.

ΛΕΙΛΑ: Ναι, τον άλλο μήνα κλείνουμε δύο χρόνια. Έχουμε κι ένα κοριτσάκι, εννιά μηνών.

ΕΝΤΙΝ: Μάλιστα. Πολύ ωραία.

ΛΕΙΛΑ: Εσύ;

ΕΝΤΙΝ: Εγώ τι; Α, όχι, όχι δεν έτυχε.

Βγάζει τον αναπτήρα του. Θέλει ένα τσιγάρο;

ΛΕΙΛΑ: Όχι ευχαριστώ. Νομίζω ότι απαγορεύεται εδώ.

ΕΝΤΙΝ: Συγγνώμη, τι λέω; Έχεις δίκιο.

ΛΕΙΛΑ: Το έχω κόψει όπως και να 'χει. Αφού πρώτα σε έκανα φανατικό καπνιστή, μετά το έκοψα.

ΕΝΤΙΝ: Δεν έχεις αλλάξει καθόλου πάντως.

ΛΕΙΛΑ: Ευχαριστώ, αλλά τα έχω πάρει τα κιλάκια μου μετά τη γέννα, το ξέρω. Εσύ; Με τι ασχολείσαι; Βλέπω κουστούμι, γραβάτα, ακριβή βαλίτσα...

ΕΝΤΙΝ: *(Σπρώχνει τη βαλίτσα πιο πίσω στα πόδια του.)* Σε μια εταιρία είμαι, σ' ένα δικηγορικό γραφείο.

ΛΕΙΛΑ: Α, πολύ ωραία. Χαίρομαι που δεν παράτησες τις σπουδές σου τότε.

Έμαθα για τους γονείς σου. Λυπάμαι πολύ.

ΕΝΤΙΝ: Ναι, ήταν δύσκολο.

ΛΕΙΛΑ: Σε σκεφτόμουν να ξέρεις. Αν δεν είχαμε χαθεί θα ερχόμουν να σε δω.

ΕΝΤΙΝ: *(Της πιάνει το χέρι.)* Σ' ευχαριστώ. Το εκτιμώ πολύ.

Ο Χουσεΐν, φορώντας στρατιωτική στολή εμφανίζεται στην είσοδο και τους κοιτά αψηφικά.

ΧΟΥΣΕΪΝ: Λέϊλα, είναι ώρα να ανεβούμε.

ΛΕΙΛΑ: Ναι Χουσεΐν, έρχομαι αμέσως. Συγγνώμη ο άντρας μου, πρέπει να φύγω.

Χάρηκα που σε είδα.

Ο Χουσεΐν βγαίνει έξω και η Λέϊλα σηκώνεται και προχωρά προς το μέρος του. Ο Εντίν την κρατά από τον καρπό.

ΕΝΤΙΝ: Λέϊλα, θα μείνεις για πολύ ώρα εδώ;

ΛΕΙΛΑ: Τι; Γιατί ρωτάς;

ΧΟΥΣΕΪΝ: *(Δυνατά)* Λέϊλα!

ΛΕΙΛΑ: Εντίν, πρέπει να φύγω τώρα, καταλαβαίνεις. Ελπίζω να τα ξαναπούμε, χάρηκα.

Ο Εντίν την παρακολουθεί να φεύγει βιαστικά κι έπειτα τραβά την βαλίτσα και ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του. Το κινητό του χτυπάει, το κοιτάζει χωρίς να απαντήσει και σηκώνεται ξαφνικά τρέχοντας προς τα έξω.

ΣΚΗΝΗ 3**ΠΑΡΚΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ**

Ο Εντίν κάθεται στο παγκάκι και καπνίζει δείχνοντας πολύ νευρικός. Εμφανίζεται μπροστά του ο Ιμπραχίμ.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Τι συμβαίνει Εντίν; Γιατί δεν είσαι στη θέση σου;

ΕΝΤΙΝ: Ιμπραχίμ, κάτι προέκυψε και θέλω να το συζητήσουμε.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Τι προέκυψε Εντίν; Καταλαβαίνεις ότι σε κάτι λιγότερο από μισή ώρα θα πρέπει να έχεις εκπληρώσει την αποστολή σου;

ΕΝΤΙΝ: Ιμπραχίμ, σε παρακαλώ άκουσε με για λίγο.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: *(Τον πιάνει απ' τον γιακά.)* Έχω εγγυηθεί για σένα Εντίν. Έχεις χρέος απέναντι στους αδερφούς σου, το καταλαβαίνεις; Το ξέρεις ότι πριν λίγο βομβάρδισαν ένα σχολείο στη Χάμα; Ξέχασες τι έκαναν στην οικογένεια σου; Πήγαινε μέσα να κάνεις αυτό που πρέπει Εντίν.

Ο Εντίν σκύβει το κεφάλι και γνέφει καταφατικά κι ο Ιμπραχίμ του αφήνει τον γιακά και κοιτά το ρολόι του.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Περιμένεις ειδοποίηση, εντάξει; Πήγαινε.

Ο Ιμπραχίμ τον χτυπά στην πλάτη, ο Εντίν γνέφει καταφατικά και προχωρά προς το μαιευτήριο.

ΣΚΗΝΗ 4**ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΥ**

ΛΕΙΛΑ: Χουσεΐν, σε παρακαλώ. Μην γίνουμε ρεζίλι και εδώ.

ΧΟΥΣΕΪΝ: Λέϊλα, σε ρωτάω κάτι και δεν παίρνω καμιά απάντηση. Ποιος ήταν αυτός ο άντρας και γιατί σου κρατούσε το χέρι;

Ο Εντίν εμφανίζεται στην είσοδο, κάνει ένα βήμα πίσω και στέκεται μισοκρυμμένος.

ΛΕΙΛΑ: Σου εξήγησα, ένας παλιός συμφοιτητής μου και τίποτα άλλο. Γιατί δεν θες να το καταλάβεις; Είχε μια δύσκολη στιγμή και απλά του συμπαραστάθηκα.

ΧΟΥΣΕΪΝ: Το λες χωρίς να με κοιτάζεις όμως.

ΛΕΙΛΑ: Σε κοιτάζω.

ΧΟΥΣΕΪΝ: Πες το μου.

ΛΕΙΛΑ: Τι να σου πω Χουσεΐν; Αφού ξέρεις ότι μόνο για σένα νοιάζομαι.

Τον χαιδεύει στο μέτωπο κι αυτός απομακρύνει το χέρι της.

ΧΟΥΣΕΪΝ: Πες μου ότι δεν θα τον ξαναδείς. Πες το μου.

ΛΕΙΛΑ: Ωραία, δεν θα τον ξαναδώ. Πάμε να φύγουμε τώρα;

ΧΟΥΣΕΪΝ: Εγώ θα πάω την αδερφή μου και τον γαμπρό μου στο σπίτι τους. Εσύ θα γυρίσεις με ταξί.

Της δίνει ένα χαρτονόμισμα, τον κοιτά και εκείνη το παίρνει απρόθυμα.

Θα είμαι σπίτι στις 3 ακριβώς.

Την κοιτά αυστηρά και φεύγει. Αμέσως μετά, μπαίνει ο Εντίν και στέκεται μπροστά της.

ΕΝΤΙΝ: Γιατί του είπες ψέματα; Δεν ήμασταν συμμαθητές. Εγώ ήμουν στη Νομική κι εσύ στη Φιλολογία.

ΛΕΙΛΑ: Εντίν, σε παρακαλώ.

ΕΝΤΙΝ: Πάντα σου άρεσαν αυτού οι σκληροί τύποι έτσι δεν είναι; Έχουν μια αρρενωπότητα, έναν άγριο ερωτισμό, δεν μπορείς να πεις... Θυμάμαι μου είχες πει πως στην αρχή σου φαινόμουν πολύ μαλθακός.

ΛΕΙΛΑ: Σε παρακαλώ Εντίν, δεν σε αφορά. Και ας αφήσουμε τα δικά μας. Έχουν περάσει χρόνια από τότε.

ΕΝΤΙΝ: Σωστά, ήμασταν άλλωστε παιδαρέλια τότε, έτσι δεν είναι; Πρέπει να 'χει λεφτά πάντως, ε; Αν πρόσεξα καλά, είναι Ταγματάρχης;

ΛΕΙΛΑ: Μιλάς εσύ Εντίν; Κοίτα πως είσαι ντυμένος. Ακριβό κουστούμι, γυαλισμένα παπούτσια...Μήπως μέσα σ' αυτή τη βαλίτσα θα 'χεις κάτι εκατομμύρια για καμιά μεγάλη τραπεζική συναλλαγή όπως βλέπουμε στις ταινίες;

Κρύβει τη βαλίτσα πίσω από την πλάτη του και κοιτά το ρολόι του.

ΛΕΙΛΑ: Πρέπει να φύγω τώρα. Με συγχωρείς.

Κάνει να βγει προς τα έξω και την συγκρατεί.

ΕΝΤΙΝ: Δεν έχεις ιδέα. Δεν έχεις ιδέα τι πέρασα όταν έφυγες. Κι όταν σκοτώθηκαν οι γονείς μου ήμουν μόνος μου Λεϊλα. Μ' άφησες μόνο μου.

ΛΕΙΛΑ: Εσύ μ' έκανες να φύγω Εντίν. Εγώ είχα κάνει σχέδια για μας. Αλλά εσύ φοβόσουν πάντα τους γονείς σου. Οι ευσεβείς γονείς σου να είχαν μια νύφη σαν κι εμένα, φαντάζεσαι...

ΕΝΤΙΝ: Δεν σου επιτρέπω να μιλάς για τους γονείς μου τώρα. Σεβάσου τη μνήμη τους.

ΛΕΙΛΑ: Με συγχωρείς. Όμως άσε με να φύγω. Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι.

ΕΝΤΙΝ: Όχι πριν σου πω κάτι τελευταίο.

ΛΕΙΛΑ: Άσε με να φύγω σε παρακαλώ.

Χτυπά το κινητό του ενώ προσπαθεί να τη συγκρατήσει. Το παίρνει απ' την τσέπη του κι εκείνη του ξεγλιστρά απ' τα χέρια και τρέχει προς τα έξω.

ΕΝΤΙΝ: Λεϊλα! Λεϊλα, περίμενε! Λεϊλα!

Τρέχει πίσω της, δεν την προλαβαίνει, επιστρέφει μέσα και σηκώνει το τηλέφωνο.

ΕΝΤΙΝ: Ναι; Ναι. Εντάξει.

Κοιτά το ρολόι του, κάθεται για λίγο σκυμμένος με τα χέρια στο πρόσωπο και ξαφνικά σηκώνεται και τρέχει προς τα έξω.

ΣΚΗΝΗ 5**Πάρκο**

Ο Εντίν μπαίνει τρέχοντας στο πάρκο, αφήνει τη βαλίτσα κάτω, κοιτά το ρολόι του και πληκτρολογεί έναν αριθμό στο κινητό του.

ΕΝΤΙΝ: Ναι; Αστυνομία; Ακούστε, δεν είναι φάρσα, υπάρχει βόμβα μέσα σε μαύρη βαλίτσα στο πάρκο απέναντι από το μαιευτήριο Ομάρ Αλ Σουντ που πρόκειται να εκραγεί σε κάτι λιγότερο από δέκα λεπτά.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: *(Φορώντας κουκούλα)* Τον σημαδεύει με όπλο και από πίσω του εμφανίζονται άλλοι δύο άντρες που επίσης φορούν κουκούλες και τον σημαδεύουν.

Εντίν! Εντίν! Τι κάνεις εκεί Εντίν; Ποιον πήρες τηλέφωνο;

ΕΝΤΙΝ: Κανέναν.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Είχα εγγυηθεί για σένα Εντίν.

Ο Εντίν αρχίζει να τρέξει.

ΕΝΤΙΝ ΣΤΑΜΑΤΑ.

Ο Ιμπραχίμ τον πυροβολεί κι ο Εντίν πέφτει κάτω κι αρχίζει να ψυχορραγεί.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Πάρτε τη βαλίτσα και πετάξτε την στον κάδο.

Ο ένας από τους δύο άντρες αρπάζει τη βαλίτσα και τρέχει προς τα έξω. Ο Ιμπραχίμ στέκεται πάνω απ' τον Εντίν, βγάζει την κουκούλα και του χαϊδεύει τα μαλλιά.

ΙΜΠΡΑΧΙΜ: Γιατί Εντίν; Εμείς ήμασταν τα αδέρφια σου. Γιατί; Ο Αλλάχ να σε συγχωρέσει.

Βάζει την κουκούλα και τον πυροβολεί εξ επαφής.

Εγώ σε συγχώρεσα.

Ακούγεται σειρήνα περιπολικού και τρέχει προς τα έξω. Σκοτάδι.

Ο ΛΕΚΕΣ

Ένας καλοντυμένος άντρας, γύρω στα 35, κάθεται στο γραφείο του και πληκτρολογεί στον υπολογιστή του. Τα υπόλοιπα γραφεία στο δωμάτιο είναι άδεια. Μετά από λίγο, μπαίνει στο γραφείο μια γυναίκα γύρω στα 55 κουβαλώντας μαζί της μια ηλεκτρική σκούπα.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Καλησπέρα! Ακόμα εδώ;

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Καλησπέρα. Ναι. Πολλή δουλειά και σήμερα.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Για τους άλλους, όμως, όχι και τόση πολλή, ε;

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ναι. Είμαι πλέον ο προϊστάμενος στο τμήμα.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Α ναι; Συγχαρητήρια!

Ο τριανταπεντάχρονος την κοιτά χαμογελώντας κι έπειτα γυρνά ξανά στην οθόνη.

Δεν το ήξερα. Δουλεύω μόνο μια βδομάδα εδώ βέβαια.

Η πενήνταπεντάχρονη κοιτά επίμονα τον τριανταπεντάχρονο καθώς εκείνος συνεχίζει να είναι προσηλωμένος στον υπολογιστή του.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Νόμιζα ότι δεν θα ήταν κανείς εδώ και ετοιμαζόμουν να βάλω σκούπα, αλλά, καλύτερα να μην ενοχλήσω τώρα.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ναι. Αν μπορείτε, λίγο αργότερα. Τώρα κάνω κάτι σημαντικό.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Εντάξει, θα μαζέψω μόνο τους κάδους τώρα.

Η πενήνταπεντάχρονη αφήνει τη σκούπα και αρχίζει να αδειάζει τους κάδους των υπόλοιπων γραφείων μέχρι να φτάσει δίπλα στο γραφείο του τριανταπεντάχρονου.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ο κάδος σας είναι πάντα ο πιο γεμάτος από χαρτιά. Των άλλων είναι γεμάτοι με τρόφιμα.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: *(Χαμογελώντας αμήχανα.)* Ναι. Δεν τρώω πολύ τελευταία.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Κακώς. Δουλεύεις... Δουλεύετε πολύ.

(Κοιτώντας την οθόνη.) Κέρδη και ζημιές από διάθεση μη κυκλοφορούντων στοιχείων... Συγγνώμη. Ενοχλώ τώρα.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Όχι... Δεν υπάρχει πρόβλημα.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Εντάξει, θα σε αφήσω να συνεχίσεις τη δουλειά σου. Άλλωστε και να 'θελα, που λέει ο λόγος, να σε βοηθήσω, εγώ δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' αυτά. Ένα δημοτικό έχω βγάλει στο Κερατσίνι, οπότε...

Η πενήνταπεντάχρονη αρχίζει να απομακρύνεται και ο τριανταπεντάχρονος την κοιτά με κάποιο ενδιαφέρον.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Έμένα κι εγώ στο Κερατσίνι μέχρι να πάω δημοτικό.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Μπορεί να είχαμε συναντηθεί κάπου.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ίσως. Ήμουν πολύ μικρός βέβαια.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ε, βέβαια. Που να με θυμάσαι εμένα τώρα... Και μετά; Φύγατε από 'κει;

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ναι. Μετακομίσαμε στην Κηφισιά. Ο πατέρας μου βρήκε καλύτερη δουλειά και...

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Και όλα θα ήταν καλύτερα εκεί.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ναι.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Εκεί μένεις ακόμα, ε;

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ναι, εκεί. Καμιά φορά κατεβαίνω στο πατρικό μου, αλλά, σπάνια.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Κεσαρείας 41. Στο έβδομο δημοτικό σχολείο Κερατσινίου.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Εκεί πηγαίνατε; Εκεί πήγαινα κι εγώ.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ναι... Δηλαδή, όχι... Εγώ πήγαινα στο δέκατο. Αλλά... Τέλος πάντων, σ' ενοχλώ κι έχεις πολλή δουλειά.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ακριβώς δίπλα στο δέκατο είναι και το πατρικό μου. Ίσως κάπου να είχαμε συναντηθεί. Μένετε κάπου εκεί κοντά;

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Όχι... Όχι... Έχω φύγει εδώ και χρόνια.

Ο τριανταπεντάχρονος γνέφει καταφατικά και ξαναγυρνά στην οθόνη του. Η πενήνταπεντάχρονη αρχίζει να απομακρύνεται και ξαφνικά γυρνά και κοιτά το μαύρο περιβραχιόνο στο μπράτσο του τριανταπεντάχρονου.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Συλλυπητήρια.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ορίστε; Α, ναι. Ευχαριστώ. Χάσαμε τη μητριά μου πριν δύο βδομάδες.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Οι νέοι σήμερα δεν συνηθίζουν να το φοράνε. Πρέπει να την αγαπούσες.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ναι. Κι εκείνη με είχε πραγματικά σαν κόρη της.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Σαν να έχασες τη μητέρα σου δηλαδή...

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ναι, βέβαια... τη μητέρα μου δεν την γνώρισα ποτέ. Αλλά... συγγνώμη, έχω πολλή δουλειά και... /

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ό,τι πέθανε; Αυτό σου είπε;

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Συγγνώμη, δεν σας καταλαβαίνω.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ή ό,τι απλά μια ωραία μέρα σηκώθηκε κι έφυγε; Έτσι σου είπε ο πατέρας σου;

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Γνωρίζετε τον πατέρα μου;

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Μπορεί να με γνωρίζει κι εκείνος. Να με γνωρίζει ακόμα. Θα μπορούσα να καθαρίζω και το δικό του γραφείο τώρα. Όπως καθάριζα τότε το... /

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Δουλεύατε για τον πατέρα μου;

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ό,τι απλά σηκώθηκα κι έφυγα; Αυτό σου είπε. Είμαι σίγουρη.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Δεν καταλαβαίνω. Ακούστε! Αν έχετε κάποια εκκρεμότητα με τον πατέρα μου... Αν σας χρωστάει κάτι... /

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ναι! Τώρα που το λες... Κάτι μου χρωστάει!

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Τότε πρέπει να μιλήσετε κατευθείαν μαζί του. Εγώ δεν ξέρω κάτι που... /

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Εσύ δεν ξέρεις τίποτα. Δεν θα μπορούσες, δεν ήθελε να ξέρεις τίποτα.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Συγγνώμη, τι θέλετε; Τι ακριβώς θέλετε από τον πατέρα μου;

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Δεν ξέρω. Μάλλον... κάποια χαμένα χρόνια. Τριάντα τέσσερα ολόκληρα χρόνια χαμένα. Αλλά, όπως και να 'χει, κανείς δεν θα μπορούσε να μου τα δώσει πίσω- έτσι δεν είναι;

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Είχατε... είχατε κάποια σχέση με τον πατέρα μου.

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Κάποια σχέση... Μία σχέση που μια παντρεμένη γυναίκα σίγουρα δεν θα έπρεπε να έχει.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Ακούστε, το παρελθόν του πατέρα μου δεν είναι κάτι που με αφορά και σίγουρα εγώ δεν είμαι /

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Και σίγουρα δεν θα έπρεπε να διαλύσει τον γάμο της όταν ο εραστής της υποσχόταν πως θα είναι για πάντα... Υποσχόταν τόσα πολλά μέχρι... μέχρι να γίνει αυτό που έγινε.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Τι έγινε;

Η πενήνταπεντάχρονη γυρίζει πλευρό και αρχίζει να απομακρύνεται τραβώντας μαζί της την σκούπα. Ο τριανταπεντάχρονος πετάγεται απ' τη θέση του και την ακολουθεί.

ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΣ: Τι έγινε; Πες μου! Μη φεύγεις! Μου είπε ότι μας εγκατέλειψε! Που ήταν; Που πήγε; Που πήγαν τριαντατέσσερα χρόνια;

ΠΕΝΗΝΤΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ: Ο λεκές καθαρίστηκε καλά. Τόσο καλά που έγινε σχεδόν αόρατος.

Ο τριανταπεντάχρονος την κοιτά να απομακρύνεται και επιστρέφει με αργά βήματα στο γραφείο του. Πιάνει τον άδειο κάδο δίπλα του, τον κοιτάζει για λίγο και τον πετά κάτω. Σκοτάδι.

ΔΥΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

Αλύγιστος

Ένας νεαρός άνδρας ντυμένος με παραδοσιακή ευζωνική στολή μπαίνει στη σκηνή με ευζωνικό βηματισμό. Στέκεται ακίνητος στο κέντρο, χτυπά το όπλο του στο έδαφος και κοιτά κάπου στον ορίζοντα.

Ποια είναι τα μέρη της ευζωνικής στολής;

Δείχνει με το χέρι που δεν κρατά το όπλο το κάθε μέρος της στολής.

Τα μέρη της ευζωνικής στολής είναι το φαρίο, ο υποδήτης, η φέρμελη, τα κρόσια, οι επίκημίδες, η φουστανέλα, οι περισκελίδες, η ζώνη, το όπλο, η ξιφολόγχη και τα τσαρούχια.

Κοιτά χαμηλά.

Τα τσαρούχια με στενεύουν πολύ τώρα τελευταία.

Σηκώνει ψηλά το κεφάλι και χτυπά δυνατά κάτω το αριστερό πόδι και το όπλο.

Προσοχή! Όσο πιο δυνατά χτυπάς το πόδι στη γη τόσο πιο καλά σε ακούνε οι πρόγονοί μας και ξέρουν πως είμαστε ακόμα ελεύθεροι!

Κοιτά χαμηλά.

Συχνά δυσκολεύομαι να κοιμηθώ. Πονάω σ' όλο μου το σώμα.

Σηκώνει ψηλά το κεφάλι.

Οι πρόγονοί σου δεν ήξεραν τι σημαίνει πόνος! Όταν φοράς αυτή τη στολή ξεχνάς τι σημαίνει πόνος!

Κοιτά χαμηλά.

Ένα μυρμήγκι σκαρφάλωσε προχθές πάνω μου και φοβήθηκα πως θα μπορούσε να μπει μέσα στη μύτη μου ή το αυτί μου. Ένα τόσο δα μικρό μυρμήγκι που θα μπορούσα να διαλύσω με ένα απαλό σύρσιμο του τσαρουχιού.

Σηκώνει ψηλά το κεφάλι και χτυπά το αριστερό πόδι κάτω.

Δυο τσαρούχια σαν κι αυτά πάτησαν κάποτε τις πιο απάτητες βουνοκορφές, πέρασαν μέσα από τα πιο απροσπέλαστα λαγκάδια, βούτηξαν μέσα στα πιο αγριεμένα ποτάμια!

Κοιτά χαμηλά.

Μάλλον θα φταίει που είδα πάλι στον ύπνο μου όλα αυτά τα μυρμήγκια να σκαρφαλώνουν στο πρόσωπο μου.

Σηκώνει ψηλά το κεφάλι.

Δυο τσαρούχια σαν κι αυτά πάτησαν κάποτε πάνω στο πρόσωπο του εχθρού! Ξανά και Ξανά.

Παίρνει το όπλο επ' ώμου και βαρά δύο φορές κάτω το αριστερό πόδι. Κοιτά χαμηλά.

Μόλις ξύπνησα όλο μου το σώμα είχε μουδιάσει. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν μπορούσα να κουνηθώ καθόλου.

Σηκώνει ψηλά το κεφάλι και παίρνει στάση προσοχής.

Ακίνητος! Θα μείνεις ακίνητος ό,τι κι αν συμβεί! Όταν πατάς πάνω σε αυτά τα τσαρούχια, πάνω στα πενήντα καρφιά που έχει το καθένα από κάτω του, είσαι καρφωμένος στη γη των προγόνων σου!

Κοιτά χαμηλά.

Μετά είδα τον πατέρα μου και την μάνα μου να καρφώνουν χαμογελαστοί το κάδρο με την φωτογραφία μου από την παρέλαση. Ξέχασα για λίγο τον πόνο.

Σηκώνει ψηλά το κεφάλι, στέκεται σε στάση προσοχής και κάνει μερικούς ευζωνικούς βηματισμούς.

Όταν πατάς πάνω σε αυτά τα τσαρούχια ξεχνάς ποιος είσαι! Δεν είσαι εσύ πια! Είσαι όλοι όσοι πατούν και πάτησαν εκεί που πατάς! Είσαι όλοι αυτοί που σε κοιτούν και τους κοιτάζεις!

Σταματά και χτυπά κάτω το όπλο. Κοιτά χαμηλά.

Καμιά φορά δεν αντέχω άλλο να με κοιτάζουν σαν να προσπαθούν να καταλάβουν αν είμαι ζωντανός ή έχω γίνει άγαλμα.

Σηκώνει ψηλά το κεφάλι και παίρνει στάση προσοχής.

Προσοχή! Όταν τα πόδια σου είναι μέσα σε αυτά τα τσαρούχια είσαι αθάνατος! Είσαι το ζωντανό σύμβολο της ελευθερίας και της δημοκρατίας!

Κοιτά χαμηλά.

Χθες το βράδυ σκεφτόμουν πάλι πως όταν δεν θα φοράω πια αυτή τη στολή, όταν δεν θα πατώ πάνω σε αυτά τα τσαρούχια, θα είμαι σαν όλους αυτούς τους ανθρώπους που περνούν σκυμμένοι μπροστά μου. Ύστερα σκέφτηκα τους γονείς μου. Όταν με δουν πρέπει να είμαι ακίνητος και αλύγιστος. Σαν να μη σκέφτομαι, να μη φοβάμαι τίποτα. Πρέπει να τους κάνω υπερήφανους.

Σηκώνει ψηλά το κεφάλι και βάζει το όπλο στον ώμο.

Πρέπει να είσαι υπερήφανος! Υπερήφανος για τους προγόνους και την πατρίδα σου!
Για αυτό πρέπει να παραμείνεις ακίνητος! Ό,τι κι αν συμβεί, πρέπει να δείχνεις
αλύγιστος!

Ακούγονται τύμπανα και φωνές πλήθους κόσμου.

Επανάσταση λαέ! Σήκω απ' τον καναπέ! Αδέρφια μας εσείς, εσείς με τη στολή, θα
γίνετε ασπίδα να μπορούμε στη βουλή!

Κοιτά χαμηλά.

Τι στέκεσαι εκεί μπροστά σαν το άγαλμα; Αυτούς φυλάς; Έτσι μου φώναζαν. Είναι
θυμωμένοι, το ξέρω. Αλλά δεν ξέρουν τι σημαίνει να φοράς αυτή τη στολή, να πατάς
πάνω σ' αυτά τα τσαρούχια.

*Σηκώνει ψηλά το κεφάλι, παίρνει στάση προσοχής και αρχίζει να κάνει ευζωνικούς
βηματισμούς.*

Ψηλά το τσαρούχι χαιρετώντας! Δείχνει και πέφτει με δύναμη κάτω! Όσο πιο δυνατά
χτυπάς το πόδι στη γη τόσο πιο καλά σε ακούνε οι πρόγονοί μας και ξέρουν πως
είμαστε ακόμα ελεύθεροι! Με δύναμη κάτω! Αλύγιστος!

*Σκοντάφτει και πέφτει κάτω. Προσπαθεί να σηκωθεί και σωριάζεται ακίνητος στο
έδαφος. Σκοτάδι.*

Σωστός

Ένα υπνοδωμάτιο πολύ ακατάστατο, με παραπεταμένα ρούχα, σακούλες σκουπιδιών και διάφορα άλλα πράγματα εδώ κι εκεί. Στη μέση βρίσκεται ένα καβαλέτο και μπροστά του στέκεται ένας ψιλόλιγνος άντρας με μακριά αχτένιστα μαλλιά, πυκνά μούσια και βρώμικα πρόχειρα ρούχα. Ζωγραφίζει κοιτώντας το παράθυρο μπροστά του. Μετά από λίγο, αφήνει κάτω το πινέλο και σηκώνει ψηλά τα χέρια δείχνοντας πολύ ενθουσιασμένος.

Θαυμάσιο! Υπέροχο! Αριστούργημα!

Κάνει δυο βήματα προς τα πίσω και γίνεται διακριτός ο πίνακας. Είναι μια απλοϊκή, σχεδόν παιδική, απεικόνιση ενός λιμανιού την ώρα του ηλιοβασιλέματος. Βηματίζει για λίγο πέρα δώθε σφίγγοντας πανηγυρικά τις γροθιές του.

Ναι! Ναι! Επιτέλους! Επιτέλους!

Παίρνει ένα πακέτο κι έναν αναπτήρα κι ανάβει τσιγάρο παρατηρώντας για λίγο τον πίνακα με θαυμασμό. Έπειτα, τρέχει και αρπάζει ένα μικρό μαγνητόφωνο. Παίρνει μια βαθιά ανάσα, το πλησιάζει στα χείλη του, πατά το κουμπί της εγγραφής κι αρχίζει να βηματίζει αργά πέρα δώθε.

Δευτέρα έξι Νοεμβρίου. Σήμερα, για πρώτη φορά μετά τόσο καιρό, ένιωσα επιτέλους το άγγιγμα της αληθινής έμπνευσης να ταρακουνά ξανά το νου και την ψυχή μου. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το σώμα μου ήταν φύσει αδύνατον να μην υποκύψει στα θέλητρα της υψηλής δημιουργικότητας που με είχε καταλάβει και τώρα, λίγο προτού ξημερώσει και παραδοθώ ξανά στο έλεος του ευτελούς βιοπορισμού, μπορώ να θαυμάσω για λίγο το αξιοθαύμαστο επίτευγμα της ολονύχτιας εργασίας μου.

Γυρνά απότομα, κοιτά τον πίνακα και τραβά μια γερή ρουφηξιά απ' το τσιγάρο του.

Αμέσως μετά, σηκώνει αγέρωχα το χέρι του δείχνοντας τον πίνακα.

Αλήθεια, ποιος θα μπορούσε να φανταστεί αυτό το κοινότοπο και άσχημο λιμάνι να εξαγνίζεται από τη ρυπαρότητα του και να προσεγγίζει τη σφαίρα του άχρονου, αντικατοπτρίζοντας την ίδια αίσθηση που σου μεταδίδει η θέαση των μαγευτικών γαλαζοκίτρινων αποχρώσεων του ηλιοβασιλέματος του Μονέ; Αυτή τη στιγμή, μπορώ να πω με σιγουριά ότι αυτός είναι ο κορυφαίος μου πίνακας και ταυτοχρόνως πως αποτελεί τρανταχτή απόδειξη των πραγματικών ικανοτήτων μου- ικανότητες τις οποίες, ατυχώς, είχα επανειλημμένα αμφισβητήσει. Τώρα, βέβαια, είναι πιο ξεκάθαρο

από ποτέ ότι σε αυτό το συμπέρασμα με είχε οδηγήσει η ανόητη κριτική των αφελών ατόμων με τα οποία είμαι συνήθως υποχρεωμένος να συναναστρέφομαι. Ακόμα μετανιώνω για εκείνη την ατυχή μου έμπνευση να καλέσω αυτόν τον βλάκα τον τμηματάρχη μου, που συνεχίζει να ισχυρίζεται ότι γνωρίζει από ζωγραφική μόνο και μόνο επειδή κάποτε είχε σπουδάσει ιστορία της τέχνης και εργάστηκε για μερικά χρόνια σε γκαλερί, να δει κάποια από τα έργα μου. Τον θυμάμαι καθαρά να κοιτάζει και να ξανακοιτάζει τα έργα μου κουνώντας σαν αυτιστικός πάνω κάτω το κεφάλι του και τελικά, το μόνο που κατάφερε να πει ήταν: Εεεμ, θα έλεγα πως έχουν κάτι από την ναϊφ γοητεία του Θεόφιλου. Για αυτό έγινα γραφειοκράτης, ήθελα να του απαντήσω, κι αυτό ακριβώς σου αξίζει να παραμείνεις. Το χειρότερο όμως ήταν η έκφραση του όταν είδε τις κρυφές φωτογραφίες της κοπέλας που μένει στον επάνω όροφο και προσπαθούσα να του εξηγήσω πως είχα φανταστεί να κάνω την προσωπογραφία της. Ήταν, πάνω κάτω, η ίδια έκφραση που πήρε κι εκείνη όταν της είχα χτυπήσει το κουδούνι και την είχα ρωτήσει αν ενδιαφέρεται να μου ποζάρει γυμνή- μιας και είχε σχεδόν ιδανικές αναλογίες. Κι εκείνη τότε με κοίταξε σαν να ήμουν κάποιο περίεργο ζώο και μου έκλεισε πραγματικά την πόρτα στα μούτρα χάνοντας έτσι την ευκαιρία να μπορέσει, για πρώτη φορά, να δει τον εαυτό της μεταμορφωμένο σε μια εξευγενισμένη μορφή που μόνο η καθαρή καλλιτεχνική έμπνευση μπορεί να αποδώσει- και πως τώρα θα αρκεστεί σε μια κοινή προσωπογραφία προς χάριν δικής μου περαιτέρω εξάσκησης και μόνο. Ο δε τμηματάρχης μου συνέχισε να με κοιτά με βλέμμα που καταδείκνυε απόλυτη κενότητα σκέψης και μετά από λίγο ένα ηλίθιο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. Δεν πειράζει, την επόμενη φορά μπορεί να έχεις τα τυχερά σου, ήταν το μόνο που βρήκε να μου πει... Όχι, όχι δεν υπάρχει απολύτως κανένας λόγος να πτοούμαι για τις συνεχείς αρνήσεις της κάθε γκαλερί να δεχθεί τα έργα μου από τη στιγμή που δέχεται να στελεχωθεί από τέτοιους είδους υποκείμενα.

Τα φώτα σβήνουν και μετά από λίγο ξαναοίγουν. Ο άντρας είναι μισοξαπλωμένος στο στρώμα κρατώντας ένα μπουκάλι ούισκι και κοιτώντας αφηρημένος τον απέναντι τοίχο. Πάνω στο καβαλέτο δεν υπάρχει πλέον ο πίνακας. Με μια αργή, ράθυμη κίνηση πιάνει το μαγνητόφωνο και το πλησιάζει στα χείλη του.

Τετάρτη οκτώ Νοεμβρίου. Παρότι η κούραση με έχει καταβάλει δεν μπορώ να κοιμηθώ καθόλου. Και πως θα μπορούσα να κοιμηθώ, άλλωστε, μετά από αυτή την θλιβερή και κατάπυστη πράξη στην οποία μόλις προέβην;

Κοιτάζει το καβαλέτο, πίνει μια γουλιά, σκύβει το κεφάλι κι έπειτα σηκώνεται και προχωρά αργά προς το καβαλέτο.

Μόλις κατέστρεψα τον καλύτερό μου πίνακα! Πώς μπόρεσα, στ' αλήθεια, να κάνω κάτι τέτοιο; Σχεδόν δύο εβδομάδες κοπιαστικής εργασίας πήγαν χαμένες μέσα σε μια καταραμένη στιγμή έντονης συναισθηματικής φόρτισης!

Πίνει μια γουλιά, στρίβει απ' την άλλη μεριά και αρχίζει να βηματίζει πολύ αργά με σκυμμένο το κεφάλι.

Νιώθω να επανέρχεται αυτή η φρικτή αίσθηση της αδυναμίας μου να ολοκληρώσω κάτι που ξεκίνησα με τόση θέρμη. Γιατί άραγε μου είναι τόσο δύσκολο να αποδεχτώ την ευθύνη που επιφέρει η αναγνώριση των υψηλών μου ικανοτήτων και το αναγκαστικό βάρος της απαξίωσης και της απομόνωσης που καλείται να βιώσει κάθε γνήσιος καλλιτέχνης; Κατά πάσα πιθανότητα, σε αυτή την ζοφερή κατάσταση με επανέφερε και πάλι η ξαφνική χθεσινή επίσκεψη του αδερφού μου. Ο μεγάλος μου αδερφός... Τι θα μπορούσα στ' αλήθεια να πω για αυτόν σε κάποιον που δεν τον γνωρίζει καθόλου; Ίσως και να αρκεί μόνο μία εικόνα και τίποτα περισσότερο· να παρατηρεί τους πίνακες μου με τον γνώριμο τρόπο του αδαούς και στο τέλος να γυρνά και να με κοιτάζει με ένα χαζοχαρούμενο μειδίαμα λέγοντας: Καμιά γυναίκα δε βρήκες ακόμα ρε; Ωστόσο, δεν χωρεί αμφιβολία ότι φταίει κι αυτή η μικρή καριόλα από πάνω που κάνει συνεχώς θορύβους προσπαθώντας, προφανώς, να μου αποσπάσει την προσοχή. Γνωρίζω φυσικά ότι οι χυδαίες εκφράσεις αυτού του είδους δεν αρμόζουν διόλου στο πρόσωπο μου και πως όταν ο επίδοξος μελλοντικός βιογράφος μου ανακαλύψει αυτό το ηχητικό ντουκουμέντο πιθανώς να ξαφνιαστεί λίγο σε αυτό το σημείο. Πώς αλλιώς, όμως, θα μπορούσα να περιγράψω αυτή τη συνηθισμένη και φθινή ύπαρξη που απολαμβάνει, όπως τόσες και τόσες άλλες παρόμοιες, να εκθειάζει τα κάλλη της όποτε της δίνεται η ευκαιρία και φροντίζει να επιδεικνύει συχνά πυκνά την έντονη ερωτική της ζωή βογγώντας ανείσχυντα από ηδονή;

Σταματά και κοιτά για λίγο το καβαλέτο. Έπειτα, αρπάζει έναν καμβά που βρίσκεται παρά δίπλα και τον στερεώνει πάνω του.

Για αυτό και εγώ σκέφτηκα να προβώ σε μια πράξη που σίγουρα θα επικροτούσε ενθέρμως ο Μαρσέλ Ντυσάν και ολόκληρος ο κύκλος των ντανταϊστών: (ζωγραφίζει κάτι στον καμβά) κόλλησα μια φωτογραφία της σε έναν πίνακα της Μόνα Λίζα, ζωγράφισα ένα πέος δίπλα στο στόμα της και άφησα το έργο, με αφιέρωση, στο χαλάκι της πόρτας της.

Κάνει δυο βήματα πίσω και φαίνεται η φωτογραφία μιας κοπέλας και ένα πέος δίπλα στο στόμα της. Το κοιτά για λίγο χαμογελώντας και ξαναρχίζει να βηματίζει νευρικά.

Κατόπιν τούτου, είμαι σίγουρος πως θα μπορέσω να συνεχίσω απερίσπαστος το έργο μου.

Τα φώτα σβήνουν και μετά από λίγο ξαναάβουν. Ο άντρας χοροπηδά με μανία πάνω στο στρώμα.

Είναι τρελοί! Είναι τρελοί!

Πηδά κάτω, ανάβει τσιγάρο, κάθεται για λίγο στο στρώμα με σκυμμένο το κεφάλι και αρπάζει το μαγνητόφωνο.

Σάββατο έντεκα Νοεμβρίου. Είναι τρελοί ο αδερφός μου και ο πατέρας μου αν νομίζουν ότι στα τριάντα έξι μου χρόνια θα υποκύψω και πάλι στις παράλογες απαιτήσεις τους και θα τους αφήσω να με πείσουν ότι είναι δήθεν σκόπιμο και ωφέλιμο για την υγεία μου να μείνω ξανά, όπως τότε, λίγο αφότου πέθανε η μαμά, σ' ένα τέτοιο φρικτό μέρος. Κι αυτό γιατί; Επειδή τις τελευταίες ημέρες δεν πήγα στο γραφείο λόγω του υψηλού φόρτου της πνευματικής μου δραστηριότητας;

Σηκώνεται απότομα και παίρνει ένα κοροϊδευτικό ψευτοπομπώδες ύφος.

Κύριε Στεργίου, κατόπιν και αυτής της αδικαιολόγητης απουσίας, είμαι υποχρεωμένος να σας καλέσω προς απολογία ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου!

Ρουφά καπνό κι αρχίζει να βηματίζει νευρικά.

Όμως εγώ είχα, ούτως ή άλλως δηλώσει σ' αυτόν τον πανηλίθιο τον τμηματάρχη μου ότι σκοπεύω σύντομα να υποβάλλω την παραίτησή μου. Πολλώ δε μάλλον, από τη στιγμή που δεν έγινε δεκτή η αίτηση μου για πενταετή άδεια άνευ αποδοχών προκειμένου να μπορέσω να αφοσιωθώ συστηματικά και απερίσπαστα στα καλλιτεχνικά μου καθήκοντα. Επιπλέον, δεν δίστασα να υπενθυμίσω για πολλοστή φορά στους δικούς μου και ιδίως στον πατέρα μου ότι η απόφαση να σταδιοδρομήσω ως δημόσιος υπάλληλος ήταν αποκλειστικά δική τους, δεδομένου ότι γνώριζαν πολύ

καλά πως κάτι τέτοιο ήταν έτη φωτός μακριά από τη δική μου βούληση και ιδιοσυγκρασία.

Σταματά απότομα και παίρνει κοροϊδευτικό ύφος.

Θα φροντίσω να τον βάλουμε στο δημόσιο, δεν κάνει για τίποτα άλλο αυτός, θυμάμαι ακόμα τα λόγια του πατέρα μου. Επειδή, ωστόσο, αυτά τα γνωρίζουν πολύ καλά, σκέφτομαι μήπως τελικά φταίει πάλι αυτή η μικρή καριόλα από πάνω- ζητώ ξανά τη συγγνώμη και την κατανόηση του επίδοξου μελλοντικού βιογράφου μου. Μήπως, δηλαδή, πήγε και βρήκε τον αδερφό μου και του μίλησε για το περιστατικό με τον πίνακα.

Σταματά απότομα και κοιτά για λίγο τον καμβά με την φωτογραφία της κοπέλας και το πέος. Έπειτα, πιάνει το πινέλο και προσθέτει μερικές τρίχες στους όρχεις.

Διόλου απίθανο, ασφαλώς, να τον είδε τις προάλλες και να της “γυάλισε” κατά το κοινώς λεγόμενο, χωρίς φυσικά να αποκλείεται και το αντίστροφο- καθότι όμοιος ομοίω αεί πελάζει... Κι ο αδερφός μου φυσικά θα της είπε: Μην τον παρεξηγείς, έχει περάσει δύσκολα ή κάτι σχετικό, όπως τον άκουσα να λέει προχθές στο αστυνομικό τμήμα. Θα ήμουν, βέβαια, ανόητος αν περίμενα κάτι καλύτερο από αυτόν.

Αφήνει κάτω το πινέλο, ρουφά καπνό και ξαναρχίζει να βηματίζει.

Ο μεγάλος μου αδερφός... Τι θα μπορούσα να πω για εκείνον επίδοξε μελλοντικό βιογράφε μου; Αν φυσικά υποθέσουμε ότι ενδιαφέρεσαι στοιχειωδώς για τα ασήμαντα πρόσωπα που τυγχάνουν συγγενικά των σημαντικών καλλιτεχνών και δυστυχώς ενίοτε επηρεάζουν, τρόπον τινά, το έργο και τη ζωή τους. Θα σου αρκούσε, άραγε, αν σου έλεγα πως δεν τον θυμάμαι ούτε για μια στιγμή να με υπερασπίζεται ενάντια σε κάποιον άλλο;

Σταματά και σηκώνει τον δείκτη του παίρνοντας κοροϊδευτικό ψευδοδιδασκτικό ύφος.

Ήθελα να δω πως θα αντιδράσεις και αν μπορείς να τα καταφέρεις μόνος σου, μου είχε πει δυο τρεις φορές αφότου με είχαν δείρει κάποιοι αγροίκοι συμμαθητές μου στο γυμνάσιο.

Ρουφά καπνό και ξαναρχίζει να βαδίζει.

Ή μήπως θέλεις να σου μιλήσω για όσες φορές “έσπαγε πλάκα” μαζί μου, κατά το κοινώς λεγόμενον, μπροστά στους πανηλίθιους φίλους του και σ’ όλες αυτές τις μικρές καριόλες που του άρεσαν, με τον ίδιο τρόπο που οι κοινοί άνθρωποι χλευάζουν όσους τολμούν να διαφέρουν πάραυτα από εκείνους; Εγώ νομίζω πάντως πως θα

αρκούσε να σου πω το εξής, το οποίο είναι άλλωστε και το χειρότερο απ' όλα: ήταν ίδιος ο πατέρας μου και διόλου τυχαίο που πήρε τη θέση του και ανέλαβε την επιχείρηση. Πώς θα μπορούσε, επομένως, αυτός ο άνθρωπος να με υπερασπιστεί προχθές στο αστυνομικό τμήμα και πώς θα ήταν δυνατόν να κατανοήσει την βαθύτατη οργή μου όταν είδα στη βιτρίνα εκείνης της άθλιας γκαλερί αυτόν τον πίνακα που, απολύτως δίκαια, ονόμασα ως το ανώτερο μου επίτευγμα;

Σηκώνεται απότομα, πλησιάζει το καβαλέτο και πετά κάτω τον καμβά.

Με ποιο δικαίωμα είχαν κλέψει το έργο μου για να το παρουσιάζουν με το αζημίωτο και να βγάζουν άκοπα κέρδος από το μόχθο μου; Από τη στιγμή μάλιστα που εγώ ο ίδιος είχα προλάβει να καταστρέψω τον πίνακα και θα ήταν φύσει αδύνατο να είχε κλαπεί προηγουμένως και να εκτεθεί σε κοινή θέα; Η απάντηση φάνταζε προφανής: κάποιος είχε προλάβει να διεισδύσει στο ατελιέ όταν εγώ έλειπα και να κλέψει για λίγο τον πίνακα· τόσο λίγο ώστε να προλάβει να τον αντιγράψει και να τον επιστρέψει ακέραιο. Η δίκαιη οργή μου θα ήταν ασφαλώς αδύνατον να κατευναστεί από τις τουλάχιστον ανόητες προσπάθειες των υπευθύνων της γκαλερί να με πείσουν ότι δήθεν πρόκειται για έναν γνωστό πίνακα του Μονέ. Υπό αυτές τις συνθήκες, η επιτόπου και εκ νέου καταστροφή του έργου μου φάνταζε ως η μόνη δυνατή επιλογή. Καμιά φορά πρέπει, όπως λένε, να σκοτώνουμε αυτό που αγαπάμε.

Τα φώτα σβήνουν και μετά από λίγο ξαναάβουν. Ο άντρας είναι ξαπλωμένος μπρούμυτα στο κρεβάτι και κρατά σφιχτά το μαξιλάρι στην αγκαλιά του. Το μαγνητόφωνο είναι δίπλα στο κεφάλι του.

Τρίτη δεκατέσσερις Νοεμβρίου. Είναι τρελοί αν νομίζουν ότι θα με πείσουν και πάλι να εγκαταλείψω το ατελιέ μου αναβάλλοντας, για μία ακόμα φορά, την απογείωση της καλλιτεχνικής μου σταδιοδρομίας προκειμένου να κλειστώ για κάποιο απροσδιόριστο χρονικό διάστημα σε ένα απ' αυτά τα δήθεν κέντρα εξυγιάνσεως και εξομαλύνσεως. Οι γελοίες προσπάθειες τους προς αυτή την κατεύθυνση έφτασαν στο αποκορύφωμα όταν έβαλαν εκείνη τη νοσοκόμα να μου το παίξει καλή, κατά το κοινώς λεγόμενον.

Σηκώνεται απότομα και παίρνει κοροϊδευτική στάση σταυρώνοντας τα χέρια του.

Μην ανησυχείτε κύριε Στεργίου. Ο πατέρας σας και ο αδερφός σας σας αγαπούν και θέλουν μόνο το καλό σας. Το να έρθετε και να μείνετε για λίγο εδώ δεν σημαίνει απαραίτητα ότι δεν έχετε σώας τας φρένας. Μην το βλέπετε έτσι. Σήμερα, άλλωστε,

τόσοι και τόσοι άνθρωποι επισκέπτονται έναν ψυχολόγο. Ίσως μάλιστα να ήταν ωφέλιμο για όλους να συμμετάσχουν έστω για μια φορά σε κάποια ομαδική συνεδρία.

Κλωτσάει το καβαλέτο κι αρχίζει να βηματίζει νευρικά.

Είναι όλοι τρελοί! Είναι τρελοί και με ζηλεύουν! Ζηλεύουν το ταλέντο και την επιτυχία, αυτό είναι! Τρέφονται απ' τη μιζέρια και την μικροπρέπεια! Θέλουν να καλύψουν τις δικές τους τραγικές αποτυχίες, τις δικές τους ανάξιες, ασήμαντες ζωούλες παριστάνοντας πως θεραπεύουν αυτούς που ποτέ δεν τους είχαν ανάγκη. Είναι άρρωστοι! Άρρωστοι και ασήμαντοι! Δεν μπορούν να αντέξουν την αναπόφευκτη κατάληξη, το αναπόδραστο τέλος τους, το αναμφισβήτητο γεγονός πως όταν φύγουν δεν θα τους θυμάται κανείς. Για αυτό και προσπαθούν λυσσαλέα να ρίξουν στο οικτρό τους επίπεδο αυτούς που τολμούν να ξεχωρίζουν από τα ασήμαντα πλήθη. Κι όταν, βέβαια, τους είναι απλά αδύνατο να αμφισβητήσουν το έργο δεν διστάζουν να επιτεθούν ένανδρα στον ίδιο τον δημιουργό. Μισογύνης, λοιπόν, ο Πικάσο! Παιδεραστής ο Γκωγκέν! Ρατσιστής ο Μάλεβιτς!

Τρέχει και ξαπλώνει στο στρώμα σφιχταγγαλιάζοντας το μαξιλάρι.

Είναι τρελοί αν νομίζουν ότι θα με πείσουν να φύγω για αυτό το άθλιο μέρος!

Τα φώτα σβήνουν και μετά από λίγο ξανανάβουν. Ο άντρας κάθεται στο πάτωμα, δίπλα απ' το καβαλέτο, κρατώντας τα γόνατά του κι έχοντας δίπλα του το μαγνητόφωνο.

Πέμπτη δεκαέξι Νοεμβρίου. Μου είπαν και πάλι ότι πρέπει να πάω σ' αυτό το μέρος. Ίσως και να μην είναι τόσο άσχημα τελικά. Υποσχέθηκα, τουλάχιστον, πως θα μ' αφήσουν να πάρω μαζί μου το καβαλέτο, τις μπογιές και τα πινέλα μου. Επίδοξε μελλοντική βιογράφε μου, στο σημείο αυτό πιθανώς να αναρωτηθείς εύλογα για αυτή την απολύτως αιφνίδια αλλαγή στάσης εκ μέρους μου. Ωστόσο, τηρουμένων των αναλογιών, εκεί, αν μη τι άλλο, θα έχω επιτέλους την ησυχία μου και θα μπορώ να αφοσιωθώ απερίσπαστος στη συνέχιση του έργου μου. Ενδεχομένως μάλιστα αυτή η αιφνίδια αλλαγή περιβάλλοντος να σηματοδοτήσει μια νέα λαμπρή περίοδο στην σταδιοδρομία μου. Είναι άλλωστε γνωστό τοις πάσι ότι ο μέγας Μπετόβεν συνένεθε τα αρτιότερα έργα του όντας πλέον κουφός.

(Σηκώνοντας ειρωνικά το χέρι του.) Και που να μην ήταν κουφός δηλαδή...

(Κουνώντας ειρωνικά το χέρι του δείχνοντας τον εαυτό του.) Και που να μην ήταν τρελός δηλαδή...

Ξεσπά σε νευρικά γέλια που μετατρέπονται σε κλαυσίγελο. Έπειτα, κάθεται στο στρώμα και αφήνει κάτω το μαγνητόφωνο.

Επιτέλους έκανες και κάτι λογικό, είπε ο πατέρας μου μόλις του ανακοίνωσα την συγκατάθεσή μου. Σήμερα τον είδα στον ύπνο μου. Ήμουν, λέει, στις πρώτες τάξεις του δημοτικού και διάβαζα τα μαθήματά μου στην κουζίνα. Κι αυτός ήρθε πάλι ξαφνικά από πάνω μου, με χτύπησε δυνατά στο σβέρκο, μου πήρε το μολύβι από το αριστερό χέρι και το έσφιξε μέσα στη δεξιά μου παλάμη. Αυτός που σε αγαπάει θα σε κάνει και να κλαις, είπε. Για να γίνεις άνθρωπος σωστός. *Σκοτάδι..*